

Giới thiệu Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy

Mỗi lần con tìm xao động, lồng ngực lại ẽ ảm nhớ những cảm giác và cảm xúc khi quần quýt cùng anh. Những điều đó khiến tôi nhớ anh vô cùng.

Hụ..hụ..

Tiếng ho của nội khiến tôi lo lắng, cái cảm giác nhớ nhưng anh biến mất thật nhanh. Tôi chạy lại bên giường của nội

- Bà nội ơi, bà nội lại ho à, con lấy thuốc cho nội uống.

- Hụ hụ... bệnh cũ á mà... kệ nó đi con.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thiếu

Nguồn trắng chương cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tôi cứ nghĩ mãi về những lần hoan ái với anh, nghĩ về những cảm xúc anh mang lại cho tôi, tự dưng nó khiến tôi nhớ anh vô cùng.

Hụ..hụ..

Tiếng ho của nội khiến tôi lo lắng, cái cảm giác nhớ nhưng anh biến mất thật nhanh. Tôi chạy lại bên giường của nội

- Bà nội ơi, bà nội lại ho à, con lấy thuốc cho nội uống.

- Hụ hụ... bệnh cũ á mà... kệ nó đi con.

Tôi đỡ nội dậy vuốt vuốt lưng cho nội, nội già rồi, gần 90 tuổi chứ ít. Mỗi lần nội lên con ho là tôi lại sợ.

- Con nấu cháo rồi nội ăn, nội uống thuốc nha nội.

- Ừ con.

Tôi để nội nằm xuống, nội cứ đau ốm mãi thế này, lại chỉ có 1 mình, tôi nào dám nghĩ tới chuyện xa nội mà đi lấy chồng chứ.

.....

Tiếng xe dream dừng ngay ngoài cửa, tôi biết anh đến nên vội chạy ra.

Anh dừng xe đem đưa cho tôi gói đồ.

- Anh mới tới à.

- Ừ, nội khỏe chưa em?

- Vẫn vậy anh, em lo quá.

- Em mang thuốc này cho nội uống đi, anh có mua ít thịt bò em nấu cháo cho nội đi.

- Dạ.

Tôi mang quà anh đưa rồi đi vào, anh cũng vào theo tôi. Anh ghé lại giường nội nằm, ân cần hỏi thăm nội.

- Nội ơi, con Khoa đây, nội khỏe chưa nội ơi.

- Hụ hụ... Khoa à con... hụ hụ... nội già rồi, bệnh người già ấy mà.

- Nội ko sao đâu, nội phải sống lâu hơn trăm tuổi mà.

- Nội biết... hụ hụ... bệnh... hụ hụ... của nội mà. Cái nội lo nhất.. là... là con Linh.

- Có con đây, con sẽ lo cho cô ấy, nội đừng lo mà.

- Khoa nè... nội... con linh... nội xin nhờ con chăm.. hụ hụ...sóc nó.. nội biết nội... ko sống lâu được... hụ hụ. Con thương nó... nội mới yên lòng... hụ hụ... nhắm mắt.

- Nội nghỉ ngơi đi cho khỏe, đừng nghỉ linh tinh mà.

- Hứa.. hứa... hự hự... với nội nghe... con..

- Con xin hứa mà.

Tôi mang cháo ra để lên bàn, cháo mới nấu còn nóng hổi, hương bay thơm lừng.

- Linh nè, mai anh lên chờ nội đi trạm xá, chứ anh thấy bệnh nặng lắm đó.

- Dạ anh, cứ thế này em cũng lo lắm anh, nội cứ ho hoài ko dứt. Anh ở lại ăn cơm luôn để em nấu.

- Thôi khi khác, giờ anh về trạm họp rồi.

- Dạ.

.....

Tôi theo anh chờ nội đi trạm xá, trạm xá quê nghèo nản lèo tèo mấy cái giường ri rết. Bác sĩ, y tá là những bà cô u50. Sau 1 hồi thăm khám, bác sĩ thờ dài.

- Bệnh của bà cụ ko chữa được nữa đâu.

Tôi lo lắng, lay tay nắn nì bác sĩ.

- Con xin bác chữa cho nội của con, con chỉ có mình nội, nội mà có chuyện gì con ko biết sống sao.

- Ta rất muốn nhưng ko được con à. Người già như cây đèn cạn dầu, dầu hết thì đèn tắt. Nay thêm bệnh lăm vào phổi nặng thế này, sức người già chịu ko nổi. Ta kê cho con ít thuốc cho cụ cầm cự giảm ho thôi. Chứ con cố đưa cụ lên thành phố họ cũng trả về thôi.

Tôi khóc, anh Khoa kéo tôi dựa vào vai anh ấy, anh vỗ vỗ vai tôi an ủi.

.....

Đùng... đoàng..

Lạ quá đang hè mà sao sấm chớp ghê vậy, sáng cả 1 vùng tôi ở. Gió mạnh thổi mấy cánh cửa sổ lỏng lẻo của nó đập rầm rầm, nó phải chạy nhanh lại khóa mấy cái cửa, chứ ko là sẽ rơi.

Hự... hự...hự...

Tiếng ho của nội mỗi lúc 1 dài, tôi phải làm sao đây. Tôi lại đỡ nội nằm nghiêng qua rồi vuốt vuốt lưng cho nội.

- Nội ơi, nội đừng ho nữa mà con sợ.

Hự...hự...hự...

Con ho cứ kéo dài khiến nội mệt mỏi, ko còn hơi để trả lời tôi. Giờ tôi biết nhờ ai giúp đây, điện thoại ko có, muốn nhờ ai phải ra ngoài kia đi 4 cây số lận.

- Nội... nội chờ con, con đi tìm người giúp, đưa nội đi trạm xá nha nội.

Nội vẫn ho, đưa tay ra đầu ko cần, nội vẫn nắm chặt tay tôi.

Nhưng tôi đẩy tay nội ra chạy đi tìm người giúp.

- Nội chờ con về nghe nội.

Tôi chạy đi, ngoài trời gió to quá, xoáy đi đám lá rụng dưới cây bay tung tóe. Tôi phải cố lắm mới đạp chiếc xe cộc cạch mà ko bị ngã. Tôi tới nhà dân gần nhất, vì mà giờ này tìm anh còn phải đi xa hơn nữa.

Cốc... cốc...cốc...

- Chú sáu ơi, chú sáu... giúp con.

Vẫn ko nghe tiếng trả lời, tôi lại đập cửa tích cực hơn.

- Chú sáu ơi, nội con yếu quá, chú lên xem giúp con với.

Tiếng cửa gỗ mở ra, 1 người đàn ông thuần nông, da đen nhem, tóc muối tiêu.

- Con Linh, bây đi đâu đây...

- Nội con ho quá, chú giúp dìm con đưa nội đi trạm xá.

- Ồ, bây đi trước đi, ta chạy theo sau.

- Dạ.

Nói là chạy theo sau nhưng chú sáu đi xe máy nên thành ra chạy trước. Còn tôi mới là người đạp xe cộc cạch theo sau.

Mưa tuôn xuống xối xả, kèm theo giông gió giật mạnh. Khổ, nhà ko có tivi, cũng ko có truyền thông đâu mà biết hôm nay sẽ có mưa chứ.

Tôi dùng xe trước nhà, người tôi cũng ướt mem, lại ko nghe tiếng nội ho nữa, mừng quá, chú sáu giỏi thiệt.

Tôi chạy vào nhà gương mặt mừng rỡ. Nhưng rất nhanh bị xui xuống, chú sáu ngồi bên giường nội, nội nằm im bất động. Tôi đi rón rén lại bên cạnh.

- Nội con ngủ hả chú, nội con đỡ ho rồi hả chú.

Chú sáu thờ dài, lắc đầu.

- Nội bây... nội bây... đi rồi.

Tôi chồm lại ôm lấy xác nội, khóc thật to.

- Nội ơi nội sao nội bỏ con mà đi vậy, con sống 1 mình trên đời này với ai đây... nội ơi...

Chú sáu thương cảm nhưng cũng ko thể an ủi tôi, vì chú biết nội là người thân duy nhất của tôi.

Đêm hôm đó tiếng mưa gió như cũng buồn ai oán khóc thương cho nội vậy.

.....

Tôi ôm xác nội như thế cả ngày, ko ăn ko ngủ. Chú sáu lên mang cho tôi chút đồ ăn.

- Ăn miếng cơm đi con, chứ ko mày xiu ra đó bây giờ.

Tôi trả lời vô hồn.

- Con ko đói.

- Sao ko đói, ăn đi còn có sức mai táng làm lễ cho bà già nữa.

- Con làm gì có tiền mà làm tang lễ hả chú.

- Con bé này, ta bảo ăn đi. Hôm qua ta xuống dưới đó quyền góp được ít, rồi nhờ người ta đóng cho bà cụ cái hòm. Chút nữa có người lên làm lễ cho bà cụ.

Lúc người ta lên làm lễ, họ đã cố kéo tôi khỏi xác của nội, nhưng tôi vẫn khóc nhất định ko buông. Cho đến khi anh Khoa cũng đến.

- Linh... buông tay ra em, để cho nội được yên nghỉ, em cứ thế này sao nội yên tâm đi được hả em.

- Ko, em ko muốn nội đi đâu hết, em chỉ muốn nội ở đây với em thôi.

- Nhưng nội mất rồi mà em.

Anh Khoa lại kéo tôi dựa vào người anh, tôi lại khóc ướt áo của anh.

Lúc người ta đưa hòm nội chôn sâu dưới 3 tấc đất, tôi đã khụy xuống, tôi khóc mãi từ lúc nội mất, mắt cũng nhòa, sức cũng mỏi. Tôi ngất đi trên tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3

Tôi có mờ mắt, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi là di ảnh của bà nội bên cạnh di ảnh của ông nội, nằm trên ban thờ cũ kĩ.

Tôi nặng nhọc thở từng hơi thở khó khăn, anh Khoa nắm lấy tay tôi.

- Linh, em tỉnh rồi sao, em thấy thế nào.

Tôi ko còn sức nói nữa, vụt tay anh ra, xoay người vào bên trong. Bây giờ tôi ko muốn gặp ai, cũng ko muốn nói chuyện với ai, kể cả anh.

- Linh à, anh biết bây giờ em rất buồn, nhưng phải cố vượt qua em à. Còn có anh đây mà.

Tôi vẫn vô hồn, ko nói gì với anh nữa.

- Em ngủ tí đi, để anh nấu cho em miếng cháo.

Số tôi sao khổ thế này, ko cha ko mẹ, ko bà con thân thích. Chỉ có 1 mình nội mà giờ nội cũng bỏ tôi đi. Ko nghĩ thì thôi, cứ nghĩ đến là nước mắt tôi lại rơi.

.....

- Mẹ à, con xin mẹ mà, cô ấy rất đáng thương và hiền hậu.

Bà Loan hét lên thật to.

- Tao ko cần đáng thương, tao ko cần hiền hậu. Nó bỏ bùa mày à, hết chỗ lấy lại đi lấy 1 con mồi cồi lại xa tí mà ko có gia sản gì.

- Số phận chứ bản thân cô ấy có muốn thế đâu mẹ.

- Mẹ nhắc lại đây là lần cuối, ko bàn tới chuyện này nữa, và mẹ cũng ko muốn nghe nữa.

Chị Mai bụng mâm cơm từ trong nhà đi ra, nhìn thôi đã thấy đói, đúng là biệt tài của chị mà.

Chị đặt mâm cơm lên bàn rồi lại bóp vai bà Loan - mẹ chồng chị.

- Mẹ, mẹ đừng giận kéo nếp nhăn nổi lên sẽ xấu lắm đấy, mẹ cứ để chú ấy lấy vợ đi, mẹ ép chú ấy lấy người ko yêu thì sao được.

- Nhưng mà nghe thấy già thế nó là mẹ ko thích rồi.

- Mẹ nghe con đi, vì hạnh phúc của chú ấy mẹ nhé.

Chị Loan nhìn mẹ chồng cười hiền.

- Ủ, vậy mẹ nghe con.(bà Loan)

- Con cảm ơn mẹ, em cảm ơn chị dâu (Khoa).

- Sau nhớ để bà mai này cái đầu heo đấy (Mai).

- Để chị nguyên con luôn (Khoa).

- Thôi ăn cơm đi, nguội hết. Gọi thằng Học ra ăn cơm luôn nào. (bà Loan).

- Dạ(Mai).

.....

Sau 100 ngày của nội, tôi gọi đi ảnh của bà nội và ông nội tôi vào chùa, rồi nhờ chú sáu lâu lâu lên thắp mộ nội tôi cây hương. Nhà tôi thì chú cứ sử dụng tự nhiên.Chứ tôi lấy chồng cách nhà hơn 200km, biết khi nào về.

Tôi xách cái túi đựng vài bộ quần áo và 1 số đồ cá nhân. Tôi đứng ngay cửa nhìn đi nhìn lại 1 lượt, căn nhà tôi đã sống 18 năm qua. Tôi đưa tay sờ vào từng miếng phen, miếng gỗ, sờ vào cái giường cũ ọp ẹp. Tôi ngó qua cái bếp đầy bụi khói, mọi thứ đều nằm trong trái tim tôi. Biết bao giờ tôi mới gặp lại. Tôi theo anh Khoa về nhà anh, và nó cũng là ngôi nhà thứ 2 của tôi.

Sau khi ngồi xe vài giờ đồng hồ tôi cũng đến thành phố nơi anh sống. Chỗ anh cũng nghèo giống chỗ tôi, nhưng chỗ anh lại tốt hơn chỗ tôi gấp vạn lần.

- Đi hết con đường này là đến nhà anh, nhưng hiện tại em ở phòng trọ gần đó. Chờ ngày đón dâu, chứ chưa cưới mà về nhà anh ở, thiệt thòi cho em lắm.

- Em thiệt thòi nhiều rồi, có thiệt thòi thêm cũng ko sao, chỉ cần được anh yêu thương là đủ.

Anh dắt tôi đến chỗ phòng trọ anh thuê cho tôi.

- Chú Khoa sao ko về mà thuê phòng đây.

- Dạ, con thuê cho vợ sắp cưới của con, cô ấy ở đây tạm đến ngày đón dâu.

- Thế người nhà dâu, sao con bé ở đây 1 mình vậy hả?

- Dạ, người nhà cô ấy qua sau.

- Ủ, thôi cứ để con bé ở đây.

- Dạ.

Di Hoa chủ phòng trọ đi khỏi, tôi lại thắc mắc với anh.

- Ủa anh, em làm gì có ai mà anh nói dối vậy.

- Ko sao, anh thuê người đóng giả ba mẹ em rồi, nhất định ko để cho em ủy khuất.

- Cảm ơn anh, cảm ơn đã suy nghĩ cho em.

Tôi dựa vào vai anh, qua bao khổ đau rồi hạnh phúc cũng mỉm cười với tôi.

.....

Tối đó anh dẫn tôi về nhà anh, chào hỏi người nhà anh.

Anh trai và chị dâu anh thật dễ tính, ba anh mất rồi, còn mẹ anh thì... hơi khó 1 chút. Tôi nghĩ sẽ ko sao đâu, cứ làm mẹ hải lòng là được.

Ngày cưới, tôi hạnh phúc sánh bước bên anh và bỏ ngoài tai những lời ko hay từ hàng xóm anh. Tôi sống vì anh vì gia đình anh, chứ có sống vì họ đâu chứ.

Nhưng cuộc sống của cô dâu mới là tôi thật đáng sợ. Sau tuần phép anh lại trở về đơn vị công tác.

Nhà anh cũng thuộc loại thuần nông, nên việc đồng án cũng nhiều.

Tôi vừa đi đồng về thả cái cuốc dựa vào cổng rào, xối nước rửa chân, mẹ chồng tôi đã xa xa.

- Làm gì giờ này mới về, cô định để nhà này chết đói à mà ko lo cơm nước đi hà. Cái Mai nó đã mua sẵn đồ ăn rồi, chỉ việc nấu cũng ko lo

- Dạ mẹ, con vào ngay đây.

Chưa kịp rửa mặt, tôi đã xắn tay áo lên vào bếp thổi cơm. Tôi ko vững nhưng cũng chỉ nấu được mấy món đơn giản, vì nhà tôi làm gì có điều kiện mà nấu mấy món cầu kỳ chứ.

Tôi dọn cơm ra cũng là lúc chị Mai đi làm về, chị mang theo mấy bịch trái cây nữa. Thấy xe chị về, mẹ chồng tôi đã dọn đã ra đón.

- Ôi gọi về rồi hà con, có mệt ko, có vất vả ko?

- Nóng quá mẹ ạ, trong phòng bui điện còn có điều hòa chứ ra ngoài nóng chết, mẹ vào nhà đi kéo nóng.

- Ủ, xách gì mẹ xách vào cho.

- Thôi ko cần mẹ ạ.

Chị Mai và mẹ chồng tôi đi vào nhà, đi lơ qua tôi, mặc dù tôi đứng ngay cửa chào họ mà họ ko quan tâm mấy.

Tôi và mẹ chồng ngồi vào mâm cơm, chưa ai ăn, phải chờ chị Mai lên mới được.

- Ô, sao toàn đồ chiên với luộc thế này, mất công chị mua mấy món ngon làm cho mẹ ăn (Mai).

- Em... em chỉ biết nấu mấy món đơn giản thế thôi (tôi).

- Chứ ko ai bày em nấu hà(Mai).

Chị Mai gấp miếng cá chiên lên rồi thả xuống, giọng bực bội.

- Chưa biết gì thế này sai đi lấy chồng được hà (Mai).

- Đây, nóng thế này mà nó còn chiên cá, định cho mẹ nóng chết đây mà (bà Loan).

- Ko phải đâu mẹ, con... con chỉ biết thế thôi, do... (tôi).

- Con này, còn cổ cái à... sai mà ko nhận (bà Loan).

- Thôi mẹ đừng giận, mai con mua cá Thu sốt cà ngon mẹ ăn nhé (Mai).

- Ủ, cái Mai của mẹ là nhất(bà Loan).

Tôi tủi thân thật sự, cùng là dâu sao mẹ chồng lại đối xử vậy với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tôi phải dậy từ rất sớm làm những công việc ko tên, thậm chí là giặt đồ của mọi người trong nhà ko chưa 1 ai. Ăn đỡ miếng cơm nguội rồi vác cuốc ra đồng, nếu ko ra đồng thì tôi lại làm vườn rau. Mấy công việc đồng áng này tôi đã làm quen nên cũng ko thấy vất vả lắm.

Trưa nắng chói chan, vừa vã mồ hôi vừa mệt, chỉ ước về nhà nhấp ngụm nước cho thỏa cơn khát thôi. Mẹ chồng tôi đi từ bếp ra cầm đôi đũa nấu ăn chỉ vào tôi.

- Đồ đàn bà tệ hại, có nấu ăn cũng ko biết. Vì cô mà tôi vất vả thế này đây, ko nấu sớm cái Mai đi làm vất vả về đói bụng sao hà. Vào bắt com nhặt rau nhanh lên.

Tôi cố nuốt cho trôi cái ghen, chị Mai đi làm bên bui điện có bươn chải ra ngoài đồng ra ngoài nắng như tôi đâu. Nếu so về cực và vất vả thì tôi mới là người vất vả mà.

Chồng chị Mai làm bên thủy điện nên cũng lâu lâu mới về 1 lần, chị có con rồi, đứa con trai 4 tuổi rất kháu khỉnh. Bình thường đi học thì thôi chứ ở nhà là mẹ chồng tôi cung nức trứng.

- Này Linh, nghe bảo mai thăng Khoa về hà?

- Dạ.

- Cô xem giặt mùng mền chiếu gối đi, mai nó về ngủ cho sạch.

- Con mới giặt 3 hôm trước mà mẹ.

- Sao cứ cái nhem nhèm thế hà, giặt giũ sạch sẽ cho chồng mình ngủ chứ ai, cô định để con tôi ốm à.

- Dạ ko mẹ, tí con giặt.

- Tí gì nữa, tranh thủ giặt đi đang trưa nắng cho chiếu kịp khô.

Tiếng xe máy dừng kít ngay ngoài cổng, mặt mẹ chồng tôi lại hớn hờ lên thì biết ngay là ai về rồi.

Chị Mai đi vào tay cứ xoa xoa 2 bên thái dương, thái độ mệt mỏi.

- Mai, con sao vậy, ốm à.

- Ko mẹ à, đi đường nắng gắt quá nên con hơi đau đầu. Để con xuống làm ly chanh uống.

- Thôi, đang ốm thế kia làm sao được chứ. Linh, cô xuống làm cho chị cô cốc nước chanh xem nào, ko thấy chị cô đang mệt à.

- Dạ vâng.

Tôi khăn trương phi xuống bếp để làm ly nước chanh cho chị dâu.

Tôi mang ly nước lên mẹ chồng đã giục.

- Nhanh nhanh cái tay lên, lẽ mà lẽ mẹ.

Mẹ chồng giục ngay ly nước trên tay tôi đưa cho chị Mai uống, bà còn ngồi quạt quạt cho chị Mai nữa.

- Uống đi con cho khỏe.

- Vâng, con cảm ơn mẹ.

Chị Mai nhấp 1 ngụm rồi nhỏ ngay ra cái chén ăn cơm để trên bàn.

- Chua quá... chị ko uống được. Để chị xuống lấy thêm đường.

Mẹ chồng tôi lại cản.

- Đang mệt mà đi đâu. Còn cô xuống lấy lọ đường lên đây xem nào.

- Dạ vâng.

Tôi mang lọ đường lên cho chị bỏ bao nhiêu tùy thích, ko lại phải chạy lên chạy xuống nhiều lần.

Sau khi uống cạn ly chanh, tinh thần chị sáng khoái hơn hẳn.

- Ôi khỏe lại ngay mẹ à.

- Ủ, vậy tốt, ăn cơm thôi con, nay mẹ kho gà cho con, ngon lắm.

- Kia mẹ, có em Linh đây mà sao mẹ cứ phân biệt thế, em Linh buồn sao.

- Phân biệt gì, đứa ko đi làm có tiền thì so gì với đứa vất vả đi làm có tiền hà.

- Mẹ, đừng vậy mà. Ăn cơm thôi chứ nguội này.

- Ủ, ăn cơm thôi con.

Tôi xới cơm ra chén, mời mọi người cùng ăn. Mẹ chồng tôi gấp ngay miếng gà thật nạt bỏ vào chén chị Mai.

- Ăn đi xem nào

Chị Mai cắn 1 miếng khen tôi tấp.

- Ngon quá mẹ à, tay nghề của mẹ là xuất sắc. Linh, ăn gà đi em.

- Con lo ăn đi, nó có làm gì đâu mà phải ăn cho ngon.

Nghe mẹ nói thế tôi cũng ko dám đụng dũa vào miếng thịt nào, chỉ chăm chăm ăn rau luộc và đậu phụng rang.

Đang ăn giờ chị Mai như nhớ ra điều gì, thả chén chạy lại cái túi xách để trên giường ngoài.

- Ô, con bé này, đang ăn mà đi đâu đấy.

- Mẹ chờ con tí.

Chị lại lục xách, xong đưa mẹ tôi 2 tờ tiền polime 500k xanh ngất.

- Mẹ, hôm nay con mới lãnh lương, cái này mẹ cất mua đồ gì ăn vặt mẹ nhé.

Mẹ chồng tôi cười khoái chí lắm.

- Ôi con bé này, cứ thế hoài mẹ ngại lắm. Vậy mẹ xin nhé.

Mẹ chồng tôi cất ngay tiền vào túi rồi lại gấp thịt gà bỏ vào chén.

Đồng tiền nó có sức mạnh quyền năng thật ấy, có thể mua cả sự yêu thương từ người khác.

.....

Hôm nay chồng tôi về, tôi cứ háo hức đợi anh nên ngóng cổ ra ngoài cổng mãi. Tôi chạy ngay ra mở cổng khi thấy anh về đến nơi.

- Anh ơi anh về rồi, có mệt ko anh.

Khoa vuốt tóc tôi, véo má tôi.

- Ko anh ko sao, vào nhà đi, chạy ra đây làm gì cho nắng.

- Em chờ anh từ sáng lun ấy.

Tôi nắm tay anh vui vẻ đi vào nhà.

- Chào mẹ con mới về.

- Ủ, mới về hả con, ngồi đây nghĩ đi nào.

- Dạ vâng.

Mẹ chồng tôi lại cầm cái quạt mo cau quạt quạt cho anh, mặc dù nhà vẫn đang bật quạt máy.

- Này đi làm vất vả lắm mà lại ko lo ăn uống gì, người cứ ốm mà đen thế này hả.

- Công việc đi suốt ngoài nắng ấy mà mẹ, chị Mai chưa về à mẹ.

- Ủ, chắc cũng sắp rồi.

- Vào rửa tay, rửa mặt rồi ra ăn cơm này.

- Dạ.

Tôi xách đồ chồng mang về rồi chạy theo anh vào phòng. May quá bữa cơm hôm ấy tôi ko bị chỉ trích gì, tôi thấy có chồng về thật hay biết mấy.

.....

Vợ chồng trẻ lâu ngày gặp nhau, nên đó 2 chúng tôi lao vào nhau như thiếu thân lao vào lửa.

Anh ko còn dịu dàng trong hoan ái như những lần trước khi cưới, mà anh cuồng bạo hơn. Nụ hôn qua môi cũng vội, qua cổ cũng vội, chỉ tập trung vào bồng đảo và cô bé của tôi mà kích thích. Những cái đẩy cũng thô bạo hơn.

- Ahh... nhẹ chút... nhẹ chút... em đau...

- Anh thích, thế này anh rất thích.

Tôi nghĩ lâu ngày rồi nên chắc anh cũng thêm giống tôi, mặc kệ, miễn anh thích là được. Phòng sát vách nhau nên chúng tôi nào dám rên la gì, những lần cao trào anh đều bịt miệng tôi và chúng tôi hoan ái dưới nền nhà.

Khi những dòng nước bắn vào bên trong cô bé thì anh mới dừng lại, ôm lấy tôi.

- Đau nhiều ko, anh xin lỗi,tại lâu ngày anh ko kìm được.

- Hơi đau, nhưng miễn anh thích là em vui rồi.

Anh hôn lên tóc tôi, hôn lên môi tôi, anh siết chặt vòng tay hơn.

- Lúc anh ko có nhà, mẹ và chị Mai có gây khó dễ gì em ko?

- Ko anh ạ, mẹ và chị Mai đối xử với em rất tốt.

- Vậy anh yên tâm rồi, mai anh chờ đi chợ quê chơi nhé.

- Thật á.

- Thật.

....

Chợ quê đông vui lắm, tuy gọi là chợ quê nhưng nó rộng và to gấp mấy chợ quê chỗ tôi sống.

Ko riêng gì đàn bà, mà đàn ông cũng xuống chợ buôn bán. Khoa dẫn tôi đến 1 chỗ bán áo quần và mũ nữa.

- E lựa lấy mấy bộ, lỡ có việc đi ra ngoài có cái mà mang.

- Thôi anh ạ, em có đi đâu đâu mà mua làm gì cho phí.

- Kệ đi, ko đi đâu thì cứ để đấy.

Lựa 1 hời tôi cũng lựa được 1 cái váy và 1 bộ quần jean. Xong anh lại mua thêm cho tôi cái mũ.

- Ôi nhiều quá anh ạ, mình đi ăn chè đi anh, em thèm quá.

- Chưa xong đâu, còn 1 thứ nữa.

- Gì nữa ạ, e thấy nhiều rồi mà.

- Theo anh.

Anh dắt tay tôi đi qua quầy khác, đó là quầy sơn phấn.

- Cô ơi, lựa cho vợ cháu cây sơn thật đẹp cô nhá.

- Ô, vợ trẻ quá cơ, lại xinh, mà da trắng thế này đánh màu gì chả đẹp.

- Vâng, vậy cô lựa cho cháu.

Cô bán hàng rà qua rà lại đồng sơn rồi rút 1 cây màu hồng ra đưa cho tôi.

- Đây, màu này đẹp lại nhẹ nhàng. (cô bán hàng).

- Thôi anh ạ, em ko biết đánh sơn(tôi).

- Tập rồi sẽ quen mà (Khoa).

- Đứng đây cháu ạ, cái gì cũng phải tập (cô bán hàng).

- Cháu lấy cái này, cô gói lại giúp cháu (Khoa).

Tôi và anh đi ra cửa hàng, ghé chợ ăn chè. Ôi ở đây chè cũng ngon quá cơ, tôi quất liền 2 ly và mua về cho mẹ chồng với chị Mai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Những ngày anh ở nhà là những ngày thật sự yên bình đối với tôi. Ko còn những sự gay gắt từ phía mẹ chồng, ko còn phải ra đồng làm những công việc nặng nhọc. Hết kỳ phép, mai anh lại đi rồi. Chúng tôi mới hoang ái xong, tôi chỉ thích nằm mãi trong tay anh như này thôi.

- Mai anh lại đi làm lại rồi, sẽ nhớ em lắm.

- Em cũng vậy, thích được bên anh mãi thôi.

Như sực nhớ ra điều gì, anh với tay lấy cái Quần vút dưới chân giường, lấy ra 1 đồng tiền tầm 5 triệu đếm đếm rồi đưa cho tôi 2 triệu.

- Giữ lấy số này, muốn ăn gì hay mua gì thì cứ dùng, hết lại báo anh.

- Thôi anh ạ, em ở nhà, cơm nước ngày 3 bữa có mẹ lo rồi, ko cần gì đâu. Em chỉ xin 300 ngàn phòng lúc đau ốm thôi.

- Ko phải ngại, ko dùng thì em cứ cất đây, để dành thì cũng thành 1 khoản.

Nghe anh nói cũng đúng nên tôi cầm lấy, để dưới gối mà chưa vội cất đi, cứ tranh thủ quần lại nhau thôi, chứ anh đi cũng gần 3 tháng mới về.

Tôi tiễn anh lên xe, nhìn xe khách đi thật xa tôi mới về. Mẹ chồng tôi đã đứng chặn ngay ngõ.

- Chồng đi làm ăn vất vả chứ có phải đi gãi đầu mà làm gì quần chật thế, mau xách cuốc ra làm lại cái vườn rau cho tôi.

Tôi dựng xe rồi lại vác cuốc đi làm vườn.

.....

Lúc trước tôi thấy chị Mai đưa tiền cho mẹ chồng, mẹ chồng tôi vui lắm, lại thương chị Mai nữa. Sẵn tiền hôm trước anh đưa cho, tôi lại ko dùng gì nên lấy 1,5tr đưa cho mẹ chồng tôi, bởi tôi cũng muốn bà vui và cũng yêu thương tôi.

- Mẹ, con có ít tiền, con xin biếu mẹ ạ.

Thái độ mẹ chồng tôi ko vui vẻ như tôi đã nghĩ, bà hằn giọng, liếc đôi mắt đầy lửa nhìn tôi.

- Tiền, tiền gì mà biếu? Đây là tiền con trai tôi vất vả đi làm kiếm được. Cái thứ ở ko ăn bám như cô làm gì mà có tiền.

Rồi mẹ chồng tôi giựt tiền trên tay tôi, vừa đi vừa đếm rồi đi vào phòng ngủ của bà. Tôi thấy tự nhiên miệng tôi có vị đắng, sống mũi lại cay cay.

.....

Tôi ngồi nhặt rau mà mắt nhìn xa xăm ra ngoài ngõ, tính đi tính lại gần tháng nữa anh lại về, sao mà tôi thấy lâu quá ko biết.

- Này cô kia, lo mà nhặt rau nhanh cái tay xem nào. Tôi còn phải nấu cơm. Gớm, người thì ở ko, có mấy việc đồng án nhẹ tênh mà sao ăn nhiều thế ko biết.

Tôi nào dám nói gì, việc đồng án vất vả, bán mặt cho đất bán lưng cho trời giữa cái nắng thiêu đốt mà mẹ chồng tôi lại bảo nhẹ tênh.

- Còn ko nhanh cái tay lên, lè mà lè mè. Gái dưới này thiếu gì, mà lại lên kia móc ra vậy ko biết, con với chả cái.

Lúc nào cũng vậy mâm cơm dọn sẵn là chị Mai đi làm về. Vẫn đáng về ôn tồn chào đón của mẹ chồng tôi với chị Mai.

- Về rồi à con, mồ hôi mồ hám thế kia. Vắt và quá mà, có giống ai ở không, ăn bám lại còn ăn nhiều.

Câu nói ấy, ánh mắt ấy của mẹ chồng tôi, như đá xoáy vào tâm can tôi, đau nhói.

- Kia mẹ...

Chị Mai núm lấy vạt áo mẹ chồng tôi mà kéo kéo, mặt nhăn đi 1 tí, kiểu là đừng nên nói thế.

- Sợ gì mà ko nói, có sao nói thế ấy chứ.

Tôi chỉ lặng lẽ đứng 1 bên ko dám lên tiếng, ko dám phân bày cho bản thân. Bởi tôi nghèo, tôi vô học, 1 đứa mồ côi cả họ hàng.

Chị Mai rửa mặt rửa tay xong ngồi vào bàn thì lúc này mới được ăn cơm. Mẹ chồng tôi như sức nhớ.

- Mai, khi nào thằng Bách về vậy con, mấy tháng rồi, từ lúc em nó cưới vợ.

- Vâng, mấy hôm nữa anh ấy về mẹ ạ. Anh ấy mới gọi điện cho con hôm qua, anh về hẳn 1 tháng.

- Vậy à, ôi làm gì mà mấy tháng mới về, làm mẹ cũng nhớ nó quá, ko biết mập ốm sao.

- Mẹ lo gì, vài hôm nữa về sẽ biết ngay mẹ à. Mẹ ăn món này đi ạ.

- Ủ, con ăn miếng cá này xem, ngon lắm đấy.

Lúc nào cũng vậy, tôi luôn là người thừa trong nhà này nếu ko có chồng tôi. Thôi kệ, ai thương mình bằng cơm bằng gạo, ăn no là ấm lòng. Những lúc mẹ chồng tôi ko quá gắt, tôi còn gặp được miếng thịt, miếng cá. Còn lại thì... cứ rau và muối đậu.

Ơe... ơe....

Chị Mai bỗng thấy buồn nôn, bịt miệng chạy ra sau nhà, mẹ chồng tôi buồn đũa mà chạy theo, tôi cũng chạy theo chứ có dám ngồi đó ăn 1 mình đâu.

Ơe... ơe...

Mẹ chồng tôi vỗ vỗ lưng cho chị.

- Con sao vậy Mai, sao lại nôn thế kia, ốm rồi phải ko.

Chị Mai thờ dốc, tay vẫn vuốt vuốt cổ.

- Con Ko biết nữa mẹ à, tự nhiên cho miếng cá vào miệng lại buồn nôn.

- Hay là do con Linh rửa cá ko sạch sẽ hả?

Mẹ chồng tôi lại lờm và quát tôi, tôi đưa 2 tay lên hươ hươ.

- Ko đâu mẹ, con rửa sạch lắm mà.

Mẹ chồng tôi lại thay đổi ngay thái độ được, lại ôn tồn với chị Mai.

- Vào nhà nghỉ đi, để mẹ đi mua thuốc.

- Ko cần đâu mẹ, con nghỉ con.. lại có em bé mẹ à.

Mẹ chồng tôi mừng ra mặt.

- Thật á, ôi phúc cho nhà này quá cơ.

- Vâng, tại mấy tháng nay rồi, con ko có kinh mẹ à.

- Nào, vào nhà, vào nhà... mẹ đi vào nhà nào.

Chị Mai vui vẻ bầu vào tay mẹ chồng mà vào nhà, trở lại mâm cơm.

- Ôi cá, kinh quá mẹ à.

- À thế thôi. Linh mang cá xuống dưới đi, lấy thêm đồ ăn sang kia mà ăn. Để đây cái Mai lại ko ăn được.

- Vâng mẹ.

Nhờ phước chị Mai buồn nôn mà bữa đó mình tôi được ăn nguyên con cá rô chiên giòn.

.....

Nhìn trước ngó sau, sau khi chắc chắn là mẹ chồng tôi đã ra khỏi nhà. Tôi để cây lau nhà sang 1 bên, đi lại bên cạnh chị Mai, chị ấy đang cắt dưa leo đắp mặt.

- Chị Mai, chị Mai... em hỏi này tí.

- Ủ, gì vậy Linh?

- Mấy tháng ko có kinh là có bầu hả chị?

- Ủ.

- Mà có bầu là nôn ọe hả chị?

- Ủ.

Rồi tôi ngồi im đăm chiêu suy nghĩ, hình như có cái gì đó sai sai thì phải.

- Em sao vậy Linh?

- Em... em mấy tháng nay ko có kinh, nhưng em ko nôn ọe, ngược lại em thèm ăn thèm ngủ ghê lắm. Nhiều khi vác cuốc ra đồng mà vẫn buồn ngủ lắm.

- Cũng còn tùy.

Chị Mai như kiểu bất ngờ, nên ngồi ngay dậy.

- Linh... hay em cũng có bầu rồi?

- Em ko biết chị ạ, đợi anh Khoa về em nói anh ấy dẫn đi khám thử.

- Ôi giỏi, thời buổi nào rồi, chờ chị tí.

Chị Mai đi vào phòng chị rồi mang ra cái gì đấy đưa tôi.

- Đây mang vào thử xem

Tôi cứ cầm đưa lên đưa xuống xem, mãi vẫn ko biết là cái gì.

- Chị, cái gì đây chị, dùng thế nào ạ?

- Đọc đi.

Tôi cúi mặt ịu xù.

- Em... em ko biết chữ.

Chị Mai mới giằng lấy cái vật trên tay tôi.

- Đây, cái bé này là để nước tiểu vào đây, 2/3 thôi nhé. Sau để cái cây này vào đây, thẳng đứng sát vào mép nhé, chờ 5 phút mà có 2 vạch đỏ là có bầu. Mà 1 vạch là ko có bầu nhé, hiểu chưa.

- Vâng, em hiểu rồi. Em cảm ơn chị.

- Ủ.

Chị Mai lại tiếp tục nằm dài đắp mặt nạ làm đẹp, còn tôi lau nhà xong cũng vào nhà vệ sinh làm theo những gì chị bảo.

.....

Tôi nhắm mắt, hồi hộp, tôi lay trời phật phù hộ cho tôi. Hết 5 phút, tôi từ từ mở mắt ra, kết quả nó khiến tôi vui sướng tột cùng. 18 tuổi, tôi đã được làm mẹ.

- Chị Mai. chị Mai ơi, em cũng 2 vạch rồi mừng quá chị à.

- Ủ, chúc mừng em.

Thái độ chị Mai vẫn dửng dưng lắm, vì ai lấy chồng rồi mà chả có bầu, đó là điều bình thường mà. Nhưng tôi ko để ý đến thái độ của chị, tôi chỉ đang để ý cái cái que thử và nghĩ sẽ vui thế nào khi báo cho anh biết.

Mẹ chồng tôi đi từ ngoài vào, chắc bà vừa đi chợ về, tay xách nhiều đồ lắm. Tôi vội chạy ra xách phụ cho mẹ chồng tôi.

- Mẹ ơi mẹ mới đi chợ về ạ?

- Cô ko thấy sao mà còn hỏi, cái Mai đâu?

- Dạ, chị ấy đang đắp mặt ạ.

- Xách vào bếp đi.

- Vâng.

Mẹ chồng tôi vào nhà, lại chỗ chị Mai nhìn nhìn, thấy chị Mai ngủ nên bà xuống dưới bếp.

- O, sao mẹ ko lên trên có quạt cho mát.

- Thôi để cái Mai nó ngủ, ko lại ồn.

Tôi lấy cho mẹ chồng tôi cốc nước, rồi lấy quạt mo cau quạt cho bà.

- Mời mẹ dùng nước ạ.

Mẹ chồng tôi ko đáp lại, bưng cốc nước lên uống.

- Mẹ, con.. con có bầu rồi ạ.

- Ồ.

- Con giống chị Mai, con cũng có bầu ạ.

- Ồ, này soạn đồ trong giỏ ra rồi làm đi, để tôi còn nấu com, cái mai đây có mà ăn

- Mẹ... mẹ.. ko vui sao, giống chị Mai ấy.

- Vui, vui lắm, chị có bầu chị ăn nhiều hao com của tôi thêm, tôi lại thấy bình thường. Phụ nữ lấy chồng mà ko có bầu, hóa nào cây độc ko trái à.

Mẹ chồng tôi nói 1 hồi rồi phui đít quần, hừ 1 tiếng lại trở về phòng của bà.

Nước mắt tôi rơi lã chả, nhò lên cả áo. Sao lại khóc, sao tôi lại khóc thế này, chắc là do tôi vô bầu nên dễ nhạy cảm thôi đó mà.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tôi cầm mãi cái điện thoại, ko biết có nên gọi cho anh ko. Rồi tôi vẫn quyết định gọi.

- Alo anh ạ.

- Ủ, anh đây, gì vậy em?

- Khi nào anh về?

- Chắc 1/2 tháng nữa.

- Hôm nay anh của anh về đây, em nghe mẹ bảo thế.

- Vậy hả, vậy vui quá, lâu rồi anh chưa gặp anh 2 của anh.

- Anh... em... em có em bé anh ạ.

- Gì cơ? Thật á?

- Thật.

- Ồi, vui thế, vợ anh giỏi quá. Lúc anh về sẽ có quà đây.

Rồi tiếng gọi của mẹ chồng tôi vang lên.

- Linh, linh, cô ra đây đi chợ với tôi.

- Dạ, con ra đây mẹ à.

Tôi vội chào anh rồi cúp máy.

- Thôi em đi chợ với mẹ đây, anh giữ sức khỏe nhé, yêu anh.

- Yêu em

Tôi cất điện thoại và ra xách giỏ đi chợ với mẹ chồng tôi.

.....

Đây là lần đầu tiên tôi đi chợ với mẹ chồng tôi. Đây là chợ tự phát nên cách nhà hơn 500m thôi. Chợ bé lắm, mọi người bán đồ trên những cái sạp tự dựng, hoặc trái lá chuối bán dưới đất.

Chúng tôi quẹo qua quầy mua thịt. Mẹ chồng tôi lựa lựa được miếng thịt ngon rồi đưa cho cô bán hàng.

- Cân cái này xem nào.

- Vâng, cái này 42 ngàn, cháu lấy cô 40 ngàn thôi ạ.

- Gì mà 40 ngàn, miếng bé tẹo thế này, 35 ngàn thôi.

- Dạ ko được cô ạ, cháu lời ít lắm cô ạ.

- Vậy 37 ngàn, bỏ vào bọc cho tôi, nhanh nào.

Cô bán hàng cũng có vẻ ko vừa lòng lắm nhưng vẫn bán cho mẹ chồng tôi.

- Đây cháu gọi (cô bán hàng)

- Linh cất đi vào giỏ(bà Loan)

- Vâng (tôi).

- Ô, đây chả phải là cô dâu của chú Khoa sao, xinh thật, mà lại giỏi nữa. (cô bán hàng).

- Đẹp thì làm được gì, có cái bỏ vào mồm ko? (bà Loan).

Rồi mẹ chồng tôi hứ lên 1 tiếng, đi nhanh khỏi quầy. Cô bán thịt cứ nhìn theo mà lắc đầu.

.....

Tôi soạn đồ với mẹ, chuẩn bị nấu com đãi anh Bách về.

- Linh, ra giết con gà kia để làm thịt đãi anh Bách

Mẹ chồng tôi chỉ ra con gà nhốt trong cái lồng nhỏ nơi chỗ cây mít.

- Mẹ ơi, con... con ko biết giết gà ạ.

- Gì? Ko biết giết gà? Cô là gái quê hay gái phố? Hay cô tiểu thư đài cát? Ko lẽ việc gì cũng nhờ đến thân già này hả? Tôi khổ quá mà.

Mẹ chồng tôi rít lên từng lời day nghiền, nó làm cảm thấy tôi như con gà sắp bị giết vậy.

- Để con.. để con làm

Mẹ chồng tôi liếc nhìn tôi, tôi cảm thấy hơi thờ của bà cũng đầy bức bối.

- Rồi lúc sáng bảo làm cam cho cái Mai uống chưa?

- Dạ rồi, con bỏ trong tủ lạnh kia.

- Được rồi, lo mà đi làm việc đi, bầu bí khỏe mạnh làm nhiều việc sau này cho dễ sinh. Chứ như cái Mai tội, ốm nghén quá.

Mẹ chồng tôi lại tù lạng, mở tủ rồi mang ly nước cam đem lên cho chị Mai. Tôi bất giác sờ tay lên bụng,đứa trẻ này chưa được sinh ra nhưng lại chịu nhiều thiệt thòi quá.

.....

Tôi cứ nhìn mãi con gà, ko biết làm cách nào làm thịt đây. Tôi đành cột dây vào cổ nó, cột vào cây mít, nhưng ko chặt lắm. 1 tay tôi giữ lấy chân con gà, 1 tay tôi đưa dao lên cao, chỉ cần phập 1 phát là con gà chết thôi mà, Linh ơi cố lên. Nhưng con gà cứ kêu quan quát như xin tha.

Phập....

Tiếng dao phập mạnh xuống nền thốt, tôi cúi mặt khóc nức nở, còn con gà vẫn nhảy quanh cây mít.

Tôi ko thể làm việc đó, tôi chưa bao giờ làm việc đó, thật sự tôi sợ máu. Tôi lại đang có bầu nên càng ko muốn giết con vật nào hết, nhưng nếu ko giết con gà, mẹ chồng tôi sẽ lại chì chiết tôi, tôi biết làm sao bây giờ.

- Tại sao em khóc?

Giọng nói của ai đó vang lên, ko lẽ ông bụt xuất hiện rồi sao? Ông ấy đã nghe thấy nỗi thống khổ của tôi rồi sao. Đưa tay quệt nước mắt trên 2 má, tôi ngược nhìn lên, là 1 người đàn ông cao ráo, nhìn rất giống...anh Khoa. Tôi vội lùi lại...

- Anh.. anh ko phải ông bụt?

- Tất nhiên là ko, vì ko có ông bụt nào đẹp trai như anh cả.

- Anh... anh là...

- À, anh là Bách, còn em chắc là Linh hả?

- Vâng, sao anh biết em?

- Anh thấy hình cưới Khoa gọi anh xem. Mà sao lại khóc thế?

- Mẹ bảo em giết gà, mà em ko biết làm thế nào nên... nên...

- Ôi giỏi, đưa đây anh làm cho.

Anh Bách để balo sang chỗ bệ thềm, vén tay áo lên rồi chụp lấy con gà. Tay anh vật đi 1 ít lông trên cổ nó rồi dùng dao cứa nhẹ, máu nó chảy ra chén, có bắn ra nền đất 1 ít. Tôi che mắt lại ko dám nhìn.

- Đây, gà của em đây.

Anh Bách đưa con gà vừa bị giết cho tôi, tôi ko dám cầm, phải lấy cái thau cho anh đựng.

Mẹ chồng tôi từ trong nhà đi ra.

- Ô Bách, về lúc nào vậy con?

- Chào mẹ con mới về ă?

Mẹ chồng tôi lại ôm lấy anh, kiểu mừng mừng tủi tủi.

- Bố anh, làm cái việc gì mà đi mấy tháng mới về được lần, ko nhớ tôi à.

- Nhớ, nhớ mẹ nhiều lắm ấy.

- Vào nhà vào nhà nào.

- Vâng.

.....

Anh Bách đi vào phòng chị Mai thấy chị đang ngủ, anh chậm chậm leo lên giường ôm lấy chị Mai, hôn lên tóc, lên má chị Mai.

- Ô, anh về rồi à, sao ko gọi em ra đón.

- Muốn em bất ngờ thôi.

Chị Mai ôm chậm lấy anh Bách.

- Em cũng có quà bất ngờ cho anh đây, định điện thoại báo nhưng nghĩ anh sắp về nên em đợi.

- Quà gì nào?

Chị Mai đưa lấy tay anh để lên bụng mình xoa xoa.

- Minh lại sắp có thành viên mới anh ạ.

- Thật á, yêu em quá. Nghe em đúng thật ấy nhì, cứ ăn trứng lộn vào, có 2 ngày mà thụ thai ngay được.

Chị Mai hơi khựng lại.

- Thi.. thi tất nhiên, em có nghiên cứu rồi mà.

Anh Bách lại ôm lấy chị Mai mà hôn hít. Tiếng vọng từ bên ngoài vào làm gián đoạn đôi vợ chồng họ.

- Này Mai, Bách ra ăn cơm nào.

- Vâng bọn con ra ngay đây mẹ.

Anh Bách dìu chị Mai ra ngoài ngồi vào mâm cơm, toàn là những món ngon thôi, cả con gà tôi cho ăn mỗi ngày cũng bị làm thịt mà.

- Đây Mai ăn đi con, cháo gà mẹ nấu ngon lắm, ăn cái đùi nữa. Còn Bách này ăn miếng thịt đi, ăn đi ăn đi, mẹ để phần cho thằng ku con 1 cái đùi rồi.

- Vâng mời mẹ ạ. Linh em cũng ăn thịt đi này, sao ăn cỗ gà thế, ko ngon đâu.

Nói rồi anh Bách gắp cho tôi miếng thịt nạc gà, nhưng nào tôi dám ăn, cứ phải nhìn thái độ của mẹ chồng.

- Đúng rồi, Linh ăn đi, phụ nữ mang bầu nên ăn nhiều đồ bổ 1 chút. (chị Mai).

- Linh cũng có bầu à, vậy chúc mừng nhé(anh Bách).

- Vâng, em cảm ơn ạ(tôi).

Mẹ chồng tôi liếc xong nhưng lại ko gắt, chắc sợ anh Bách nghe.

- Này Bách, xem đưa cái Mai đi khám bác sĩ xem nào, chứ lúc bầu giờ nó cứ nôn ọe, mẹ lo lắm ý.

- Vâng, mai con có việc ngoài xã rồi vài hôm con lên thành phố, chắc con cho Mai lên đấy chơi rồi khám luôn mẹ à.

- Ủ, thế càng tốt con ạ.

- Linh em có muốn đi khám cùng ko?

Vẫn là nhìn mặt mẹ chồng tôi mới dám trả lời.

- Dạ thôi, anh Khoa cũng sắp về nên lúc ấy anh Khoa đưa đi khám cũng được ạ.

- À, ừ vậy thôi.

.....

Anh Bách chở chị Mai lên thành phố rồi, tôi cũng muốn đi cùng lắm, tôi cũng muốn biết đứa trẻ có khỏe mạnh ko nhưng nào đâu dám đi theo. Bỗng nhiên trời tối sầm lại, gió ở đây kéo lại là to quá, thổi bay tung tóc, cát bay cả vào mắt tôi.

- Linh, mau ra rút áo quần vào mưa đến nơi rồi cô ko thấy à, đứng đấy mà nhìn gì.

- Vàng, con đi ngay đây mẹ.

- Nhanh còn bụng mấy mẹt phơi ngô vào, mưa ướt hết là ko có cho gà ăn đâu đấy.

- Vàng ạ.

Tôi cuộn cuộn rút áo quần vào, mưa cũng đã bắt đầu nặng hạt, đã rót lên quần áo vài hạt. Tôi bụng chạy vào nhà sợ ướt, chẳng may vấp ngay cục đá, tôi ngã sòng soài lên đồng áo quần. Bụng tôi có chút đau, còn áo quần cũng bị lấm bẩn.

- Ôi giờ ôi, sao cô bất cẩn thế hả, dơ hết cả áo quần rồi này, còn ko mau lượm lên.

- Vàng, mẹ ạ.

Tôi rướn người nhưng bụng hơi đau, vì nghĩ đến đứa trẻ nên tôi ko dám cố.

- Mẹ... con bị ngã... con hơi đau bụng mẹ à.

- Cái đồ đàn bà đoan, ko được cái tích sự gì hết, chỉ tổ báo đời nhà tôi thôi đây mà.

Vừa nói mẹ chồng vừa dìu tôi vào nhà, vừa lúc mưa cũng đổ xuống rất to. Áo quần cũng bị mưa lấm lem hết, mà ngô cũng bị thấm ướt hết rồi.

- Uống cốc nước ấm này đi, nằm kê gối cao chân lên, nếu thấy ra máu hay gì thì báo, tôi đưa đi khám.

- Vàng, con cảm ơn mẹ.

- Khỏi cảm ơn, tôi là nghĩ tới đứa cháu trong bụng thôi.

Rồi mẹ chồng tôi lại đứng gần cửa, nhìn trời đang đổ mưa, nhìn những thứ ngoài sân, lấm lem và ướt sũng.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Thật may quá, đứa trẻ của tôi rất ngoan và mạnh mẽ, nằm như thế đến tối nhưng ko sao. Tôi thấy ổn nên ngồi dậy vào bếp tìm đồ ăn, lúc mãi cũng chỉ còn được ít cháo cháy xít đáy nồi, mì gói cũng ko có. Thấy mấy quả trứng gà trong thùng gạo, tôi lược thêm 2 cái rồi ăn. Trời cũng khá tối rồi mà anh Bách với chị Mai cũng chưa về, mẹ chồng tôi nằm ngoài vồng đu đưa với thằng ku con của chị Mai.

- Mẹ ơi, anh Bách và chị Mai chưa về ạ?

- Chưa, chiều mai tụi nó mới về. Cô ko sao rồi hả?

- Vàng ạ.

- Ko sao thì đi giặt mấy đồ lúc chiều đi, lấm lem hết cả, mai cái Mai lại ko có mà mặc.

- Vàng ạ.

Vì chiều mưa gió rất to nên tôi lại không khí lạnh lắm. Cái đèn nhỏ cũng giờ chúng ko bật được, tôi đành mang thêm áo khoác, đội thêm cái mũ rồi chong đèn ra giếng giặt đồ.

.....

Tôi có bầu nhưng thèm ăn và đặc biệt thèm ngủ ghê lắm. Cứ được ngủ là tôi ngủ giấc thật ngon luôn ấy. Tiếng quát the thé của mẹ chồng bên ngoài làm tôi giật nảy mình.

- Linh, Linh đâu? Mấy cái trứng tôi để trong thùng gạo sao thiếu thế này hả?

Tôi lật đật xỏ dép chạy ra, vừa chạy vừa buộc tóc.

- Dạ tối qua con đói bụng quá mà ko còn gì ăn, thấy có trứng nên con ăn đỡ.

- Mấy cái trứng tôi mua lúc sớm đề hôm nay cái Mai nó ăn, cô ăn sao cô ko hỏi tôi hả? Mấy người bầu ốm yếu mới cần ăn bỏ thôi, bực hết cả mình.

Mẹ chồng tôi lại bỏ xuống bếp, tôi cố nuốt đi cục gì đang nghẹn lại nơi cổ, giọt nước mắt cũng tranh thủ mà chảy ra.

- Làm gì mà còn ko lo xuống làm việc đi, xách giỏ theo tôi đi chợ, trưa cái Mai về biết ăn gì.

- Vàng con đi đây ạ.

Tôi rửa vội mặt rồi thay đồ theo mẹ chồng tôi đi chợ, buổi sáng cũng chưa có gì vào bụng.

.....

Bệnh viện thành phố lúc nào cũng đông đúc thế này đây, phải xếp hàng từ sớm mà hơn 2 giờ mới tới lượt khám. Chị Mai mặt mày hớn hờ nín lấy tay chồng.

- Anh này, anh mong đứa trẻ này là trai hay gái?

- Tất nhiên là con gái rồi, dòng họ nhà anh toàn con Trai, có mỗi nhà bác Thảo có con gái. Mình có con trai rồi, anh lại muốn có đứa con gái.

Nói rồi anh lại vỗ vỗ tay mình vào tay chị Mai.

- Nói là nói thế thôi, chứ trai gái gì chả được, con anh mà.

- Gớm, bà nội lại thích có thêm thằng ku con đây.

- Vậy á, thế thì anh sao cũng được.

- Anh này, em mới vừa lên chức quản lý, lương cũng những 7 triệu. Hay anh xin việc gì gần nhà, đi làm xa mãi, em nhớ lắm.

- Chúc mừng em nhé. Anh biết thế, nhưng sức trai còn nhiều, anh tranh thủ kiếm thêm đồng sau cho mẹ con em sướng.

- Nhưng..

Chị y tá đọc rõ tên chị Mai, nên chị Mai đành vào trong khám.

Anh Bách ngồi ngoài này cứ hồi hộp, anh thì trai gái gì ko được, miễn sao mẹ con chị Mai khỏe mạnh là anh vui rồi.

Nhất thấy bóng chị Mai đi ra, anh Bách vội tới ngay dìu chị.

- Ngồi xuống đây đi em, sao rồi.

- Lại trai nữa anh à.

Mặt anh Bách thoáng lên 1 chút thất vọng, nhưng nhanh thôi lại lấy lại thần thái bình thường.

- Ko sao, có anh có em cho vui cửa vui nhà.

- Hi, yêu anh quá, chờ tí lấy thuốc rồi mình về luôn, mẹ gọi điện báo nấu cơm chờ mình về ăn đấy.

- Ủ, anh biết rồi.

.....

Mẹ chồng tôi cứ ngóng cổ ra cửa, đi đi vào vào.

- Linh, cô pha nước cam cho cái Mai chưa? Sao bọn nó chưa về.

- Dạ, con pha rồi mẹ ạ.

Thì từ đằng xa, mẹ chồng tôi thấy anh Bách nắm tay chị Mai đi về phía nhà. Mẹ chồng tôi liền lấy ô chạy ra che nắng cho chị Mai.

- Nắng ko hả con, mệt ko hả con?

- Ko sao mẹ ạ.

Chị Mai vừa bước chân vào thềm nhà mẹ chồng tôi đã lớn tiếng gọi tôi.

- Linh, mang nước cam ra đây.

- Vâng ạ.

Tôi xuống nhà dưới mang ly cam mát trong tủ lạnh ra.

- Nào uống đi cho mát.

- Gớm, ai là con của mẹ đây?

- Ganh tỵ gì, anh là con mà anh đi suốt, có quan tâm tôi bằng nó đâu.

- Thôi chả ai dám động đến dâu yêu của mẹ đâu. Linh, em uống cam chưa.

Tôi liếc nhìn mẹ chồng rồi lí nhí trả lời.

- Em... em uống rồi ạ.

- Ủ, có em bé uống cam vào cho có sức đề kháng, cho khỏe.

Chị Mai uống cạn ly cam, à lên 1 tiếng đã khát.

- Ngon quá mẹ ạ.

- Ủ.

- Mẹ ơi, lại con trai nữa mẹ ạ.

- Thật ko?

- Thật mẹ ạ.

- Ôi phúc đức quá cơ, cái Mai của mẹ giỏi thế.

Chị Mai có bầu con trai, mẹ chồng tôi vui mừng khôn siết. Tôi cũng mừng lây cho chị Mai, tôi đưa tay lên xoa xoa bụng mình.

.....

Đứa trẻ chưa ra đời nhưng lúc nào tôi cũng tơ tưởng đến, lúc nó ra đời sẽ như nào, được ôm nó trong vòng tay sẽ như nào. Chỉ nghĩ thôi mà hạnh phúc cũng đã dâng tràn xiết bao.

Anh Bách mang đồ ra giếng ngâm, thấy tôi ngo ngáy cười cười nên cũng bắt chuyện.

- Gì mà cười vui thế em?

- À, ko có gì anh, anh giặt đồ hả?

- Ủ, tí anh đưa thuốc bổ cho uống. Bữa hôm trước mua cho Mai, anh cũng mua thêm cho em.

- Vâng, em cảm ơn anh nhiều ạ.

- Ko có gì, dù sao cũng là cháu của anh mà.

Câu chuyện của họ lại bị chị Mai nhìn qua 1 cách khác, khó chịu, bức dọc.

.....

- Ủa Mai, sao chưa ngủ hả con?

- Con chờ anh Bách, anh ý đang giặt đồ ngoài kia.

- Ủ, ngồi đây cho mát.

- Mẹ... con... con..

- Có chuyện gì đấy con.

- Con định sửa lại cái nhà vệ sinh, với bắt cái điều hòa nho nhỏ mẹ ạ. Chứ ngồi xôm nó cứ đau bụng mà sinh lúc nóng lại tội con con lắm ý.

Mẹ chồng tôi suy nghĩ rồi nghe cũng có lý.

- Ủ, vậy làm đi con.

- Nhưng con ko đủ tiền mẹ ạ, nộp biếu hết tới cả năm nữa mới rút ấy. Mà rút sớm rồi đóng tiền biếu chết cũng khổ, haizz.

- Vậy phải làm thế nào. A có 1 số tiền lúc cưới thằng Khoa ấy, được đâu tầm 10 triệu, con cầm lấy rồi làm đi.

- Thôi mẹ ạ, cô ấy cũng có bầu, sợ đến lúc sinh cô ấy cần mà con chưa có trả thì ngại lắm mẹ ạ.

- Ngại gì mà ngại, mà tiền gì của nhà nó chứ? Toàn tiền nhà mình với bà con hàng xóm cho thôi.

- Nhưng cưới cô ấy là tiền của cô ấy mà mẹ.

- Kệ thấy nó, ai quan tâm

Mẹ chồng tôi lại mở tủ đưa cho chị Mai 1 số vàng và tiền.

- Cầm lấy mà lo việc của con đi, còn lại để mẹ lo.

- Vâng, vậy con cảm ơn mẹ ạ.

Chị Mai ôm lấy mẹ chồng, nhưng nét miệng chị cười đầy bí hiểm.

.....

Tôi đi làm đồng về thấy chồng tôi đang nấu đồ ăn thơm lắm.

- Mẹ, mẹ nấu gì mà thơm thế ạ.

- Tôi nấu cháo bồ câu cho cái Mai với thằng ku con, vẫn dành cho chị chén đấy.

Trong lòng tôi vui sướng lắm, nghĩ là mẹ chồng cũng có thương tôi.

- Vào rửa ráy đi rồi dọn lên đi.

- Vâng ạ.

Tôi vào rửa ráy xong thay đồ rồi ra dọn cơm, mọi thứ tôi mức cả vào mâm rồi. Đang định bung cái nồi đi rửa, đột nhiên cái quần tôi bị kéo. Tôi hoảng, thả tay cái nồi rơi xuống đất, thằng ku con chị Mai hoảng nên khóc to. Mẹ chồng tôi chạy vào

- Ôi giời ôi, chị làm gì thằng cháu đích tôn của tôi thế hả? Chết thằng bé mất thôi.

- Mẹ... ko có... ko có gì đâu mẹ.

- Ko là ko thể nào, thằng bé khóc to thế kia, phỏng chỗ nào rồi. Đúng là cái đồ vô dụng mà

Mẹ chồng tôi lật tới lật lui người thằng ku, nhưng vết nóng văng ra thì văng hết người người tôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Vừa lúc ấy chị Mai và cả anh Bách cùng về.

- Mẹ, mẹ ơi có chuyện gì vậy ạ?

- Con Linh này này, bắt cần đồ đồ nóng xuống, may ko trúng vào thằng bé.

Chị Mai lại ôm lấy ku con chị xoay đi xoay lại.

- Con ơi con có sao ko con? Con vàng con bạc của mẹ? Em sao vậy Linh, chị có đối xử tệ gì với em ko, sao lại làm thế với con chị.

- Ko phải chị ơi... em..

- Cô thôi đi, thằng bé chắc đã phải hoảng sợ nhiều lắm, nên mới khóc to thế này.

- Chị.. chị nghe em... ku con chị ko có sao hết chỉ là hoảng quá thôi.

- Vậy cô đã làm gì mà con tôi hoảng thế kia hả?

- Do ku con chị chạy xuống kéo vào em, bất ngờ nên em giật mình rớt đồ thôi, ko có gì hết đâu chị.

- Cô im đi, làm sai còn cổ cãi.

Lúc này anh Bách mới lên tiếng.

- Thôi mọi người đừng nói nữa, rõ ràng thằng bé ko sao, chỉ bị hoảng nên mới khóc thế thôi. Bao nhiêu vết nóng văng hết lên chân Linh còn gì. Linh em xuống ngâm nước đá đi cho khỏi phỏng, để đồ đó anh dọn cho.

- Em... em..

- Đi xuống đi em

- Vâng ạ.

Tuy sợ mẹ chồng tôi với cả chị Mai, nhưng anh Bách nói thế tôi cũng ko dám cãi nữa.

Chị Mai ra điều uất ức lắm.

- Sao anh bênh nó, con anh đang hoảng đây này.

- Thì thằng bé hoảng thôi có sao đâu, Linh nó bị bỏng kia kia.

Anh Bách nói rồi lấy đồ hốt những đồ dơ dưới sàn.

- Anh còn bênh nó, hay là anh có tình ý gì với nó rồi hả?(chị Mai)

- Tình ý gì? Em điên à, cô ấy chỉ là em dâu thôi. Em ko có nhà thì sao ko cho con đi học, chạy linh tinh sao quần được.(anh Bách)

- Em còn phải đi làm, có rảnh đâu mà giữ con chứ.(chị Mai)

- Thôi, đủ rồi, tôi xin, do tôi, do tôi ko chăm được cháu, lỗi do bà già này được chưa?(bà Loan).

- Kia mẹ, xin mẹ đừng nói thế mà mẹ(anh Bách).

- Rõ ràng thế còn gì nữa, tôi già rồi, tôi vô dụng rồi(bà Loan).

Mẹ chồng tôi vỗ vào ngực bùm bụp rồi bỏ vào phòng. Chị Mai và anh Bách ko cãi nhau nữa, ai làm việc nấy.

.....

Nguyên ngày hôm ấy mẹ chồng tôi cứ nằm suốt, ko chịu ăn uống gì. Chị Mai lại đi làm, tôi đành nấu cho mẹ chồng tôi miếng cháo trứng gà.

- Mẹ ơi, mẹ ngồi dậy ăn miếng cháo đi mẹ.

Mẹ chồng tôi vẫn im ko nói năng gì. Tôi lo mẹ chồng tôi ốm nên qua đờ mẹ chồng tôi dậy. Nhưng mẹ chồng tôi lại nổi nóng với tôi.

- Ai cần cô quan tâm, cô giả tạo vừa thôi, đừng cố mà lấy lòng tôi.

- Ko có... con ko có mẹ à.

- Cô im đi, do cô mà vợ chồng cái Mai cãi nhau rồi đấy, cô vừa lòng chưa. Tụi nó lấy nhau bao lâu nay chưa 1 lần cãi vã, nay do cô mà tụi nó sức mẻ tình cảm rồi đấy, cắt ra ngoài.

Bát cháo trứng nóng hồi cũng bay xuống đất vỡ tan tành. Cái còn lại trong tôi lúc này là hoảng sợ và tủi thân.

Tôi ngồi xuống nhặt đi các mảnh vỡ, mẹ chồng tôi vẫn nằm im đấy.

Tôi cho các mảnh vỡ vào thùng rác, rồi ngồi xuống cạnh cây mít mà khóc. Khóc nức nở, khóc cho trôi hết tủi hờn. Có lẽ từ lúc về đây, cây mít này là bạn của tôi, nó hay nghe tôi tâm sự nhất.

.....

Băng đi vài hôm mẹ chồng tôi cũng nguôi giận, chị Mai lại mua đồ ăn và cho tiền nên mẹ chồng tôi lại vui vẻ như xưa. Thấy mẹ chồng tôi vui, tôi cũng vui lây.

- Mẹ con mua cho mẹ mấy xấp vải, mẹ may thêm mấy bộ mới nha mẹ.

- Gớm, nịnh quá cơ, tôi còn lăm đồ rồi.

- Con có nịnh đâu, tại con thấy bà Thoa hàng xóm mới có bộ đồ mới, nên con nghĩ đến mẹ ngay ấy.

- Biết nịnh quá cơ, tôi xin.

Mẹ chồng tôi véo má chị Mai cưng nựng. Chị Mai lại dịu dàng với tôi.

- Linh, chị có mua thêm cho em mấy bộ đồ đây, ít bữa bầu to có mà mặc (chị Mai).

- Em cảm ơn chị ạ(tôi)

- Mua cho nó làm gì, để tiền mà lo tắm bổ cho thằng ku con(bà Loan).

- Ko sao mà mẹ, con lên chức nên lương cũng tăng lên, với hôm ấy con nóng tính quá nên trách em ấy hơi nặng, chị xin lỗi nhé Linh(chị Mai).

Tôi hươ hươ cánh tay.

- Ko.. ko có gì đâu chị ạ.

Câu xin lỗi của chị Mai lại đi kèm với cả ánh mắt ko hài lòng của mẹ chồng tôi.

- Đấy, chị Mai thương cô thế, cô cũng coi mà biết điều đi đấy.

- Vâng thưa mẹ.

.....

Có vẻ anh Bách còn giận chị Mai hay sao ấy, mà lại ko thêm nói chuyện với chị.

- Anh, anh còn giận em à?

- Ko có, anh ko giận em.

- Ko giận sao ko nói chuyện với em?

- Tại anh đang buồn ngủ.

Chị Mai kéo vai anh Bách quay lại.

- Đừng giận em nữa mà, em buồn con cũng buồn đấy. Nay em đi chợ mua mấy xấp vải cho mẹ, lại mua thêm mấy bộ cho Linh, sợ bầu to lại ko có đồ để mặc.

Anh Bách lại ôm chị Mai mà cười hiền, hôn lên trán chị Mai.

- Ủ, chị em cùng nhà phải yêu thương nhau nghe ko, em ấy hoàn cảnh cũng tội lắm, lại ko có chồng bên cạnh chăm sóc đâu.

- Vâng em biết rồi anh ạ.

Tuy là nói vậy thôi chứ thái độ của chị vẫn ko bằng lòng mấy đâu.

.....

Tôi đang đứng ngay ngoài cổng, chỉ đợi bóng dáng quen thuộc là tôi sẽ chạy ra ngay. Và tôi đã chạy ra ngoài khi thấy dáng chồng tôi từ xa đi đến.

- Sao ra đây, nắng lắm.

- Em đợi anh về mãi ấy.

- Ủ, anh về rồi đây, xin chào con yêu.

Anh đưa tay xoa vào bụng tôi, cảm giác hạnh phúc dâng trào.

Chúng tôi cùng nhau vào nhà.

Anh Bách đang đóng lại cái kệ chén, thấy anh Khoa về cũng vui mừng lắm.

- O.,chú đã về đấy à, lâu quá ko gặp.

- Vâng em về rồi đây anh ạ.

2 anh em họ ôm lấy nhau, tay bắt mặt mừng, đúng là tình anh em khăng khít.

Lần đầu tiên tôi thấy được cảnh gia đình đông đủ như này, cái cảm giác xum vầy, nó làm tôi thấy ấm áp, nó làm tôi nhớ đến bà nội của tôi.

.....

Bầu bí nhưng vợ chồng tôi cũng ko kiêng cử, với cả lâu ngày anh mới về nên tôi sợ anh thèm, mà cả tôi cũng thèm nữa. Anh cũng biết ý mà ra vào nhẹ nhàng lắm, anh cũng sợ ảnh hưởng đến em bé. Xong việc rồi tôi lại được nằm trong vòng tay anh.

- Anh này, mai anh cũng dẫn em đi khám đi nhé. Vừa rồi chị Mai được anh Bách đưa đi thành phố khám, em cũng muốn đi lắm ấy. Nhưng sợ tốn tiền nên thôi anh đưa em đi bệnh viện huyện cũng được.

- Ừ, sáng mai anh đưa em đi.

- Vâng ạ.

Nằm im 1 lúc tôi lại hỏi anh về suy nghĩ lâu nay của tôi.

- Anh ơi... anh thích con trai hay con gái.

- Tất nhiên là con trai rồi, để hãnh diện với họ hàng và lũ bạn của anh chứ.

Tôi thoáng đi chút thất vọng. Anh vội ôm lấy tôi an ủi.

- Nhưng con gái cũng ko sao em à, con nào chẳng là con của mình, con gái mà đẹp giống em thì anh lại càng thích.

Tôi hạnh phúc ôm lấy anh, giọt nước mắt của hạnh phúc lặng lẽ lăn ra.

.....

Bệnh viện huyện thì vắng vẻ hơn, nên vợ chồng tôi ko cần phải chờ lâu. Nhưng lúc tôi vào trong hơi lâu nên anh cũng có phần lo lắng, khi thấy tôi bước ra anh liền vội hỏi.

- Trai hay gái hà em

- Con gái anh ạ.

Đúng là mặt anh đã thoáng lên chút thất vọng, nhưng vẫn cố cười trấn an tôi.

- Ko sao em ạ, mình còn trẻ còn sinh nhiều con mà lo gì. Mẹ con em khỏe là được rồi.

- Vâng.. anh ạ, em yêu anh nhiều lắm ấy.

Cuộc đời tôi nó ko khác gì đám bèo dưới sông, vô chủ thì trôi nổi trên đó cho cả nó gặm rìa thân. Còn nếu có chủ thì kiểu gì cũng được vớt về bằm nhỏ cho lợn ăn. Nhưng may quá lại gặp anh, đám bèo là tôi lại được anh cho vào bể cá nhỏ để trên bàn, anh chăm bẵm ngắm nhìn mỗi ngày. Tuy thân vẫn đau, nhưng vẫn đầy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

- Gì cơ? Con gái à? Vô dụng.

Mẹ chồng tôi nghe đến 2 chữ con gái là biểu hiện ngay thái độ ghét bỏ.

- Mẹ, trai gái gì ko được, dòng họ mình lắm trai rồi còn gì (anh Khoa)

- Đúng đấy mẹ, con đây mong con gái mà ko có đây này (anh Bách).

Mẹ chồng tôi dần đôi đũa xuống mâm cơm.

- Con gái mà làm gì, tuy dòng họ toàn trai nhưng tôi vẫn thích trai thôi. Có con trai, cháu trai mới ngược mặt lên được, mới mát mặt với ông bà tổ tiên được. Mấy anh ko thấy, mỗi lần gỗ tộc à. Nhà nào ko có con trai thì ngồi mâm dưới, nhà nào có con trai được ngồi mâm trên, mâm to cổ đây.

Anh Bách và anh Khoa im lặng ko nói thêm gì, lại tập trung ăn cơm thôi, còn tôi trong lòng như mang đá tảng ngăn cản. Thịt thà ngon ngọt nhưng tôi vẫn thấy đắng, ko tài nào nuốt nổi.

Mẹ tôi gấp miếng cơm cho vào miệng rồi lại thả đũa thờ dài.

- Ko biết cái mai trưa nay ăn gì, uống gì. Tội con bé bầu bí mà đi làm lụng vất vả quá.

- Mẹ, ko sao đâu. Mai báo hôm nay ăn tiệc mừng trên công ty cô ấy mà.

- Còn anh nữa, vợ bầu bí, ghéhn ngấm thế kia ko thương, ăn nhanh cái mồm đi, rồi mang com với thịt bò xào lên cho nó, có cả nước cam nữa đấy.

- Vâng ạ.

Anh Khoa nghe mẹ chồng tôi nói nên cũng hồn nhiên lên tiếng thôi.

- Mẹ có nấu thịt bò sao mẹ ko cho Linh ăn với ạ?

- Nó ăn làm gì, nó khỏe thế kia có ốm yếu ghéhn ngấm như cái Mai đâu chứ.

- Nhưng..

Tôi liền đá vào chân anh Khoa, ra ý cho anh đừng nói thêm nữa.

Ăn uống xong, anh phụ tôi mang đồ ra cái giếng chỗ cây mít để rửa chén.

- Em vào đi, nhiều như này để anh rửa cho.

- Thôi anh ạ, như này mà nhiều gì, hồi trước đi rửa chén thuê cho họ còn nhiều hơn cái này gấp 10 á.

- Kệ đi, hồi xưa khác, giờ có anh rồi, anh ko để em khổ đâu. Mà em nè, tính người già xưa nay nóng, nên mẹ nói gì em cứ kệ đi, đừng để trong lòng làm gì cho buồn.

- Vâng, em có nói gì đâu mà.

Tôi và anh cùng nhau rửa chén rồi cười đùa với nhau nữa. Tiếng quát của mẹ chồng tôi đã lói ngay anh vào nhà.

- Nó ko biết rửa chén hay sao mà con phải cầm tay bày việc hả Khoa? Vào đây mẹ có việc nhờ.

- Dạ ko mẹ ạ, con vào đây.

Anh vội rửa tay xà phòng rồi vỗ vỗ vào tôi.

- Em rửa đi, anh vào trong nhà đây, chiều anh dẫn em đi ăn chè.

- Vâng anh ạ.

Anh Khoa chùi 2 tay vào áo quần đang mặt trên người rồi đi vào nhà, lại nơi cái phăng gỗ mẹ anh đang ngồi.

- Mẹ gọi con có gì ko ạ?

- Thế cứ phải có chuyện gì tôi mới gọi anh được à.

- Ko, ko phải vậy mẹ ạ.

- Đây mẹ nói, tiền vàng lúc cưới của con, mẹ cho cái Mai mượn rồi.

- O, thế ạ, thì mẹ cho mượn đi chứ con đã cần đâu.

- Nói vậy biết chứ ko con vợ mày lại đòi tiền rồi nhảy dựng lên lại khổ.

- ko có đâu mẹ, cái Linh nó hiền lắm nên ko nói gì đâu.

Mẹ chồng tôi hứ lên 1 tiếng khinh khi.

- Hứ, chắc gì đã hiền.

- Kia mẹ, sao mẹ nghĩ thế.

- Nghĩ gì, mãi mà tôi chẳng thể tra nổi con bé ấy. Đã nghèo rồi còn vô dụng, giờ lại ko đẻ được con trai.

Anh Khoa lại ôm lấy mẹ chồng tôi, dỗ ngọt.

- Mẹ, thôi mà, dù sao cũng là vợ con, con con, mẹ ko thương cô ấy thì mẹ cũng thương cháu mẹ nhé.

- Hứ, bố anh, chỉ được cái nịnh là giỏi.

.....

Còn anh Bách, xách càmen đồ ăn mang lên chỗ làm cho chị Mai. Vừa đến nơi thấy chị Mai leo từ xe của giám đốc xuống, anh Bách ko nói gì rồi chào lịch sự với tên giám đốc.

- O, anh đến sao ko gọi em trước.

- Thôi cần gì, mẹ nấu com bò cho em đấy, sợ em đói. Mà sao ko đi xe em, lại đi chung với ông giám đốc ấy.

- À, tại trưa nắng, em đang bầu nên anh ấy chờ dùm ấy mà. Anh ăn chưa, em sắp vào làm rồi.

- Anh ăn rồi, thôi anh về, em vào làm đi. Từ mai anh chờ em đi cho tiện, tranh thủ lúc anh còn nghĩ phép.

- Vâng ạ, anh về cẩn thận nhé.

- Ủ, vào đi kéo nắng.

Anh Bách đi rồi, chị Mai xách càmen vào trong. Nói với nhân viên của chị.

- Thu, ăn trưa chưa?

- Em chưa, gói xong kiện hàng này rồi em đi ăn.

- Thôi khỏi, cơm bò xào đậu, ăn đi.

- Ủi, ngon thế, em cảm ơn chị, chị ko ăn ạ?

- Thôi, cho dù món ngon thế nào, ăn nhiều cũng mau chán lắm. Em ăn đi.

.....

Tắm xong vào toilet thấy anh Khoa đang giăng màn đi ngủ.

- Sao anh giăng màn sớm thế? Anh còn chưa tắm mà.

- Kệ đi, việc gì xong trước lại ko được.

Anh giăng màn xong lại chốt cửa phòng, kéo toilet lại cạnh giường. Anh đi đến mở tủ áo quần, xách ra 1 bịch đen gì đó khá to, toilet ngạc nhiên hỏi anh.

- Cái gì vậy anh.

Anh đưa ngón tay lên miệng.

- Suyt.

Anh mở túi đen, toilet nhìn vào trong đó nào là sữa, là áo quần, tã của em bé nữa.

- Ôi anh mua khi nào vậy, nhiều quá?

- Anh mua lúc sáng, mua ít đồ để chuẩn bị anh đi làm, anh thấy nên mua luôn cho em ấy. À, mấy lon sữa này em uống đi cho con nó khỏe, hết anh lại mua cho em nữa.

Toilet mới lấy 1 cái áo ra xem, áo bé tí ti xinh cực lun ấy, rồi những cái tất tay tất chân nữa, toilet ko biết nên diễn tả cảm giác của toilet lúc này thế nào đây.

Rồi anh ngồi lại bên cạnh toilet, nắm lấy tay toilet, hôn lên trán toilet.

- Em đừng lo gì hết nhé, có anh đây rồi, anh đã hứa với nội sẽ lo cho em cả đời này.

Toilet hạnh phúc tựa đầu vào vai anh, anh thì đưa tay xoa bụng toilet.

.....

Thời gian anh đi làm thì lâu, mà thời gian về phép lại nhanh quá thế. Toilet giặt xong mấy cái đồ cho anh, đang định mang ra phơi. Ai ngờ đường trơn toilet trượt ngã, thau đồ bay tứ tung, toilet như muốn ngừng thở. Nhưng thật may bàn tay của ai đó đã đưa ra đỡ lấy toilet.

- O, anh Bách..

- Ủ, anh đây, sao em bắt cần thế hả, bầu bí phải cẩn thận vào chứ.

- Ôi may quá có anh, tìm em vẫn còn nhảy bình bịch đây anh ạ, tưởng đâu ngã rồi. Em cảm ơn anh.

Anh vừa nói chuyện với toilet vừa nhặt lại đồ rơi dùm toilet.

- Ko có gì, nhưng lần sau phải cẩn thận đấy. Thay đôi dép của em đi, mòn hết rồi dễ trơn lắm.

- Vâng, tại em chưa đi chợ được. Để mai em tranh thủ ra chợ mua anh ạ.

Toilet lại lấy gàu múc nước để xả lại mấy cái đồ rơi lúc nãy. Anh Bách lại đẩy toilet sang bên, giành với toilet.

- Đưa đây anh lấy nước cho, cố sức làm gì.

- Vâng, em cảm ơn anh ạ.

Anh đổ nước vào thau cho toilet rồi còn đổ cả vào thau anh nữa. Chúng toilet nói nhiều chuyện vui vẻ lắm.

.....

Chị Mai đi làm về, thấy nhà hết đường nên tiện ghé vào tiệm gần nhà mua luôn thế.

- Chị Bích ơi, lấy cho em cân đường nào.

- Ôi, chị ra đây, cô Mai mới đi làm về hả?

- Vâng chị, chị lấy cho em 2 hộp bánh nữa nhá, xong tính dùm em.

- Đây, của cô hết 50 ngàn.
- Vâng, em gói, em về đây chị ạ.
- Này Mai, em xem chừng chồng em với vợ của chú Khoa nhá, lúc sáng đi ngang chị thấy ôm nhau tình tứ lắm ấy.
- Vậy hả chị, em đi làm, em có biết gì đâu.
- Thì cô cứ để ý chừng chừng, đừng có nói lại là chị nói đấy.
- Vâng, em cảm ơn chị, em về đây.

Chị Mai đi về nhưng trong lòng chị đã dâng lên ngọn lửa ghen tuông rồi, ngọn lửa ghen tuông của Hoạn Thư.

....

Chị Mai chạy xe vào cổng, anh Bách liền ra dắt cho chị. Chị Mai ko thèm hỏi anh Bách, liếc mắt kiêu dò xét.

- Mẹ đâu?
- Mẹ đi đám cúng đình, chiều tối mới về chị ạ.

Chị Mai đi qua tôi, thái độ của chị lạ lắm, ko thân thiện như hôm qua nữa.

Anh Bách đi vào sau chị.

- Hôm nay em về sớm thế.

Chị Mai ngồi chễm chệ trên ghế, tay xoa xoa bụng bầu, nói mà cũng ko thèm nhìn lấy anh Bách 1 lần.

- Về sớm mới biết sau lưng tôi, 2 người làm chuyện gì.
- Chuyện gì là chuyện gì, sao em lại nói vậy.
- Tại tôi có người mách lại, 2 người ôm nhau tình tứ lắm còn gì.

Tôi cố phân trần.

- Ko chị ơi, ko có chuyện đó đâu. Do em bị trượt nước ngã, may mà có anh Bách đỡ em.

Chị Mai mặt đanh lại, giọng lạnh lùng.

- Cô im đi, cô cứ đem cái về ngâm thơ ra mà dụ dỗ người khác. Chi có chú Khoa mắc lừa thôi, tôi và mẹ thì ko nhé.

Nước mắt tôi trào ra, vì oan uổng này ai thấu.

- Ko chị ơi, em ko có, chị hiểu lầm rồi.
- Cô đem nước mắt cá sấu ra cho ai xem? Tôi ko về sớm thì sao biết 2 người gian dối với nhau, hả.
- Mai, đủ rồi. Em nói gì vậy hả, Linh nó bị ngã, vô tình anh đỡ em ấy thôi. Như em đi với ông giám đốc, anh có nói gì ko, nếu anh ghen như em thì em có bị oan ko?

Chị Mai như bị bắn trúng tên đen vào tâm can.

- À, em... ơ...chắc là em hiểu lầm rồi. Em xin lỗi anh nhá.

Chị Mai nắm lấy tay anh Bách, tay kia xoa ngực anh Bách. Con giận của anh Bách như sắp bùng nổ lại được chị Mai tưới mát ngay.

- Em lần sau đừng có nghe linh tinh nữa đấy. Anh có 1 mặt con với em rồi, lại sắp có đứa thứ 2 rồi. Anh thương em ko hết sao lại đi gian dối với ai chứ. Em lại nghĩ con người anh tệ vậy à.
- Em xin lỗi, em biết lỗi rồi. Tại em nghe người ta nói, em ko kìm lòng được mà nóng giận thôi. Anh bỏ qua cho em.
- Em xin lỗi Linh đi, oan cho em ấy.

Chị Mai như bị ép buộc lắm, nên mới cố nói lời xin lỗi với tôi.

- Linh, đừng khóc nữa, chị xin lỗi, do chị hồ đồ quá, bỏ qua cho chị nhá.

Tôi gạt đi nước mắt trên mặt, giọng còn nấc nghẹn.

- Dạ chị, chị hiểu là được.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Chẳng mấy chốc mà cũng đến ngày chị Mai sinh. Mẹ chồng tôi tắt bếp lấy đồ rồi kêu xe ba gác chở chị đi bệnh viện huyện. Chị Mai chuyển bụng kêu la inh ỏi, ko lẽ đứa bé gần ra đời người mẹ sẽ đau lắm? Tôi thoáng rung mình, chắc tới lúc tôi sinh cũng vậy.

- Cô lo ở nhà com nước đi, có gì tôi gọi.

- Vâng thưa mẹ.

Chiều chị Mai đi viện là gần khuya anh Bách về, anh Bách lấy thêm đồ mang lên viện cho chị, để mẹ chồng tôi về. Nhưng sáng ra mẹ chồng tôi mới về, nghe tiếng mở cửa nên tôi nê thân ra xem.

- Mẹ về rồi ạ, chị Mai sao rồi mẹ.

- Sao trắng gì, sinh thằng ku 3.2kg kháu khinh, giống cái Mai y đúc.

- Vậy ạ, vui quá mẹ ha.

- Ủ, tôi đi ngủ đây, tí lo nấu com nước đi, đi chợ sang quầy chị Thảo mua thịt bò về để tôi nấu mang lên cho cái Mai ăn.

- Vâng mẹ ạ.

- Còn đồ cái Mai hôm qua cô giặt chưa?

- Dạ con giặt xong rồi.

- Ủ.

Mẹ chồng tôi đi vào phòng nghỉ ngơi, tôi ăn miếng com nguội hôm qua rồi lo xách giỏ đi chợ. Bầu to tôi cũng mệt kinh khủng, mệt kinh khủng nhưng nào dám nghỉ ngơi. Ko cần phải đi làm đồng thôi, còn lại mọi việc trong nhà tôi đều làm hết. Tôi nghĩ mình ko đi làm kiếm ra tiền thì thôi mình cứ lo việc nhà cho tốt là được.

Mẹ chồng tôi và anh Bách thay phiên nhau ra vào viện chăm chị Mai, chị Mai sinh thường nên 4 hôm lại được về nhà rồi. Tôi thấy em bé chị Mai tôi cũng mừng lây ý, nhà có trẻ con thật thích.

.....

Từ hôm ở viện về, mẹ chồng tôi luôn ở trong phòng chị Mai chăm em bé, rồi lại đi chợ nấu ăn cho chị Mai. Anh Bách về được vài hôm lại đi nên cực nhất vẫn lại là tôi. Bình thường đã giặt hết đồ cho mọi người trong nhà, nay lại phải giặt luôn đồ em bé chị Mai, thậm chí đồ dính "đơ" của chị nữa. Giờ đồ rõ to mà rõ là nặng, sao em bé chỉ có tí sữa với ị thôi mà ngày thay cả đồng đồ.

Giặt xong tôi cố rinh ra để phơi, nhưng vừa dùng sức nhấc lên tôi thấy bụng mình tự nhiên nhói đau. Tôi nghe giống như em bé của tôi vừa đạp cái búp, nước nôi chảy ra từ bên dưới lênh láng, ước sùng quần. Đau nhưng tôi vẫn cố lết vào thềm nhà, dựa người vào cột rồi gọi mẹ chồng tôi.

- Mẹ... mẹ ơi, cứu con mẹ ơi... con đau.

- Cái gì đấy, cái gì mà la inh ỏi lên làm thẳng cháu cưng của tôi giặt mình rồi này.

- Mẹ... con đau bụng... tự nhiên bên dưới của con chảy ra nhiều nước lắm.

- Thôi chết, vỡ ối rồi, chờ tí rồi tôi đưa đi sinh.

- Mẹ.. mẹ vào phòng con, đồ con để sẵn trong giỏ rồi, có 1 triệu dưới gối nằm, mẹ lấy giúp con.

Mẹ chồng tôi lật đật chạy vào lấy đồ rồi gọi xe ba gác đưa tôi ra bệnh viện huyện.

Trên đường đi, bụng tôi cứ càng lúc càng nhói đau nhiều hơn, con co càng lúc càng nhanh hơn.

Trán tôi lấm tấm mồ hôi, tay chân tôi bủn rủn rã rời. Nước mắt 2 hàng

- Mẹ ơi... đau... con đau quá...

- Cố chịu đi, đề là phải đau rồi. Sắp tới viện rồi

Xe ba gác chạy vào sân bệnh viện huyện, nhưng mình mẹ chồng tôi giờ đâu tôi ko nỡ nữa, may có bác lái xe điu phụ tôi vào bệnh viện.

Tối nơi y tá cho tôi ngồi xe lăn rồi đưa tôi vào phòng sinh. Còn mẹ chồng tôi làm thủ tục giấy tờ.

Vào phòng sinh trong đó có vài người phụ nữ nữa, họ cũng đau đón gào thét giống như tôi. Tôi đau lắm nhưng phải cố lết lên giường sinh, ko ai đỡ tôi hết.

Vị bác sĩ dạng chân tôi ra rồi nhìn nhìn, bác nói với tôi rằng.

- Con em sắp ra rồi, nghe tôi rặn nhanh kéo bé ngộp thở.

Tôi nghe 2 từ ngộp thở là tim tôi như muốn ngừng đập. Tôi làm theo lời bác sĩ dặn, dùng hết sức bình sinh mà rặn 1 cú thật mạnh. Nghe tiếng trẻ con khóc, tôi lại thấy an lòng, nhưng bác sĩ nói gì đó làm đầu óc tôi choáng váng.

- Đưa trẻ này... đứa trẻ này sao môi tím đen thế kia, ko phải do ngộp. Mau đem đi siêu âm tim.

Cái tin đó nó như sét đánh, đứa con của tôi sinh ra ko được bình thường sao? Nỗi lo lắng chiếm lấy tôi, nó khiến tôi ko còn cảm giác đau từ phía dưới do y tá khâu vết thương.

Tôi được chuyển xuống phòng trước, tôi thấy mẹ chồng tôi đang ngồi trên giường ăn bánh mì. Thấy tôi được đưa xuống, mẹ chồng tôi đứng lên rồi nhìn tôi nhìn lui.

- Đưa trẻ đâu?

- Họ mang em bé đi siêu âm mẹ ạ.

- Siêu âm gì chứ, đứa trẻ mới sinh mà có gì phải siêu âm?

Rồi mẹ chồng tôi lại leo lên cuối giường ngồi ăn bánh mì. Tôi thì nằm đó mà lo lắng, 30p sau họ cũng ẵm con tôi xuống cùng với 1 vị bác sĩ khác.

- Em là mẹ của đứa bé?

- Vâng, bác sĩ, con em có sao ko ạ?

- Cho tôi hỏi lúc có thai, em đi khám được mấy lần, và khám ở đâu?

- Em đi khám 4 lần và khám ở trạm xá.

- Sao em ko lên bệnh viện khám?

- Tại em thấy chị Mai cũng khám ở đây?

Vị bác sĩ nhìn tôi thờ dài, điều đó lại làm tôi càng lo lắng hơn nữa.

- Sao vậy ạ, thưa bác sĩ?

- Con em mắc bệnh tim bẩm sinh.

Tôi như bị sét đánh trúng, chết đứng.

- Nhưng... bệnh này... bệnh này mổ là được phải ko bác sĩ, em có nghe đài nói thế, còn được miễn phí cho hộ nghèo nữa.

- Đúng là có chuyện đó, nhưng con em còn bị 1 bệnh nữa là máu khó đông bất thường. Tôi sợ mổ được nhưng đứa trẻ vẫn ko sống được.

Tôi leo xuống giường quỳ lạy bác sĩ. Nước mắt tôi nhoe đi đôi mắt.

- Em lạy bác sĩ, xin em bác sĩ, xin hãy cứu con em với.. nó còn bé lắm ko đáng bị như vậy.

- Em đứng lên đi, em có làm vậy tôi cũng ko giúp được em. Nếu lúc đó em lên bệnh viện khám, người ta sẽ phát hiện ra sớm thì tốt biết mấy.

Bác sĩ đi ra, tôi chỉ còn biết lại ôm con mà khóc, con gái của tôi, đứa con bé nhỏ của tôi. Có cảm giác nào đau hơn khi sinh được con mà ko thể nhìn con lớn lên bình an khỏe mạnh chứ.

Mẹ chồng tôi đợi mọi người đi rồi, bà còn day nghiêng trách móc tôi.

- Đã sinh ko được con gái, con lại ko giống bố rồi còn bệnh hoạn. Chả hiểu là loại gì, cô tự lo đi, tôi về. Tiền thừa của cô tôi để kia.

Lời lẽ ấy của mẹ chồng, ngay lúc này như mũi dao xoáy sâu thêm vào vết thương đang chảy máu của tôi, đau đớn tột cùng. Người ta bảo đẻ là rất đau, nhưng sao nó ko đau bằng lời nói của con người. Câu nói đi ra từ cửa miệng nhưng tính sát thương lại rất cao.

.....

Nghe tiếng lục đục dưới bếp, chị Mai ẵm ku con mới sinh xuống xem là ai.

- O, mẹ về rồi à?

- Ủ, ẵm em vào trong, mang xuống bếp làm gì, ông táo quờ cho đấy.

- Vâng, Linh sao rồi mẹ?

- ôi đừng nhắc đến nó nữa. Sinh con bé ra giống y nó, ko giống thằng Khoa chút nào, lại còn bị bệnh gì mà máu khó đông ý, có phẫu thuật cũng ko sống được.

- Ô thế há mẹ, đáng đời. Hồi trước nó còn ra vẻ mềm yếu để dụ dỗ lòng thương cảm của anh Bách ấy mẹ, làm con với anh Bách cãi 1 trận to ấy.

- Khiếp vậy à, cái con bé đó ngay từ đầu mẹ đã ko ưa rồi, cái loại gì mà hãm tài ấy.

- Thôi kệ nó mẹ à, tức gì mệt. Nay bà nội nấu món gì ngon đấy.

- Nãy ghé chợ thấy thịt heo quay ngon nên mua về cho con ăn com đây. Ra ngoài 1 tí mà sợ con ở nhà ko biết ăn gì. Mà thôi vào trong đi cho mát, ngoài này nóng thẳng cháu cung của bà sao, hừ, thằng Bách con ỏi.

- Vâng mẹ ạ, mẹ nhanh cũng vào nha mẹ.

- Ủ, mẹ biết rồi.

.....

Mẹ chồng tôi về rồi, tôi cũng ko thể ôm con mà khóc mãi được, tôi phải cố gắng ko được gục ngã để tìm đường sống cho con tôi. Thấy trời cũng trưa, bác bên cạnh đi chăm con đầu sinh, thấy tôi ko có ai nên lần la hỏi thăm.

- Sao ở đây 1 mình vậy con, mẹ đâu, chồng đâu?

- Chồng con đi làm xa bác ạ, con mò côi ko có mẹ.

- Vậy mẹ chồng đâu?

- Mẹ chồng... mẹ chồng con mới về rồi ạ.

- Ô hay, đầu đi sinh đi đẻ mà sao lại đẻ 1 mình thế này. Rồi ăn uống sao, đi làm thuốc sao.

Tôi ko trả lời bác, bặm chặt môi, cố gắng kìm nén 2 dòng nước mắt sắp phá vỡ tuyến lệ mà trào ra.

Chắc bác cũng có hiểu 1 phần gì rồi. Bác lấy tô múc cho tôi tô com có cả trứng và sườn kho nữa.

- Ăn đi cháu, ăn cho có sữa em bé nó bú. Bác mang com cho đầu đây mà nhiều lắm.

- Dạ thôi cháu cảm ơn ạ, bác cứ ăn đi ạ.

- Đừng ngại, thấy cháu cũng như đầu bác thôi. Sinh xong kiệt sức, ko ăn vào lấy đầu có sữa cho con nó bú há.

- Vâng.. cháu cảm ơn bác, cháu xin ạ.

Rồi bác quay vào lấy com cho đầu của bác, rồi còn giặt khăn ẩm lau mặt cho chị ấy nữa. Tôi nhìn mà cứ thấy hình bóng mẹ chồng mình đang lo cho chị Mai.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Những ngày ở bệnh viện, mẹ chồng tôi ko hề qua lại, mọi việc tôi phải tự túc hết. Đồ ăn thì nhờ người ta mua dùm, nếu ko nhờ được ai, tôi đành nhịn đói. Nhưng con của tôi nó cứ khóc suốt, khóc ngặt nghẽo, nghe tiếng khóc mà tôi như xé lòng. Mỗi lần khóc như thế, người bé liên tím tái, khó thở, lại phải gọi y tá cho bé thở oxy. Tôi lại sợ mà khóc theo, nên cứ ẩm con trên tay thôi. Vết thương bên dưới vẫn còn đau lắm, nhưng phải gồng mình cố thôi.

Bác sĩ đến thăm hỏi mẹ con tôi

- Em ổn ko? Còn đau ko?

- Em ko đau, nhưng em ko ổn được, có cách nào khác ko hả bác sĩ?

- Tôi nói em rồi, nếu mổ thì tỉ lệ sống của con em chỉ có 20% thôi, và phải đến bệnh viện ở thành phố lớn. Ở đây chúng tôi ko đủ kỹ năng và thiết bị.

- Có nghĩa là vẫn còn hi vọng phải ko bác sĩ?

- Em cứ ôm hi vọng mà thất vọng thôi. Em nên nhớ 50/50 mới có cơ hội sống.

- Kê, em sẽ làm tất cả, dù còn 1% cơ hội em cũng sẽ làm.

- Em làm vậy em được gì chứ, càng kéo dài thêm nỗi thất vọng đau khổ mà thôi, em biết đứa bé sẽ ko sống lâu được mà?

- Vì em là mẹ, bác sĩ à, em là mẹ của đứa bé đó

Bác sĩ nhìn tôi, lắc đầu rồi bỏ đi, 1 người mẹ cố chấp. Còn tôi, từ lúc sinh đến giờ tôi luôn khóc, ko 1 ai bên cạnh để tôi có thể tựa vai. Ko 1 ai bên cạnh để an ủi tôi những lúc tuyệt vọng này. Tôi lại ko dám điện thoại cho chồng tôi, tôi sợ anh sẽ thất vọng hơn tôi, tôi sợ anh sẽ ghét đứa trẻ. Đứa con bệnh tật, mỗi tím đen.

.....

Những ngày chật vật ở viện rồi tôi cũng được về nhà, nhưng làm sao đi được khi tôi vừa ẩm con, lại còn vừa xước đồ. Vết thương vẫn còn đau nó khiến tôi khó khăn trong việc đi lại.

Bác lao công làm trong bệnh viện, bác thương tình mẹ con tôi nên mua cho tôi 1 cái khăn dài để tôi làm đệm, đệm con về. Bác còn xách đồ giúp tôi và bắt xe dùm tôi nữa. Vị bác sĩ tốt bụng còn cho tôi cái thở oxy bóp bằng tay. Sao trên đời này có nhiều người tốt quá vậy. Tôi ko có gì để trả ơn họ, chỉ mong trời phạt phù hộ cho họ được khỏe mạnh. Để những người ko may mắn như tôi sẽ gặp được những người tốt như họ.

.....

Về đến nhà, mẹ chồng tôi đang ngồi nhặt rau ngay thềm. Thấy tôi nhưng bà giương như ko thấy, cũng ko lại bế đứa con của tôi.

- Thưa mẹ con mới về.

- Ừ.

Rồi mẹ chồng tôi lại nhặt rau, ko quan tâm hay hỏi tôi thêm 1 câu gì nữa. Tôi tự về phòng, tự làm mọi việc.

Tôi cho con bé bú xong và ru con ngủ, mẹ chồng tôi đã vào. Ko phải bà vào hỏi han gì tôi hay đứa trẻ, ko phải bà vào ẩm bông hay cung nệm nó như con của chị Mai.

- Về rồi thì lo ra nấu com, giặt giũ đi, cô đi có mình tôi làm hết mọi việc, khổ thân già này lắm biết ko há?

- Vâng, con cho con bé ngủ xong ra ngay đây mẹ ạ.

Mẹ chồng tôi ko đáp, chỉ hừ 1 tiếng rồi đi ra.

Tôi cho con ngủ xong, lại đặt bé vào nôi tre, cái nôi mà chồng tôi làm cho con trước khi anh đi làm xa. Nhìn đứa con bé nhỏ, miệng chúm chím no sữa mà lòng tôi đau quặn. Cuộc đời tôi nó vốn dĩ đã khổ rồi, sao lại bắt con tôi chịu nỗi khổ đau còn hơn cả tôi vậy. Tôi chỉ ước mình có thể thay con mà gánh chịu hết mọi đau đớn ấy. Tôi quệt đi nước mắt rồi ra ngoài làm việc.

Sinh con chưa được 10 ngày tôi đã phải còng lưng ra giặt giũ. Nhưng tại sao lúc tôi đã có con rồi tôi vẫn phải giặt giũ đồ cho mẹ con chị Mai vậy? Do tôi thương mẹ chồng tôi hay do tôi ngu?

.....

Tiếng điện thoại reo làm mẹ chồng tôi thức giấc ngủ trưa.

- Alo, Khoa hả con, có chuyện gì đấy?

- Mẹ à, mẹ khỏe ko, vợ con sinh chưa mẹ?

- Ơ thế nó ko gọi cho mày à, sinh rồi, gần 15 ngày rồi còn gì?

- Vậy hả mẹ, ko hiểu sao con gọi mãi cho cô ấy ko được, mà điện thoại mẹ sao con cũng gọi mãi ko được ấy.

- Ờ thì cái Mai sinh, mẹ cũng bận lắm. Mà này, con Linh nó sinh ra đứa con bệnh đó, môi nó đen thui như than ấy, khóc suốt, mẹ nhưc cả đầu lên ấy.

- Sao, mẹ nói sao cơ?

- Con bé con của mày bị bệnh, nghe bác sĩ bảo ko qua khỏi.

- Mẹ, sao mẹ ko nói con biết?

- Mẹ tưởng nó nói mày rồi, mà có vui về gì đâu mà nói hà.

- Thôi con cúp máy đây, mai con về.

- À, ừ.. mà.. Khoa.. khoa...

Mẹ chồng tôi gác máy, lại vào ngủ tiếp, gọi cho mẹ mà chỉ hỏi được 1 câu, còn bao nhiêu hỏi vợ con nó thôi. Đúng là sinh con trai chỉ thêm tức.

.....

Mâm cơm dọn ra, mẹ chồng tôi thì ẵm ku con cho chị Mai ăn cơm. Còn tôi lại vừa ẵm con và vừa ăn cơm. Gắp được vài miếng con bé con của tôi lại khóc, tôi sợ nó khóc nữa khó thờ nên tôi đành ẵm bé vào phòng.

- Chán, con nít gì mà khóc ề ề suốt ngày, nhưc hết cả đầu ấy.

- Kệ đi mẹ, con bé con ấy nó bệnh mà. Mà nghe bảo ko sống được bao lâu hà mẹ.

- Ừ, có phẫu thuật cũng ko sống được. Nếu là mẹ, mẹ bóp mũi luôn trong viện, khỏi mệt mình mà ảnh hưởng người khác. Mà nó sống thế, nó đau đớn cũng được gì, chẳng thà chuyển kiếp cho nó.

- Mẹ cũng nghĩ giống con đấy. Mẹ ăn đi, đưa ku con đây con ẵm cho, con ăn xong rồi.

- Ừ, 2 mẹ con vào phòng đi cho mát. Đây, hôm nào dẫn thằng ku anh về đây, để nó bên ngoại, mẹ nhớ lắm đấy.

- Gớm, nó về lại được bà nội cưng thôi, phải ko nhỉ ku con nhỉ?

Chị Mai vừa nói vừa nựng thằng ku con sau của chị Mai.

Con bé con tôi ngủ rồi, tôi mới đi ra ăn cơm. Mâm con còn lại vài cọng rau, 1 chút nước của mắm dưa, cà pháo, cá chỉ còn lại xương với đầu cá và 1 chút canh cạn. Tôi cố nuốt đi nước mắt, thôi kệ có cái ăn vẫn sẽ sống được. Tôi đổ miếng canh cạn vài nôi cơm cháy rồi lấy muỗng xúc ăn, cơm chan nước mắt nên khá mặn.

.....

Đang ẵm con ngủ, nghe tiếng mở cửa nhẹ nhẹ, tôi ngược dậy nhìn xem là ai. Là anh, là chồng tôi đã về, tôi nhẹ nhàng ngồi dậy lại ôm lấy anh. Nước mắt tự nhiên chảy ra, tôi ko thể ngăn được. Bao nhiêu uất nghẹn, bao nhiêu sự tủi thân, bao nhiêu tâm sự nặng trĩu lòng. Tôi cứ thế ôm anh, khóc ướt hết áo anh. Chắc có lẽ anh biết nên anh cứ ôm tôi, vuốt lưng cho tôi.

- Đừng khóc nữa, có anh ở đây rồi.

Câu nói ấy luôn khiến tất cả phụ nữ như tôi cảm thấy an lòng.

Rồi anh lại bên bé cô con gái bé nhỏ lên mà cưng nựng. Con bé như biết được đó là ai nên cứ đưa đôi mắt to tròn mà nhìn, môi còn mấp mấp giống như đang nói chuyện.

- Chào con gái nha, con gái bé nhỏ của bố ời, yêu lắm ý.

Tôi lại bên anh, anh nhìn tôi trìu mến.

- Bác sĩ bảo sao hả em?

- Con bị tim bẩm sinh, lại bị máu khó đông, nếu mổ chỉ có 20% sống, nhưng được mổ miễn phí anh à.

- Vậy khi nào mổ được em
- 3 tháng anh ạ.
- Được rồi, em đừng lo, để anh gom tiền. Chúng ta cùng vượt qua khó khăn này nhé.
- Anh, hồi cưới mẹ có giữ dùm mình 1 số tiền vàng, anh hỏi lấy lại xem
- Số tiền đó... số tiền đó, mẹ cho chị Mai mượn rồi.
- Ôi, vậy mình phải tính sao hả anh?
- Để đó anh lo, em yên tâm đi.
- Vâng anh.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Chồng tôi về vài hôm lại đi, anh bảo là sẽ mượn tiền của các anh ở công ty.

Tôi lúc này mới điện thoại hỏi bác sĩ.

- Bác sĩ, là em đây, Linh đây.
- Ủ, sao em
- Em và chồng sẽ quyết định mổ cho con bé. Bác sĩ giúp em liên hệ với bệnh viện lớn.
- Em có nói với chồng khả năng sống của con bé ko?
- Em có nói, nhưng phải thử mới được, ko thể nhìn con em chờ chết được.
- Nhưng chính em biết là đằng nào con bé cũng sẽ chết mà, lúc đó tôi nói em ko hiểu sao?
- Em có hiểu, nhưng em phải liều thôi, em muốn nhìn con bé lớn lên bác sĩ à.
- Tùy em, tôi sẽ liên hệ cho em. Nhưng em phải chuẩn bị tầm 30 triệu để phòng trường hợp sẽ mua máu cho con bé, vì máu con bé cũng thuộc loại máu hiếm.
- Vâng cảm ơn bác sĩ ạ.

Tôi tắt máy, tim tôi như ngừng đập, cứ nhắc đến con bé là nước mắt tôi lại chảy ra.

Reng... reng...

Tiếng điện thoại reo làm tôi chợt thật nhanh, sợ con bé dậy sẽ lại khóc. Đó là anh gọi.

- Em nghe anh ạ.
- Em đã hỏi bác sĩ chưa, bác sĩ bảo sao?
- Bác sĩ sẽ liên hệ với bệnh viện lớn cho mình, nhưng mình phải chuẩn bị tầm 30tr để mua máu truyền, vì con mình thuộc loại máu hiếm.
- Những 30 triệu? Chết dở chưa, lấy đâu ra bây giờ chứ.
- Ôi chết, vậy phải làm sao hả anh?
- Thôi để anh tính, tháng sau mới mổ mà.
- Vâng.

Nghe anh bảo thế lòng tôi càng nặng trĩu, hay là... hay là tôi hỏi mượn mẹ chồng tôi xem.

.....

Ý định của tôi là sẽ mượn tiền mẹ chồng, nhưng sợ anh lại nói gì. Vì lần trước anh bảo có gì phải nói anh trước, nên tôi nào dám.

Tiếng mẹ chồng tôi đầy vẻ tức giận gọi tôi từ bên ngoài, giọng rất lớn làm đứa con bé nhỏ của tôi cũng thức giấc.

- Linh, Linh đâu, cô ra đây cho tôi ngay.

Tôi gối nhưng con bé ko nín nên tôi đành ẵm nó theo.

- Vâng, con ra đây mẹ.

Hình như ai vừa chọc tức mẹ chồng tôi thì phải, trông bà rất hậm hực. Tuy là có quạt máy rồi, nhưng bà vẫn cầm cái quạt mo cau quạt quạt.

- Mẹ gọi con ạ?

- Cô là ai hả? Cô là ai mà xử con trai tôi đòi tiền tôi? Tiền cưới ấy cũng là của tôi của hàng xóm cho, có phải là cái gì của cô đâu mà đòi.

- Con... con...

- Cô ấy à, lòng dạ cô thật là tham lam, thật là kinh khủng mà. Đứa bé ấy có làm phẫu thuật hay ko thì nó cũng chết, có sống được đâu mà cô tốn tiền vào.

- Mẹ ơi, nhưng nó là con của anh Bách mà mẹ, là cháu nội của mẹ mà. Con bé đang rất cần tiền để phẫu thuật.

- Cháu nội gì cái thứ ấy. Đã là con gái rồi còn thế kia. Nay tôi nói thật, cái loại như cô ấy, đã ko tốt lành gì còn sinh ra đứa con như thế nhằm phá của tôi mà thôi. Cô ko nghe bác sĩ nói à, nó sẽ chết, sẽ chết đấy.

Nghe 3 chữ "nó sẽ chết" mà ước mắt tôi đã chảy ra. "Nó sẽ chết" nghĩa là nó sẽ từ bỏ tôi mà đi mãi. Điều đó làm sao mà tôi chịu đựng được chứ, đứa con 9 tháng mang nặng đẻ đau. Bao nhiêu uất ức lâu nay tôi thật ko thể kìm được nữa. Tức nước ắt sẽ vỡ bờ.

- Mẹ à, con xin mẹ đừng nói thế. Mẹ nói con sao cũng được, nhưng con của con, con bé có tội tình gì đâu. Từ khi về làm dâu của mẹ, con biết mẹ ko ưa gì con, nên con luôn cố gắng làm mọi việc cho mẹ vui lòng. Nhưng mãi cũng ko thể bằng 1 góc của chị Mai, từ lúc con có bầu tới lúc con sinh mẹ cũng chưa 1 lần quan tâm mẹ con con. Mỗi bữa ăn thì chị Mai đều được ăn trước, ăn đồ ngon, còn con chỉ toàn ăn cơm thừa canh cặn. Vì sao vậy mẹ, con cũng là dâu, chị Mai cũng là dâu mà sao mẹ lại bên trọng bên khinh. Còn con của con nữa, mẹ chưa bao giờ nhìn hay ẵm con bé lấy 1 lần. Còn con chị Mai mẹ suốt ngày cung nụng. Con cũng là con người, sức người có giới hạn, con cũng rất buồn và tủi thân mẹ à.

- Vậy mà cô còn ko biết à? Ngay từ đầu tôi đã ghét cô rồi, cái thứ ăn bám, nghèo, lại còn dốt nát. Tôi ghét cô cả đường đi lối về. Bây giờ cô còn ko sinh được con trai, cô còn oán gì tôi hả.

Mẹ chồng tôi hừ lên 1 tiếng rồi bỏ vào phòng. Tôi ngồi bệt xuống đó, ôm lấy đứa con mà chỉ biết khóc nghẹn. Tôi thương con bé quá, sao lại đầu thai vào làm con tôi vậy, nếu đã đầu thai thì sao ko lại là 1 đứa con trai khỏe mạnh có phải tốt hơn ko.

.....

Kể từ hôm đó, mẹ chồng tôi ko nói ko rằng gì với tôi hết. Xem tôi như người vô hình vậy, cũng ko sai bảo gì, tôi tự biết việc mà làm thôi. Mặc dù tôi đã cố xin lỗi nhiều lần. Nhưng mẹ chồng tôi cứ thế này lại càng làm tôi tổn thương hơn.

Ăn cơm xong mẹ chồng tôi và chị Mai vào phòng chị Mai, tôi lại phải ăn cơm 1 mình.

Chị Mai thay bim cho thằng ku con xong, mẹ chồng tôi ẵm thằng ku con mà cung nụng, còn chị Mai thì lại đánh kem làm đẹp.

- Mẹ, mẹ giận Linh thật à, sao con thấy mẹ lơ lơ nó thế?

- Hừ, cái ngữ ấy, ai thêm giận cho một thấy ra. Để sức mà ẵm thằng ku con này này.

- Mẹ làm thế sau mẹ già, em ấy lại ko chăm mẹ đâu đấy.

- Tôi mà cần à, có chị Mai rồi, có ku con này rồi này, ku con sau bụng cơm đứt cho bà nhá.

Chị Mai ko trả lời câu hỏi của mẹ chồng tôi.

- Mẹ, liệu có như thế mà vợ chồng chú Khoa cãi nhau rồi bỏ nhau ko mẹ?

- Bỏ càng tốt, đời này thiếu gì đứa con gái tốt lành ra. Kiếm đứa con dâu như con, mẹ lại được nhờ.

Chị Mai cũng ko thêm để ý đến câu nói đó của mẹ chồng tôi, chỉ cười nhoen miệng 1 cách đều đều.

.....

Rồi cái ngày mà tôi mong chờ nhất cũng đến. Ngày con tôi sẽ được phẫu thuật. Với số tiền ít ỏi anh hay đưa tôi để dành được ít, cộng với số tiền mà anh mượn của bạn, với cả anh Bách cũng được hơn 30 triệu. Vợ chồng tôi ẵm con bé lên đường, cho một cuộc chiến to lớn đầy cam go, cuộc chiến dành lại sự sống cho con tôi.

Bệnh viện lớn thành phố đông đúc, so với bệnh viện huyện thì chỉ là 1 góc mà thôi. Người đứng kê ngồi, người nằm kê đi lại ngoài hành lang chật lăm. Có lẽ họ là những người đi nuôi bệnh, tôi thấy trong mắt họ, trên mặt họ thoáng lên những sự mệt mỏi.

Nhờ sự giới thiệu và giúp đỡ, tôi được 1 vị bác sĩ khác chỉ dẫn.

- Em chào bác sĩ, bác sĩ A ở bệnh viện huyện M giới thiệu ạ. Em là Linh.

- À, chào Linh, tôi đã làm hồ sơ nhận bệnh cho con của cô. Tôi sắp xếp giường bệnh cho con cô rồi. Y tá kia sẽ hướng dẫn.

- Vâng, em cảm ơn bác sĩ ạ.

Vợ chồng tôi theo chân nữ y tá vào đến phòng bệnh.

- Đây, anh chị nằm cái giường kia đi.

Cái giường tôi tàn nằm gần nhà vệ sinh. Phòng này tầm 10 giường nhưng cũng chật cứng lăm, có cả mùi hôi thối từ hơi người, rồi từ nhà vệ sinh toát ra nữa. Thậm chí là mới đến cửa thôi tôi đã cảm nhận ngay cái nóng khủng khiếp, cái nóng rất khó thở. Nhớ lại những gì vị bác sĩ dưới huyện căn dặn, tôi nhanh tay kéo y tá ra 1 góc khuất, dúi vào tay cô ấy tờ 50 ngàn.

- Em ơi, chị nhờ em giúp chị chọn 1 giường khác được ko em.

Cô y tá ngó tới ngó lui rồi cho tiền vào túi quần.

- Chị đi theo em qua phòng khác.

Cô y tá dẫn vợ chồng tôi xuống tầng lầu, đi loanh ngoảnh 1 hồi rồi đến 1 căn phòng nhỏ hơn. Phòng này có 4 giường thôi, nhưng khá thoáng mát, có lẽ là khu mới xây. Cả giường và nhà vệ sinh cũng còn mới lắm. Cô ấy chỉ cho tôi cái giường thứ 2, sát tường.

- Chị nằm giường này đi, có việc gì cứ gọi em, em là Phương.

- Um, chị cảm ơn em.

Đúng là cuộc sống này có tiền thật tốt. Có tiền thì mọi mối quan hệ đều trở nên dễ dàng và thân thiện.

Chồng tôi cất đồ vào cái tủ nhỏ cạnh đó, còn tôi thì lau vú cho con bé bú, chắc có lẽ con tôi cũng đói lắm nên mới bú nhanh và mạnh vậy.

Chúng tôi đến nơi cũng đã khá là trưa rồi.

- Em ở đây, anh đi mua cơm với nước. Nghỉ ngơi đi, mai bác sĩ mới khám cho con.

- Dạ.

Anh ko ngại mọi người xung quanh đó, anh cúi người hôn lên trán tôi và con nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Con tôi được đưa vào phòng khám, kiểm tra, vợ chồng tôi ngồi ngoài chỉ biết chờ đợi. 1 lúc sau bác sĩ đi ra, chúng tôi theo bác sĩ vào phòng làm việc riêng của ông ấy.

- Anh chị ngồi đi.

Chúng tôi ngồi xuống ghế, đối diện với bác sĩ.

- Chắc là căn bệnh này bác sĩ dưới huyện đã nói với anh chị rồi phải ko? Và tỉ lệ thành công của nó?

- Vâng, đã nói thưa bác sĩ.

- Vậy anh chị cũng biết có mổ hay ko, khả năng sống cũng khó mà?

- Nhưng thà thử còn hơn ko bác sĩ ạ.

- Vậy anh chị ký vào đây đi.

Chồng tôi cầm tờ giấy lên đọc. Tờ giấy này là tờ giấy cam kết, rằng chúng tôi tự nguyện cho con mổ, dù kết quả thế nào cũng ko được oán trách. Chồng tôi nhìn xong lại quay qua nói với tôi.

- Hay thôi e à, nếu mổ xong mà không thành công con cũng...

Anh bỏ lờ câu nói, tôi nhìn anh động viên.

- Nhưng còn đỡ hơn là nhìn con chết bất cứ lúc nào. Ko sao đâu anh, mình ở hiền sẽ gặp lành mà anh. Ông bà sẽ phù hộ con mình mà anh.

Anh thờ dài, ngay cả anh cũng ko dám liều, nhưng nghĩ vẫn có cơ hội cho con nên anh cũng muốn thử. Biết đâu... và anh đặt bút ký vào tờ giấy định mệnh ấy.

Vị bác sĩ xem xong, rồi bảo 2 vợ chồng tôi đi thử máu, xem ai cùng máu với bé, lúc cần sẽ có ngay. Cũng may là tôi có cùng nhóm máu với con.

Bác sĩ bảo 1 tuần nữa sẽ mổ, chờ mua thêm máu, vì máu hiếm nên bệnh viện ko có đủ. 2 vợ chồng tôi đang rất hi vọng vào ca phẫu thuật này.

.....

Thời gian 1 tuần ở viện mà tôi tưởng chừng nó dài 1 thế kỷ. Chúng tôi đã mua máu cho con hết được hơn 1/2 số tiền. Bác sĩ bảo chiều nay sẽ có bác sĩ nước ngoài đến phẫu thuật. Tôi nghe tin, vừa mừng lại vừa lo.

Chồng tôi đang bế con bé ngủ, con bé có vẻ rất thích bố của nó, nên mỗi lần anh ẵm con bé rất ngoan.

- Anh ở đây, em xuống kia mua ít đồ ăn với mấy cái tã cho con.

- Ừ, em đi đi.

Tôi đi ra, đứng chờ thang máy 5p thì thang máy mới lên, tôi bước vào, có 1 chị nữa bước vào theo tôi. Chị ấy đẹp và sang trọng lắm, chị ấy bắt chuyện với tôi.

- Em chăm ai ở viện vậy?

- Dạ con em.

- Con? Chị thấy em còn rất trẻ ấy.

- Dạ em 19 chị ạ.

- Trẻ quá. Mà chị nói này, phụ nữ có chồng con rồi, phải ăn mặt tươm tất lên tí, đừng xuề xòa quá. Phải yêu thương bản thân mình chút nghe em

Thang máy tới tầng của chị, chị ra trước. Trong thang máy có cái gương nên tôi lúc này mới nhìn mình vào đó. Đây là tôi sao, ốm yếu xanh xao, tóc tai bù xệ. Quần áo cái nọ cái kia, thật chẳng ra hình người. Tôi cũng tự cười mình " làm gì có tiền mà đua đòi chứ". Rồi tôi đi ra, ko dám mơ tưởng đến 1 cái hình dáng đẹp để hơn.

.....

Tôi cho con bé con bú xong, anh ẵm nó, cho nó ngủ.

- Em ngủ tí đi, tí con phẫu thuật rồi lại thức, mệt lắm.

- Em ko tài nào ngủ được anh ạ, hay anh ngủ chút đi.

- Anh cũng vậy.

Vợ chồng tôi nói chuyện với nhau thêm 1 lát, rồi bác sĩ đến và đưa con tôi đi. Chúng tôi cũng đi theo đến trước cửa phòng mổ. Anh hôn lên má con rất nhiều, tôi cũng thế.

- Bảo Ngọc của bố cố gắng lên nhé, mạnh mẽ lên rồi về với bố mẹ nhé.

Thời gian 3 tiếng trôi qua, tôi cứ nhìn chăm chăm vào căn phòng trước mặt, căn phòng mà bao nhiêu dao kéo đang xéo vào da thịt con tôi. Chỉ tưởng tượng thôi, tim tôi cũng chảy máu. Anh luôn ở đó, luôn nắm chặt tay tôi, như truyền cho tôi sức lực chịu đựng. Thật sự lúc đó ngay cả thờ tôi cũng ko dám thờ mạnh.

Ánh đèn ngoài cửa phòng cấp cứu tắt, bác sĩ đi ra. Tôi chạy lại ngay, mà chân quên mang cả dép.

- Bác sĩ ơi, con em sao rồi ạ?

- Mổ tim thì thành công đến 90% rồi, chỉ còn cái máu khó đông thôi... nói chung phải chờ xem duyên số con tôi đâu.

- Vâng, em cảm ơn bác sĩ.

- Anh chị có thể đứng ngoài phòng hồi sức nhìn con.

- Vâng, vâng ạ.

Vợ chồng tôi vào đó, người ta cho chúng tôi mang đồ được khử trùng. Nhưng chúng tôi chỉ có thể nhìn con qua tấm kính của căn phòng.

Con tôi đó, đứa con bé nhỏ của tôi đang được thở bằng oxy, dây nhợ chẳng chịt quanh con bé. Giống như con mồi nhỏ nằm trong mạng nhện.

.....

4 ngày tiếp theo con bé vẫn phải truyền máu, ko có vị bác sĩ nào bảo với tôi rằng bệnh tình con tôi khả quan hơn. Chúng tôi giống như đang sống trong chảo dầu sôi ấy, nóng hết cả ruột gan.

Rồi ngày thứ 5 họ lấy thêm máu, tôi đã để họ lấy máu của mình, nếu máu của tôi giúp con khỏe mạnh, tôi nguyện để họ hút cạn.

Tôi mệt mỏi ngủ ngay ngoài cửa phòng của con tôi. Tiếng ồn ào, tiếng bước chân của ai đó chạy, khiến tôi lơ mơ mờ mắt ra. Tại sao vậy, tại sao bác sĩ vào phòng con tôi nhiều vậy, đã có chuyện gì rồi sao. Tôi đứng ngoài nhìn họ hồ hập cho con tôi, tôi chỉ biết nhìn theo mà khóc. Chồng tôi lúc này mới vào, có lẽ anh đã đi đâu đó 1 lúc.

Anh nhìn cũng hiểu tình hình, anh ôm tôi xoa xoa vai tôi và nắm tay tôi thật chặt.

Hơn 30p mọi người đều đi ra khỏi phòng con tôi. Bác sĩ điều trị nhìn sâu vào đôi mắt tôi, lắc đầu.

- Con em... ko thắng được số phận rồi.

Cái tin ấy như ngàn mũi tên xuyên vào con tim tôi, tôi vẫn ko dám tin đó là sự thật.

- Em vào gặp con em lần cuối đi.

Tôi lẻ từng bước khó khăn vào phòng, nước mắt tôi đã nhoe đi, ko thấy rõ đường nữa. Tôi va phải cái cửa, nhưng lại ko có cảm giác đau. Tôi lại gần bên cạnh giường con tôi, đứa con gái bé nhỏ của tôi, đôi mắt con nhắm nghiền, môi vẫn đang tím tái. Vết thương trên ngực con, máu thấm ướt miếng băng dán, thậm cả xuống giường con nằm.

Từ lúc con mổ đến giờ tôi chưa được ôm con lần nào hết, 2 bầu ngực căng tức sữa tôi cứ phải vắt đổ đi.

- Con ơi, con dậy bú miếng sữa cho no đi con, sữa mẹ nhiều lắm, con bú thêm miếng rồi ngủ nha con.

Nước mắt tôi nhỏ lên cả mặt con bé.

- Con ơi, con ở lại với mẹ đi con, mẹ xin con mà con ơi. Con đi như thế ba mẹ buồn lắm con biết ko, ko có con mẹ sống sao đây....

Anh cũng khóc, dù biết trước sẽ thế này nhưng chúng tôi ko thể làm chủ bản thân được. Máu tôi hút ra vẫn chưa được truyền cho con, vậy mà con tôi bỏ chúng tôi đi xa rồi.

.....

Ngày trong hôm đó anh gọi điện thoại về cho mẹ chồng tôi.

- Alo, mẹ ạ?

- Mẹ đây, Khoa hả con?

- Vâng.

- Có chuyện gì mà con gọi mẹ đây.

- Mẹ... mẹ kêu người đào cái huyệt nhỏ chỗ gần chỗ bố, rồi mẹ mua cho con áo giấy vàng mã, với kêu ông thầy cúng dùm con. Có lẽ tối nay con về?

- Sao phải mua thế? Con bé chết rồi phải ko?

- Vâng mẹ ạ.

- Đây, nói rồi mà ko nghe, bác sĩ đã bảo thế mà cứ thích phí tiền ra, giờ lại tốn thêm 1 khoản. Đúng là đồ hoạn tài mà.

- Mẹ, mẹ đừng nói thế, tội con con, dù sao con bé cũng mất rồi mà.

- Thôi tôi biết rồi, cúp máy đi.

Cúp máy xong, mẹ chồng tôi vẫn bực tức lắm.

- Bực hết cả mình à.

Chị Mai nằm trên giường ngoài phòng khách mới tò mò.

- Có chuyện gì vậy mẹ.

- Con bé con ấy nó chết rồi, giờ thằng Khoa nói mẹ đi mua đồ cho đám tang nó.

- Tội vậy à mẹ.

- Ôi giờ, rách việc, tự nhiên lại rước cái xui xẻo vào nhà. Thôi mẹ đi đây, nắng chết được ấy.

Chị Mai nhìn dáng mẹ chồng đi xa rồi ôm lấy thằng ku con mà hôn hít. Thật may quá, may chị sinh được con trai, may chị có công ăn việc làm. Thật là may mắn biết bao nhiêu.

.....

Bệnh viện cho xe chở xác con tôi về nhà. Tôi ôm con suốt đoạn đường đi, đôi mắt tôi rỗng tuếch, tâm hồn tôi rỗng tôi. Tôi cố ôm con bé thật chặt, vì ko bao lâu nữa, tôi sẽ ko còn được ôm con bé nữa. Sửa cương chảy ướt áo, dính luôn cả vào xác con tôi. Lúc này tôi chỉ muốn có chuyện gì đó xảy ra, để mẹ con tôi được ở chung với nhau.

Về đến nhà trời cũng nhá nhem tối. Ko có ai đứng ngay cửa chờ mẹ con tôi về. Ko có ai khóc than con tôi trừ tôi và chồng. Cũng ko có rạp hay treo băng rôn trắng cho con tôi 1 cái đám tang tử tế.

Tôi đã quá mệt mỏi, ko còn hơi sức đâu nữa mà trách ai hay oán ai. Tôi ôm con vào thẳng phòng, còn anh ra ngoài nói chuyện với mẹ chồng tôi. Tuy nói là ra ngoài nói chuyện, nhưng câu chuyện bên ngoài thế nào, ngay cửa tôi đều nghe thấy hết.

Anh Khoa hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, thế mẹ chưa mua hòm à?

- Mua rồi, nhưng mai người ta mới mang đến. Mà sao về mà ko có ai chào tôi lấy 1 tiếng hả? Ko coi bà già này ra gì hay xem bà già này vô hình rồi.

Mẹ chồng tôi cố ý nói to cho tôi nghe, anh Khoa liền nhăn mặt với mẹ.

- Mẹ... cô ấy mới mất con, đang buồn lắm, mẹ đừng thế mà.

- Đừng thế nào? Con nó chết chứ tôi có chết đâu mà ko thấy tôi, ko biết chào hỏi. Thử mất dạy mà.

Những lời day dứt ấy, tôi nghe rõ mồn một, nhưng nước mắt như bị đóng băng, ko chảy ra được nữa. Tôi chỉ nằm đó ôm xác con tôi, tôi sợ con bé sẽ lạnh nếu vắng tôi. Tôi sợ nếu tôi đi đâu 1 lúc, con bé sẽ buồn và cô đơn lắm, đứa con mệnh khổ của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Nghĩa trang lạnh lẽo, con tôi sắp nằm sâu dưới 3 tấc đất mãi mãi. Tôi cứ nhìn trơ trơ người ta phủ đất lên con tôi. Ko hiểu sao từ lúc đám tang đến giờ tôi ko thể khóc, thậm chí ngay lúc này cũng ko 1 giọt nước mắt nào lăn ra được.

Người ta chôn cất con tôi xong, tôi lại ngồi bên cạnh, chỉ ngồi thôi, ko khóc cũng ko nói. Chồng tôi biết tôi buồn nên vẫn an ủi tôi.

- Về thôi em, để con yên nghỉ.

- Anh về trước, ngồi 1 lát rồi em về. Em muốn 1 mình với con.

- Về sớm nghe em, đừng làm gì dại dột vì cuộc đời em còn có anh nữa.

Tôi gật đầu, nhưng ko trả lời anh. Anh đi về và tôi ngồi đó.

Trời đã tối mà anh chưa thấy tôi về, anh định xách đèn ra nghĩa trang tìm tôi, nhưng bị mẹ chồng tôi cản.

- Đi đâu đấy?

- Con ra nghĩa trang tìm cô ấy, lâu quá con chưa thấy cô ấy về, sợ ko biết có chuyện gì ko nữa.

- Chuyện gì là chuyện gì, nó lớn rồi có phải con nít lên 3 đâu mà phải tìm. Vào nhà ăn cơm, nhanh.

- Mẹ ăn trước đi, con về ngay.

- O, cái thằng này.

Chồng tôi vừa ra đến cổng thì thấy tôi lững thững đi về.

- Em có sao ko, có ổn ko.

Tôi ko trả lời chồng, tôi đi thẳng vào nhà, thấy mẹ chồng tôi chống nạnh đứng đó. Chắc lại sắp chửi tôi đây mà.

- Con chào mẹ.

Rồi tôi đi thẳng vô phòng, mẹ chồng tôi ko thèm đáp bỏ vào bàn ăn cơm.

Tôi ko ra ăn cơm, chỉ nằm mãi trên giường, anh Khoa vào gọi tôi ra ăn cơm.

- Em... ra ăn cơm thôi, cứ thế này mãi sẽ ốm đấy.

Tôi vẫn nằm im bất động.

- Minh còn trẻ, sẽ sinh thêm được nhiều con mà em.

Sinh thêm sao, sinh rồi nó có ở bên cạnh tôi ko, hay như đứa con này bỏ tôi đi, chắc tôi sẽ chết theo quá. Số tôi ko được may mắn như chị Mai, nên đến việc có 1 đứa con thôi ông trời cũng ngược đãi tôi.

Anh thờ dài rồi đi ra, 1 lát sau tôi lại thấy anh đi vào rồi lại đi ra. Tôi nghe thấy có mùi đồ ăn thơm phức, tôi ngược cổ lên nhìn thì thấy tô com trên cái ghế, ngay cạnh giường tôi ngủ. Tôi ko nằm nữa, tôi ngồi dậy nhìn chăm chăm vào tô com, rồi nghĩ về cuộc đời mình. Nghĩ về tất cả thái độ, những hành động cứ chỉ mà mẹ chồng đã dành cho tôi, cho đứa con gái bé nhỏ đã mất của tôi. Tôi lại bẽ bô com lấy thìa xúc ăn ngon lành, tôi phải ăn và phải sống, nhất định phải sống thật tốt. Ko thể để họ chà đạp tôi thêm được nữa.

.....

Ngày nào tôi cũng ra mộ con đến tối mịt mới về, chồng tôi sợ tôi bị trầm cảm nên anh cũng chưa dám đi làm lại. 5 ngày rồi 10 ngày, rồi 15 ngày, lúc này tôi mới lại là tôi, tuy nỗi đau vẫn còn nhưng tôi cũng ko thể ôm nỗi đau sống mãi được. Người chết cũng đã chết, còn người sống nhất định phải sống tiếp.

- Anh lại đi làm đi, em ổn mà, em ko sao đâu.

- Có chắc ko, đừng làm anh lo lắng.

- Em chắc mà, anh cứ lo việc của anh đi. Còn phải làm kiếm tiền trả nợ nữa mà. Em cũng sẽ xin việc gì đó làm có tiền phụ thêm cho anh.

- Tùy em, nếu ra ngoài làm em khuấy khòa thì cứ ra ngoài.

- Vâng... anh này. Em cảm ơn anh đã yêu thương em, ko ghét bỏ em vì ko sinh được cho anh đứa con khỏe mạnh.

Anh ôm tôi vào lòng thờ dài, tôi biết anh cũng rất buồn và rất đau. Tôi biết anh đang cố che giấu tất cả để động viên tôi.

- Đứa này ko có duyên với mình thì đứa khác sẽ đến thôi em. Cứ ở trong vòng tay anh, anh sẽ luôn bảo vệ che chở cho em.

Tôi rúc đầu vào ngực anh tìm chút hơi ấm, tìm chút năng lượng.

.....

Anh đi làm, tôi cũng đi làm. Vì ko biết chữ nên tôi ko xin được việc ở xí nghiệp. Tôi xin đi phụ quán ăn cho họ, lương được 2.5 triệu bao ăn trưa. Sáng 7h tôi đi làm, 3h chiều tôi về, cũng tránh phải tiếp xúc nhiều với mẹ chồng tôi.

- Lại đi à, việc nhà ko lo, quần áo ai giặt, cả đồ mẹ con cái Mai nữa?

Tôi đang cúi cúi mang đồ nhưng cũng đáp trả lời bà.

- Con đi làm kiếm thêm tiền phụ anh Khoa trả nợ. Việc nhà mẹ để đấy chiều con về làm, hồi sớm con dậy cũng đã lau nhà, quét sân, cho gà ăn với tưới rau rồi. Đồ mẹ để đấy chiều đi làm về con giặt. Còn chị Mai con chị ấy lớn rồi, chị ấy tự giặt được mà. Lúc con của con mới ở viện về con cũng tự giặt đồ đấy thôi.

Mẹ chồng tôi ngó người, ú ớ ko ra lời.

- Cô... cô...

Tôi chào mẹ chồng tôi đi làm rồi dắt xe đạp ra ngoài.

Khi tôi đi rồi, chị Mai mới đi ra.

- Mẹ, con Linh bị sao vậy mẹ?

- Mẹ ko biết luôn ấy, chắc kiểu bị thần kinh rồi ấy, hôm nay dám nói ngang lại với mẹ.

Chị Mai thờ dài, điệu bộ mệt mỏi.

- Thôi mẹ vào ngó thẳng ku con, con đi giặt đồ, ko thì lại ko có đồ mặc. Khổ thật đấy.

- Thôi đi vào, ai mượn. Mới sinh mà sao đựng nước sớm thế. Để mẹ giặt cho.

- Cả đồng đồ thế kia sao mẹ giặt nổi.

- Mẹ giặt được mà.

- Vậy thôi mẹ ráng vài hôn, để con nói anh Bách mua cái máy giặt cho tiện.

- Ủ, làm gì con thấy thoải mái là được

- Vâng mẹ ạ.

Chị Mai đi vào trong nhưng miệng cười thỏa mãn lắm.

Đi vào phòng chị Mai mới lấy điện thoại gọi cho anh Bách.

- Anh ạ, anh đang làm gì đấy?

- Anh đang họp, có chuyện gì ko em?

- Em mua máy giặt anh nhá, chứ con nhiều đồ quá em giặt ko nổi.

- Ủ, vậy em mua đi.

- Anh.. anh chuyển tiền về chi em, chứ tiền em đóng tiền biểu với mua sữa cho con hết rồi.

- Vậy thì 2 tháng nữa nhé em, vừa rồi anh ứng tiền đưa Khoa mượn rồi.

Chị Mai nghe mà sốc lắm, chị ấy ngồi bật dậy ngay, vút luôn miếng táo cắn dở.

- Gì? Anh bảo là cho chú Khoa mượn tiền á? Sao anh ko báo em?

- Tại gấp quá nên anh quên, với dạo này nhiều việc quá. Mà anh nghĩ chắc em cũng đồng ý thôi, nên anh quyết luôn.

- Anh... anh... à thôi, vậy sau này mua cũng được, anh giữ gìn sức khỏe, em phải đi chợ nấu cơm đây.

Chị Mai gác máy, mà con bực tức của chị dâng lên tới cùng. Chị chạy ngay ra ngoài mách chuyện lại với mẹ chồng tôi.

Bữa cơm tối đó cũng như những bữa cơm trước. Ai nói gì nói, ai làm gì làm, tôi chỉ việc ăn no rồi về phòng. Chờ mẹ chồng với chị Mai ăn xong thì tôi mang đi rửa.

Mẹ chồng lại chỉ trích tôi, nhiều khi tôi ko hiểu kiếp trước đã nợ gì bà mà kiếp này bà oán tôi dữ lắm.

- Này Linh, tôi thật ko hiểu cô là loại người gì? Đòi tiền tôi ko được thì lại xử chồng mượn tiền của anh trai. Cô có biết anh trai cô có nhiều việc phải lo cho vợ con ko hả.

Mặc kệ sự mắng nhiết, chỉ trích đó, tôi và cơm sạch chén, rồi thả xuống. Bình tĩnh trả lời bà.

- Con ko có mượn, cũng ko xử anh ấy mượn, anh Khoa cũng có nhiều việc phải lo cho vợ con nên anh ấy tự giác thôi. Con ăn xong rồi, con xin phép.

Tôi đứng lên, mang chén của mình ra bỏ vào chậu chén.

Chị Mai đợi tôi đi khỏi mới kêu mẹ chồng tôi.

- Mẹ, con nghĩ con này bị điên hay kiểu trầm cảm gì ấy, dám cãi lại mẹ luôn, ghê thật.

- Thôi ăn đi, đừng nhắc nó nữa, mất ngon.

- Mẹ, vậy mẹ thu tiền nó đi, thu tiền điện hay tiền ăn gì ấy. Sống chung mà làm có tiền mẹ bắt nó góp đi.

- Ủ, có lý đấy.

Tôi dọn mâm ra ngoài chỗ cây mít để rửa, mẹ chồng tôi ra đứng bên cạnh, chống nạnh rồi lên giọng với tôi.

- Này, nay cô đi làm có tiền rồi thì lo mà góp tiền vào, ko ai nuôi cô miễn phí mãi đâu đấy.

- Vâng mẹ ạ.

Mẹ chồng tôi quay lưng, ngúng nguẩy đi vào nhà.

.....

Tôi cứ sống thế, ở nhà cứ làm lý thôi. Biểu gì tôi làm ấy, còn ko thì việc của tôi, biết tôi tự làm.

Chị Mai vẫn nằm dài trên giường trong phòng khách mà đắp mặt. Còn tôi phải còng lưng lau nhà, mẹ chồng tôi thì ngồi nhặt rau.

Reng... reng...

Tiếng điện thoại reo, nhưng chị Mai cũng lười ngồi dậy, đưa tay quờ quạng tìm điện thoại.

- Alo... ai đấy.

- Chị có phải chị Mai ko, vợ anh Bách.

- Vâng, tôi đây, ai gọi đấy.

- Chị đến ngay bệnh viện thành phố K nhá, anh Bách bị tai nạn điện, rất nghiêm trọng... sợ... sợ anh ấy ko qua khỏi.

Chị Mai ngồi bật dậy ngay, mặt đầy vẻ hốt hoảng.

- Anh nói gì cơ, sao lại như thế được.

Câu nói ấy của chị Mai làm tôi và mẹ chồng tò mò, hướng mắt về phía chị ấy.

Đầu dây bên kia:

- Sự việc nghiêm trọng lắm, chị thu xếp đến ngay nhá, ko phải mình anh ấy đâu, còn 1 anh khác nữa.

Chị Mai dập máy mặt bần thần.

Mẹ chồng tôi gọi đến lần thứ 3, chị mới nghe được.

- Mai... mai có chuyện gì vậy con?

- Anh Bách... anh Bách bị tai nạn điện nghiêm trọng lắm, sợ... sợ ko qua khỏi, con phải đến đó đây.

- Gì cơ... con tôi... con tôi.

Mẹ chồng tôi ngắt luôn tại chỗ, vì vị trí xa nhau nên chúng tôi ko kịp đỡ bà.

- Mẹ.. mẹ ơi, tỉnh lại mẹ ơi.

Chị Mai luống cuống gọi mẹ chồng tôi. Tôi cũng hoảng quá, nên cũng bị dơ người.

.....

Cũng phải hơn 30p sau mẹ chồng tôi mới tỉnh. Tôi ngồi bên cạnh chăm sóc bà, còn chị Mai lo sửa soạn để đi bệnh viện. Mở mắt ra câu đầu tiên mẹ nói là.

- Cái Mai đâu rồi

Tôi cũng ko trả lời câu hỏi của bà, đưa giọng ra ngoài gọi chị Mai.

- Chị Mai ơi, mẹ gọi kìa.

Chị Mai lật đật đi vào, ngồi bên giường mẹ chồng tôi, nắm tay bà ấy.

- Con đây mẹ ơi.

- Có chuyện gì... nhất định phải báo cho mẹ chứ ko được giấu nha con.

- Vâng, con biết rồi. Mẹ ở nhà chăm thằng ku con dùm con. Con đi đây.

- Ừ, cẩn thận nha con.

Tôi thấy lo lo cho anh Bách, anh ấy tốt bụng lắm, nhưng sợ chị Mai lại ghen nên tôi nào dám hỏi. Chị Mai đi ra ngoài, tôi cũng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Chị Mai bắt xe lên bệnh viện, nơi anh Bách đang được cấp cứu ở đó. Khi vào tới nơi, phòng anh đang nằm, đó là phòng hồi sức. Mặt anh được băng bó, vết cháy xém do điện giật loan lổ, tóc cũng cháy xém. Có điều nặng nhất là đôi chân anh, đôi chân bọc ko chứa 1 chỗ trống.

Nơi chị Mai sống và nơi bệnh viện nó cách nhau cả 1 ngày đi đường. Nên khi chị Mai đến là anh cũng đã tỉnh. Anh may mắn hơn bạn anh, anh ấy đã chết trên đường đi cấp cứu. Vừa nhìn thấy anh, chị Mai đã bù lu bù loa lên.

- Anh ơi anh sao lại ra nông nỗi này hả? Sao mà bất cẩn quá vậy anh?

Anh Bách còn yếu lắm, chỉ nhìn thôi chứ chưa thể trả lời chị Mai được. Chị Mai khóc lâu lắm mới nín. Và chị ở lại viện chăm sóc cho anh.

Vài ngày tiếp theo đó, vết thương ở chân anh càng nặng hơn, nó bị nhiễm trùng và phải cắt bỏ. Chị Mai như chết đứng. 1 người đàn ông sinh ra khỏe mạnh đầy đủ thân thể, đầu đội trời chân đạp đất, giờ bị mất đi đôi chân, thế làm sao ra hình thù con người được nữa.

Về việc đó mà chị Mai lại càng khóc nhiều hơn nữa. Anh Bách biết vợ buồn, biết vợ anh thất vọng lắm nhưng anh ko thể an ủi chị. Vì chính bản thân anh cũng đang rất buồn và rất tuyệt vọng, chỉ mong lúc đó anh có thể chết đi ngay. Nhưng ông trời thật biết chiều người, lại để cho anh sống sót như loài phế vật, vô dụng rồi. Anh có làm gì sai đâu, anh có ăn ở thất đức đâu, đòi anh chỉ giết vài con gà và vài con vịt thôi, có cần trách phạt anh nặng vậy ko hả?

.....

Mẹ chồng tôi ở nhà chăm ẵm thằng ku con, thằng ku con khá dễ, chỉ cần cho ăn và ngủ, dít sạch sẽ thì chỉ chơi thôi, ko quấy khóc nhè nhẹ.

Nhưng cái làm mẹ chồng tôi lo lắng là anh Bách, sao mà hơn cả tuần nay rồi chị Mai ko liên lạc về, mẹ chồng tôi cứ canh mãi cái điện thoại, sợ bỏ lỡ cuộc gọi nhờ nào thì khổ.

Cái chờ của bà cũng được đền đáp, điện thoại reo thật, bà cho thằng ku con vào nôi nằm rồi ra ngoài nghe điện thoại.

- Alo, mẹ à, thằng ku con có khỏe ko mẹ? Có quấy ko

- Mẹ nghe đây Mai, thằng ku con ngoan lắm, mẹ cho vào nôi rồi, thằng Bách sao rồi con?

- Anh Bách... anh Bách...

- Thằng Bách sao rồi mà con ấp úng mãi thế Mai.

- Mẹ bình tĩnh nhé, phải thật bình tĩnh con mới dám nói.

- Thì nói xem nào, làm xót hết cả ruột.

- Anh Bách..anh Bách bị nặng lắm.. phải cắt bỏ đôi chân rồi mẹ ạ..

- Cái gì... thằng Bách... nó.. nó...

- Mẹ.. mẹ ơi, mẹ sao đấy.. mẹ...

Chị Mai chỉ nghe tiếng rầm, và ko có ai trả lời điện thoại của chị nữa.

.....

Còn tôi thì đang tất bật dọn dẹp đồng chén bát, sau khi nhà bếp nấu nướng xong. Tôi ra ngoài để phụ bung đồ ăn cho khách. Quán này bán đủ món ăn cả ngày, khá là đông, mỗi lần xe to dừng lại là từng top, từng top người tấp vào quán.

Có 1 nhóm thanh niên tầm 5 người, xăm trổ bặm trợn đi vào quán. Kéo bàn ghế và gọi món rất bất lịch sự.

- Chủ quán đâu, mau mang mấy món ngon lên đây nào.

Chị chủ quán nói với anh chủ quán.

- Thằng Đồ bảo kê lại đến đây, đây đâu phải địa bàn nó quản lý.

Anh chủ quán cũng chịu.

- Anh ko rõ, tiền bảo kê mình toàn nộp cho thằng Minh mà, sao hôm nay lại qua quán mình quấy đây.

Chị chủ quán hối thúc anh chủ quán nhanh ra ngoài.

- Thôi anh ra ngoài xem bọn chúng muốn gì, đái bọn chúng bữa cơm cũng được.

Anh chủ đi ra, miệng cười xơi lời.

- Anh Đồ hôm nay đến quán em, vinh hạnh quá ạ.

- Nghe bảo quán mày nhiều món ngon lắm, khách lại đông nên tao đến ăn thử xem như nào.

- Ôi, ai đồn ác vậy ko biết, quán em bán cơm bình dân thôi mà.

- Thôi đừng nói nhiều, mau dọn đồ ăn ra đây.

- Vâng, vâng..

Anh chủ quán quay vào trong quầy gọi to.

- Dọn bia, dọn đồ ăn lên bà này đi mấy đứa ơi.

Bọn tôi trong này bung bê ra bàn nhiều món nữa. Trong lúc bọn họ đang ăn, chị chủ quán bảo tôi bung thêm ra đĩa cá chiên nguyên con to bự.

Tôi mang ra để ngay trước mặt tên đại ca đó. Người tôi cúi ngang qua trước mặt hắn, ánh mắt hắn để ý đến tôi.

Hắn chụp lấy tay tôi mà vuốt vuốt. Tôi hoảng quá, cố giựt tay lại mà ko được

- O, anh buông tay em ra, em có chồng rồi ạ.

Hắn cười nụ cười mà mọi người hay bảo là "nụ cười thả dê" ấy.

- Có chồng thì đã sao, xinh thế này lấy chồng sớm vậy em

Tôi vẫn cố kéo tay lại và van xin, hắn còn đưa tay bóp vào hông tôi nữa. Cả bàn cười hùa, anh chị chủ quán cũng ko dám ra đỡ giúp.

- Xin anh mà, buông tay em ra, để em còn vào làm việc.

- 1 ngày họ trả em bao nhiêu, ngồi ăn với anh 1 bữa cơm, anh cho em 1 triệu.

Hắn vẫn nắm chắc tay tôi, tay kia rót ly bia và ép tôi uống.

- Nào ngoan, ngồi xuống uống với anh 1 ly nào

- Em ko biết uống anh ơi.

Đôi co qua lại, ly bia vô tình rơi xuống đổ hết lên người tên bậm trợn ấy. Mặt hắn tức giận, đỏ cẩu lên, vì tôi làm mất mặt hắn trước mặt đàn em

- Con đi, mày tưởng mày bấu lăm à. Dám làm mất mặt tao.

Hắn đưa tay lên định tát vào mặt tôi, tôi cúi đầu nhắm mắt đứng yên. Chuẩn bị tinh thần sắp ăn 1 quả tát giáng trời, mà ko để ý rằng có chiếc xe con vừa dừng vào quán.

Có cánh tay nào đó đã đỡ cho tôi, có mùi nước hoa nào đó khiến tôi ngây lòng, có giọng nói nào đó làm tôi hồi hộp.

- Này, đàn ông đàn ang, sao lại đánh phụ nữ thế hả?

- Mày là thằng nào mà can dự vào việc của tao.

Người đàn ông khác đi cùng lên giọng cao ngạo.

- Mày khôn hồn thì biến đi, đây ko phải địa bàn của mày.

Tên bậm trợn bực tức nhìn người đàn ông đi cùng kia và biết hắn là ai nên đành rút lui.

Tôi nhìn người đàn ông vừa giải vây cho tôi, anh khá đẹp trai, nhưng nét đẹp đầy lạnh lùng. Nét đẹp được dựng lên từ sóng gió giang hồ. Tôi gạt đi nước mắt, vì tay tôi rất đau và vì sợ. Tôi lí nhí nói với anh.

- Cảm. cảm ơn anh.

Anh ấy ko trả lời tôi, anh đi vào phòng vip trong nhà.

- Anh Long, xin lỗi anh mới xuống mà để anh thấy chuyện này.

Người đàn ông cứu tôi mặt vẫn lạnh lùng, giọng đều đều.

- Ko sao, chú xem chân chính lại, coi chừng mất địa bàn đó, coi chủ mới của bên kia là ai.

- Dạ, mấy bữa là thằng Tèo Thọt, nhưng vừa rồi mới bị dân ngoài Sài Gòn vào xử rồi anh. Nay thằng đệ nó lên, chắc mình chưa dẫn mặt nó, nó lộng hành á.

- Chú kêu vài đàn em qua dẫn mặt nó đi, phải dạy dỗ ngay từ đầu mới được.

- Dạ anh.

Anh chủ quán lúc này mới đi vào, trên tay cầm theo 1 phong bì đưa cho người đàn ông đi cùng ân nhân tôi.

- Anh Đức, thật may quá, anh đến kịp nếu ko thì em cũng ko biết tính sao. Đây là tiền tháng này, em gởi anh.

Tên Đức cầm phong bì cất vào túi rồi giới thiệu cho anh chủ quán.

- Đây là anh Long, đại ca trên thành phố, chào anh ấy đi.

- Em chào anh ạ.

Long vừa uống bia vừa quơ tay, ý là được rồi, lui ra.

Tôi lại được chị chủ quán dục cùng mấy chị nữa mang đồ ăn vào trong đó. Tôi cố ý đến trước mặt anh, chủ yếu muốn cảm ơn anh 1 lần nữa, nhưng anh còn ko biết đến sự hiện diện của tôi.

.....

Ngày hôm nay thật vất vả quá, khách lại đông nên tôi về hơi trễ. Điện thoại tôi cũng để ở nhà, vì ngoài chồng tôi ra thì ko ai gọi.

Về đến nhà, trong nhà tối thui, cổng nhà vẫn đóng kín. Tôi khó hiểu là mẹ chồng tôi đi đâu mà ko bật điện thế này. Đang định mở cổng vào thì bác Nga hàng xóm chạy sang gọi tôi.

- Linh, sao giờ con mới về, gọi mãi ko được.

- Có chuyện gì vậy bác.

- Mẹ chồng con bị ngã, bị tai biến nên được đưa xuống trạm xá rồi.

- Ôi chết, thế còn thằng ku con chị Mai đâu ạ.

- Bên nhà bác đây, để bác trông cho, con lên trạm xá với mẹ chồng con đi.

- Vâng ạ, con cảm ơn bác.

Tôi cũng ko kịp nghĩ ngợi, đành quay xe đạp lên trạm xá.

Trạm xá vắng hoe người, chỉ có 1 chị y tá còn trực thôi. Tôi hốt hải chạy vào trong.

- Chị ơi, cho em hỏi bà Đinh Thị Loan nằm ở đâu ạ.

- Em là gì của bà ấy.

- Là con dâu ạ.

- Ôi sao giờ em mới đến, bà ấy bị tai biến nặng lắm, lại bị đập đầu vào tường, bác sĩ Hằng đi theo bà lên bệnh viện huyện rồi. Em lên đó thì gọi số này cho bác sĩ Hằng.

- Vâng, em cảm ơn chị.

Tôi lại quay xe đạp về nhà, lấy thêm ít đồ, điện thoại. Rồi mang ít sữa với đồ của thằng ku con chị Mai sang nhờ bác Nga chăm dùm vài hôm. Vì trời cũng nhá nhem tối, ko còn xe ba gác nào nữa nên tôi đành bắt xe ôm lên bệnh viện huyện.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Tôi lên đến viện huyện thì trời tối lắm rồi. Vì đi làm về đói nên tôi mua theo ổ bánh mì đi đường ăn.

Đến nơi tôi gọi ngay cho bác sĩ Hằng, bác sĩ Hằng hướng dẫn tôi lên phòng của mẹ chồng tôi. Bên ngoài những căn phòng là những người đi chăm bệnh, họ nằm chật kín lối đi.

Vào đến phòng tôi thấy mẹ chồng tôi nằm chườn nước, hơi thở khó nhọc.

- Em chào bác sĩ, mẹ chồng em sao rồi ạ?

- Ôi, sao giờ em mới đến.

- Em đi làm ko mang điện thoại theo ạ.

- Mẹ chồng em bị sốc, nên huyết áp tăng, ngã xuống nền bị tai biến mạch máu não. Méo miệng, lưỡi còn bị thụt vào trong, nói chuyện sẽ khó đấy.

- Vậy ạ, mẹ chồng em đỡ hơn chưa bác?

- Qua con nguy kịch rồi, nhưng bà ấy sẽ nằm 1 chỗ suốt đời đấy.

- Vâng, em biết rồi, em cảm ơn bác sĩ.

- Ủ, thôi tôi về đây.

- Vâng ạ.

Bác sĩ Hằng về rồi, tôi mới lại chỗ giường mẹ chồng tôi xem sao. Tôi thấy bà đang ngủ, tôi sắp xếp đồ rồi cũng trải chiếu có sẵn của bệnh viện nằm xuống nền ngủ. Đối với tôi hôm nay quả là 1 ngày mệt mỏi.

.....

Ở bệnh viện mọi người dậy sớm thật, ko khác nhà tôi là mấy, mới 6 giờ kém mà đã nghe tiếng người nói năn đi lại rồi. Tôi cũng dậy cất chiếu cất mền, vệ sinh cá nhân rồi vào nhìn mẹ chồng tôi thế nào. Bà vẫn còn ngủ, tôi đi xuống căn tin ăn sáng rồi mua cho mẹ chồng tôi hộp cháo.

Tôi thấy mẹ chồng tôi đã ngủ dậy, tôi lấy khăn lau mặt cho bà.

- Mẹ đói chưa, ăn chút cháo ko?

Bà vẫn nhìn tôi lắc đầu. Ủ, thì mẹ chồng tôi ko ăn, tôi lại cất đi thôi. Tôi lấy điện thoại gọi cho chồng tôi, ko biết gọi sớm thế này anh đã dậy chưa.

Reng... reng...

Tiếng chuông đổ hồi lâu rồi cũng có người bắt máy.

- Anh nghe đây em

- Anh à, anh dậy chưa?

- Anh dậy rồi, có việc gì ko em?

- Máy nay nhà nhiều chuyện quá anh à, em định ko gọi nhưng em sợ anh trách. Anh Bách bị tai nạn điện ấy, nghe đầu nặng lắm, chị Mai đi chăm rồi. Mẹ bị lên huyết áp, bị tai biến cũng nằm bệnh viện huyện đấy.

- Ôi, sao lại ra nông nỗi ấy, để anh sắp xếp về vài hôm, chứ lịch năm của anh gần hết rồi.

- Vâng anh ạ.

Tôi gác máy, rồi lại bấm điện thoại gọi cho chị Mai.

- Alo, chị Mai ạ, em Linh đây.

- Ủ, chị nghe, có chuyện gì ko em?

- Anh Bách khỏe chưa chị.

- Anh Bách bị nặng lắm, phải cưa chân rồi, đang tịnh dưỡng, vài hôm nữa chị về. Mẹ khỏe ko em?

- Mẹ bị tai biến nằm bệnh viện huyện đây.

- Thôi chết, thế thằng ku con chị đâu?

- Em gửi bên nhà bác Nga ấy, chứ ko ai trông hết.

- Ủ, chị biết rồi, vậy nhé.

Chị Mai gác máy trước, tôi cũng thấy lạ lắm. Khi tôi báo mẹ ốm, chị ko hỏi thăm mẹ câu gì, bình thường thấy chị thương mẹ lắm mà.

Tôi ngồi soạn đồ xem thiếu gì rồi tôi đi mua, đang lục soạn thì bác sĩ đi vào.

- Em là người nhà của bà Loan đây?

- Vâng ạ, mẹ chồng em sao rồi ạ?

- Bà ấy qua con nguy hiểm rồi, chỉ là bà ấy suốt đời phải nằm 1 chỗ. Do lên huyết áp cao mà còn bị ngã nữa nên biến chứng nặng lắm.

- Ôi chết, thế có cách gì ko hả bác sĩ?

- Bệnh này vậy đấy, ko có cách đâu em. 4 ngày nữa, tôi cho bác xuất viện.

- Vâng, em cảm ơn bác sĩ ạ.

Bác sĩ đi rồi, tôi thấy mẹ chồng tôi khóc. Chắc là bà đang đau khổ lắm, tôi cũng ko hỏi han an ủi bà đâu. Lúc tôi đau khổ tột cùng mẹ chồng còn mắng nhiếc tôi ko tiếc lời còn gì. Tôi lặng lẽ lấy khăn lau nước mắt cho bà thôi.

Những ngày ở viện mọi việc của bà tôi đều làm tất, nhưng tuyệt nhiên ko hỏi bà câu gì. Vì bà vốn dĩ đâu có ưa tôi, với những chuyện bà đối xử tệ với mẹ con tôi, tôi ko thể bỏ qua được. Nhưng vì thương anh Khoa nên giúp được gì bà tôi giúp thôi. Anh Khoa đối với tôi ko những có tình mà còn cả nghĩa, tôi ko muốn anh thất vọng về tôi.

.....

Mẹ chồng tôi được về nhà thì hôm sau anh Khoa về, và 3 hôm tiếp theo anh Bách về. Tất nhiên mọi việc chăm mẹ thì anh Khoa làm tất, tôi chỉ phụ thêm và nấu cơm cho cả nhà ăn thôi.

Anh Bách bị tai nạn nên bên công ty anh cũng cho anh 1 số tiền khá khá, coi như là tiền bảo hiểm của anh. Nhưng số tiền đó thì chị Mai giữ hết.

Anh Khoa cũng hay qua phụ chị Mai chăm anh Bách nữa, nhưng anh Bách cứ im suốt thôi. Họ nói đàn ông mà khóc thì nước mắt chảy ngược vào trong, có đúng thế ko nhỉ?

Anh Khoa về được vài hôm lại đi, hết phép năm rồi nên tới tháng anh mới được về. Chị Mai đành tạm nghỉ việc ở nhà trông anh Bách. Trước ngày chồng tôi đi, tôi vô tình nghe được câu chuyện chị Mai đòi lại số tiền mà anh Khoa mượn.

.....

Tôi lo việc nấu ăn xong xuôi, mẹ chồng tôi còn chưa dậy, nên tôi đi làm. Tôi định dắt xe ra, chị Mai đã gọi lại.

- Cô đi đâu đấy?

- Em đi làm chị ạ.

- Đi làm? Cô có thấy nhà mình đầy chuyện đấy ko mà cô còn đi làm hả?

- O, em đi làm phụ anh Khoa trả nợ. Cơm nước, giặt giũ em làm xong rồi. Mẹ chưa dậy em chưa cho ăn được, tí mẹ dậy rồi chị cho ăn đi. Em phải đi làm mới có cái để ăn chứ chị. Thôi tí chị cho mẹ ăn nhá, em đi làm đây.

- Cô... cô...

Tôi đạp xe đi làm, mặc kệ chị nghĩ gì, tức tối kiểu gì.

.....

Tính ra mình chị Mai ở nhà cũng tội, vừa chăm con, vừa chăm chồng lại chăm thêm mẹ chồng nữa. Nhưng biết làm sao được, tại bình thường mẹ chồng tôi thương chị Mai nhất còn gì. Mẹ chồng tôi còn bảo mẹ già yếu nằm chỗ có chị Mai lo, tôi yên tâm lắm.

Chị Mai cho thằng ku con bú xong rồi cho vào nôi, nói với anh Bách giọng như hồn dỗi.

- Anh trông con, em sang xem mẹ thế nào.

Từ lời nói đến hành động, chị Mai ko thèm nhìn chồng 1 lấy 1 lần. Anh Bách cũng biết chị Mau buồn nên ko trách chị ấy.

Cháo dưới bếp tôi nấu lúc sáng sớm nên giờ cũng nguội rồi. Chị Mai lấy vá múc đi 1 tô lưng chứ ko hâm lại cho nóng gì hết. Vào đến nơi thấy mẹ chồng chị đã dậy. Bà nói với chị giọng ú ớ.

- Mẹ... buồn đi vệ sinh quá...con giúp mẹ...

Chị Mai để bát cháo lên bàn, giọng khó chịu.

- Mẹ.. mẹ đợi cái Linh về rồi mẹ hẳn đi vệ sinh.

- Nhưng mẹ buồn đi lắm rồi...

- Đây, chờ con tí.

Chị Mai đi ra ngoài lấy cái khẩu trang và đeo cả bao tay vào nữa, rồi bưng cái xô bệt để dưới móng mẹ chồng. Xong chị mang xô đi đổ nữa, tự trách thân phận mình " ko biết kiếp trước tu kiểu gì mà nay lại gặp ngay cái cảnh này thế ko biết, khiếp quá đi mất thôi".

Xong việc bên mẹ chồng, chị Mai lại quay qua làm vết thương nơi chân cho anh Bách. Vết thương đã khô, ko còn chảy nữa. Anh Bách nhìn chị Mai mà thương lắm, thương chị vất vả cuộc sống sau này rồi.

Từ lúc về nhà đến giờ anh chưa dám qua thăm mẹ anh, dù căn phòng nọ cách căn phòng kia có vài bước chân. Anh Bách sợ, sợ mẹ anh nhìn thấy anh sẽ thêm buồn, mọi việc chăm mẹ anh, anh chỉ trông chờ vào mình chị Mai.

- Mai, em qua xem mẹ xem, mẹ có khát nước hay đói bụng ko em?

Chị Mai trả lời anh, nhưng câu nói mang nhiều sự bức tức.

- Tí đã, anh có thấy tôi cả ngày luôn việc, luôn tay có được nghỉ ngơi ko. Ngày nào cũng như ngày nào, tôi còn ko có thời gian mà chăm sóc sắc đẹp nữa. Đừng nói gì đến thời gian nghỉ ngơi.

- Mai, anh biết thời gian này rất cực khổ cho em, nhưng em cố gắng thời gian nữa, anh khỏe lại anh sẽ phụ giúp em mà.

- Phụ, phụ kiểu gì. Quê quặt như anh đi lại còn ko được mà bảo phụ tôi kiểu gì.

Như vừa sực nhớ ra mình đã nói lời lỡ nên chị Mai khóc tức tưởi, âm ức.

- Em xin lỗi, xin lỗi anh, quá nhiều việc xảy ra làm em chưa thể hòa nhập được.

Anh Bách vẫn cố gắng mạnh mẽ đối mặt với thực tại. Có lúc anh đã muốn buông xuôi tất cả, nhưng anh còn gia đình, còn vợ và 2 con, anh còn mẹ già đau yếu nữa. Nếu anh gục ngã thì những người anh thương yêu biết dựa vào đâu. Anh cố gắng để mình là 1 người tàn tật nhưng ko phé.

.....

Vừa đi làm về, tôi cũng ghé chợ mua đồ ăn, tôi định nghĩ lưng 1 lát rồi ra nấu cơm dọn dẹp.

Mới vừa nhắm mắt thiêu thiêu, thì điện thoại reo. Tôi định lơ đi ko nghe, nhưng điện thoại cứ reo dài làm tôi ko tài nào lười được.

- Em nghe đây anh.

- Em à, em làm về chưa, có mệt ko?

- Em về rồi, hơi mệt anh à, anh gọi em có gì ko?

- Tháng này anh ko về, anh được cử đi làm trên vùng miền núi, người dân tộc ấy.

- Vậy ạ anh, vậy khi nào anh về.

- Chắc tháng sau nữa ấy, em thay anh chăm mẹ nhé.

- Vâng, em biết rồi anh ạ.

- À, mai anh nhận lương, anh gởi tiền về cho em đấy.

- Thôi anh ạ, lương em cũng đủ ăn mà. Anh để dành còn trả cho anh Bách.

- Được rồi, anh lo được, em yên tâm nhé. Mua mấy món ngon ngon mà ăn.

- Vâng anh ạ.

- Um, em nghĩ đi, yêu em

Tôi gác máy, mỗi lần nói chuyện với chồng tôi, tôi như được nạp thêm năng lượng ấy, tim vẫn hồi hộp lắm. Vui như này tôi lại ko ngủ được mà xuống rửa đồ ăn, nấu cơm luôn.

Anh Bách đã khỏe hơn, có thể tự ngồi xe lăn, anh nhìn thấy tôi đang lui lui làm đồ ngoài giếng, anh quay sang nói chị Mai.

- Mai, em xem đưa thêm tiền chi Linh đi chợ, nhà mình đông miệng ăn, mình em ấy chịu sao đủ.

- Cần gì phải đưa, thế hồi trước chưa làm ra tiền thì ai nuôi nó trắng trẻo mập thây.

- Nhưng...

Tiếng điện thoại reo lên, chị Mai mang điện thoại đi ra ngoài nghe.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Sau khi đã đẩy đủ đồ vật mà mẹ phụ thủy nuôi con thuốc độc nói. H" Miên mang lên cho mẹ và ko quên kèm theo lễ vật nữa.

- Đây mẹ, con mang theo những đồ mẹ nói đây, và con có mang quà cho mẹ.

Mẹ H" K Drak nhìn vào cái lồng có 4 con gà, mẹ tiến lại bắt 1 con rồi bê bỏ cho vào cái hũ. H" Miên ko hiểu mẹ ấy hay giết gà cho vào đó làm gì nữa.

- 3 ngày nữa đến lấy thuốc.

- Vâng.. con cảm ơn mẹ nhiều lắm.

H" Miên đi về mà trong lòng vui sướng quá. Ở chỗ của H" Miên theo tục mẫu hệ, người phụ nữ trong nhà có quyền hành cao nhất. Khi lấy chồng là người phụ nữ mang trâu mang bò đi cưới chồng về. Đàn ông càng giỏi thì sẽ được đi cưới nhiều trâu bò nhất. H" Miên cũng vậy, đến tuổi lấy chồng nên cũng phải tìm cho mình người đàn ông giỏi. Đối với bộ tộc của H" Miên, con gái bao nhiêu tuổi lấy chồng cũng được. Chứ con trai mà qua 17 tuổi chưa được cưới thì số trâu bò sẽ ít dần theo.

.....

3 ngày sau H" Miên đem lên cho mẹ nhiều vòng tay bằng bạc, bằng đồng để trả ơn mẹ. Mẹ nhận quà tạ lễ mà có vẻ hài lòng lắm.

Mẹ lại mở 1 cái hũ nhỏ, lấy ra 1 gói thuốc bé lắm đưa cho H" Miên.

- Đây, cái này pha vào đồ ăn hay rượu cho nó uống.

- Vâng, đơn giản vậy thôi hả mẹ?

- Chờ ta.

Mẹ đi ra ngoài vườn, H" Miên nhìn theo. Mẹ chọn lấy 1 chậu hoa đỏ mang vào đưa cho cô.

- Mày mang cái này về, tối nào cũng nhò vào đó 3 giọt máu rồi đọc tên, ngày tháng năm sinh của người đó, đọc cho đến khi người đó quay về với mày, đọc lúc 12h khuya nghe không.

H" Miên vui vẻ nhận lấy cây rồi cảm ơn mẹ rồi rít.

- Khoan hãy mừng, cây này là cây ngải. Mà dính đến ngải thì mày cũng biết rồi đấy. Thuốc bùa tao đưa cho mày đã có dụng cụ ghê gớm lắm, nhưng cái đó sẽ có người giải được. Còn thêm cây ngải này thì ko một thầy nào giải được, trừ tao, nhưng mày ko cho ngải ăn máu đúng ngày, ngải quật mày chết.

H" Miên mặc dù đã nghe đến vụ này rồi, vẫn thấy sợ sợ, nhưng lỡ phóng lao rồi theo lao thôi.

- Sợ quá mẹ ơi, còn cách nào ko, chứ 1 phút mê trai mà 1 đời thú quết thì thế thảm lắm.. huhu...

- Làm gì mà khóc. Mày ko dùng nữa thì mày đốt nó đi thôi.

H" Miên gạt đi nước mắt, cười nằn nui.

- Sao mẹ ko nói sớm, làm con sợ chết được. Con cảm ơn mẹ, sau này con sẽ bù thêm lễ cho mẹ.

H" Miên lấy cái bao đen ụp lên cây hoa đỏ, ôm về nhà.

.....

Đêm nay anh em trên đơn vị cùng với mấy người trong buôn được ăn chơi nhảy múa bên đống lửa hồng. Nào là heo là gà, rồi cá ngó nướng, rượu cần. Người miền xuôi, người đồng bào hòa vào nhau, thân thiện.

Ai nấy cũng uống rượu cần rất nhiều, nhảy múa rất nhiều. Anh Khoa cũng đã ngà ngà say, H" Miên đem đến 2 xâu thịt xiên, đưa cho anh Khoa 1 xiên và cô 1 xiên.

- Anh Khoa ăn đi này, còn nóng ngon lắm.

Rồi H" Miên ăn xiên thịt của mình, anh Khoa cũng ko nghĩ gì mà ăn luôn xiên H" Miên đưa cho anh. Anh nhắm mắt.

- Hơi đắng.

- À, do hơi xém ấy. Ko sao ngon mà.

Đúng là ngon thật, chỉ hơi đắng chút thôi, rồi cùng H" Miên nhảy múa.

Ngày anh Khoa về, H" Miên đã khóc rất nhiều, còn ôm anh nữa.

.....

Chị Mai vừa nhận được điện thoại của lão nhân tình nên phải " đi họp " gấp. Anh Bách thấy thương chị Mai lắm, trưa đi làm ko về, cuối tuần còn bắt đi họp đến tối mới về. Công ty

gì chán quá, anh mà có tiền nhiều nhất định cho chị Mai sống 1 đời sung sướng.

Chị Mai sau khi mây mưa với gã nhân tình xong, chị nằm lên bụng béo của gã ngấm đi ngấm lại sợi dây chuyền lão mua cho, vàng óng sáng lấp lánh.

- Này, em tính sao ôm tiền rồi mình đi trốn, ở mãi với con vợ già chán lắm ấy.

- Em đang tính đấy, khổ.

Gã nhân tình lại đưa tay nghịch trên đầu ti của chị.

- Nghĩ nhanh đi nào, với cái đầu thông minh của em mà nghĩ lâu thế.

- Có rồi ấy, mà để tính sao cho hợp lý đã.

Rồi họ lại ôm nhau rồi lại mây mưa nhiều hiệp.

....

Lại tối mịt chị Mai mới về, toàn thân rã rời, chân đi ko nổi. Vứt xe ngay ngoài cổng, chị lên giường nằm dài, hơi thở mệt nhọc. Anh Bách thấy thương chị quá nên đến bóp chân cho chị.

- Mệt lắm hả em.

- Mệt chết đi được ấy, con hỏi.... có mình em làm nuôi cả cái gia đình này.

Anh Bách biết nên im lặng thôi, tự dung chị Mai ngồi dậy, thái độ ân cần.

- Anh... hay là mình bán nhà với vườn này đi, hơn cả tỷ ấy chứ. Mua cho anh đôi chân robot, mình mua nhà bé hơn sống, vừa có tiền, anh lại vừa có chân đi lại thuận tiện.

- Nhưng đây là nhà ông bà anh để lại, ko bán được đâu.

- Nhà tổ tiên để lại thì có cào ra được đồng nào mà ăn không?

Chị Mai giận dỗi lại nằm.

- Anh biết em cực, anh thấy em nói có lý, hay em hỏi mẹ xem. Hồi xưa giờ mẹ thương em nhất mà.

Chị Mai lại ngồi dậy, ôm lấy anh Bách, dựa vào vai anh.

- Mình phải biết nhìn xa trông rộng anh ạ, chứ tiền nằm đây mà mình cứ phải sống cực thế.

- Um, tùy em.

Chị Mai lại cười, nụ cười đầy ma mãnh, gian xảo.

.....

Sáng nay chị Mai đi chợ sớm, mua hẳn con gà mái mơ to béo, về nấu cháo cho mẹ chồng ăn.

Nấu xong chị mang bát cháo nhiều thịt gà thơm lừng vào phòng mẹ chồng. Chị đỡ mẹ chồng chị dậy, lau rửa rồi còn gội đầu sạch sẽ. Mẹ chồng chị nhìn chị mà cảm động lắm. Bà biết mà, mà biết chị Mai là dâu ngoan, bà thương chị Mai là phải mà.

- Mẹ, con đút mẹ miếng cháo gà ăn nhé. Ngon lắm đấy.

Chị Mai thổi từng muỗng, từng muỗng cẩn thận đút cho mẹ chồng chị.

- Mẹ ơi ngon ko.

Mẹ chồng chị giọng ú ớ.

- Ngon lắm con.

- Mẹ này, con tính thế này mẹ thấy sao? Mẹ thì ốm nằm 1 chỗ, anh Bách thì thế kia. Hay là... mình bán nhà này đi, tầm hơn cả tỷ bạc lận ấy. Mua cho anh Bách đôi chân robot, còn bao nhiêu mẹ hưởng tuổi già. Chứ con thấy tuổi mẹ cần chỗ ăn ở thoáng mát, sạch sẽ. Có tiền rồi con cũng ko phải đi làm nhiều, có thời gian ở nhà phụng dưỡng mẹ.

Mẹ chồng chị nghe chị nói cũng có lý. Cái an nhàn tuổi già thì bà chưa rõ, chứ anh Bách mà có đôi chân đi lại thì bà cũng mừng lắm.

- Con hỏi bạn cín rồi ấy, đôi chân robot hơn tầm 300 triệu ấy mẹ. Mình mua nhà nhỏ hơn tí, khỏi phải lo com áo gạo tiền.

Mẹ chồng chị nói với chị bằng giọng ú ớ.

- Con tính thì tính, thấy ổn là được. Mà mai thằng Khoa về rồi, con bàn với nó xem.

Mặt chị hơi biến sắc 1 chút, chị quên mất là còn 1 người nữa phải giải quyết.

- À... vâng.. thôi mẹ ăn chút cháo nữa đi ạ.

.....

Sau bao ngày xa cách tôi cũng được trùng phùng với chồng mình. Ôm anh trong vòng tay mà tôi thấy anh ốm đi nhiều, đen hơn nhiều, chắc công việc trên đó vất vả cực khổ lắm.

Anh cùng tôi vào thăm mẹ anh, rồi vào thăm cả anh Bách nữa. Lâu lắm rồi tôi mới thấy bữa cơm của mình hôm nay ăn ngon đến thế.

Cũng như những người phụ nữ khác, nỗi nhớ tình thân và nỗi nhớ thể xác ko khác nhau là mấy.

Anh đưa vôi lên môi tôi nụ hôn vôi vãi, đưa qua cổ tôi nụ hôn cũng vôi vãi. Tay anh luồn nhanh xuống dưới cùi phăng đi chiếc quần nhỏ. Tay thì kích thích bên dưới, còn môi và lưỡi thì nghịch ngợm nơi khe hở của bầu ngực.

Không còn những cái mon tron nhẹ nhàng mà người ta hay gọi là "khúc dạo đầu". Anh kéo mông tôi lên rồi đẩy vật to cứng vào đó, tôi đau rất nhưng vẫn cố nhịn. Anh sung sướng còn vỗ mông tôi đen đét, ko biết từ bao giờ anh lại có những biểu hiện khác lạ khi trên giường như vậy.

Vẫn như mọi khi, khi xong trận, anh thường ôm tôi, hỏi han tôi có đau ko, mấy ngày ko có anh có vất vả ko? Tôi thấy mọi thứ khi có anh đều trở nên bình thường và nhỏ bé lắm. Chúng tôi nói chuyện thêm 1 lúc, rồi đi rửa ráy và ngủ.

Bỗng dưng anh hét lên, ôm đầu đau đớn. Anh thấy người mình nóng rực, tim bôn chồn, có ai đó... có ai đó đang gọi anh.

Tôi thấy sợ quá lay lay anh.

- Anh ơi, anh sao vậy, đừng làm em sợ.

- Aaa... anh ko biết... tự dưng... tự dưng... anh đau đầu quá.

Tôi rót cho anh ly nước uống, anh cũng hất đổ đi, cứ ôm đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Chị Mai đi xa lắm, ra tuốt sau vườn rau mới ngồi nói chuyện.

- Anh à, gọi em gì đấy?

- Gặp nhau chút đi, anh nhớ quá.

- Vài hôm nữa đi, em cũng nhớ anh lắm ấy.

- Thôi, gì mà vài hôm, tí nữa gặp nhau đi, địa điểm cũ nhá. Nhớ quá rồi, bỏ bê mãi "thằng nhỏ" nó tè lắm rồi này.

- Quý à, được rồi, chờ em tí. Để em tắm rửa phát.

- Thôi, cần gì, đến đó có chỗ tắm mà. Nhanh nhá, ko có em anh vãi lắm rồi.

- Rồi rồi, lát em đến giờ đấy.

Chị Mai gác máy rồi đi vào trong nhà. Anh Bách cũng ngạc nhiên nên hỏi.

- Ai vậy em, sao phải đi ra ngoài kia nói chuyện.

- À, con bé nhân viên ấy mà, nó nói đi họp có việc quan trọng, mà nãy mắc tè quá nên em ra ngoài ấy mà. Mà này, anh đang nghỉ ngơi em đấy à.

- Đầu có, anh chỉ hơi vậy thôi.

- Em cho con ăn no rồi, em đi tắm 2 tiếng em về. Anh chăm con, có gì gọi Linh nó phụ cho nhá.

- Um, anh biết rồi.

Chị Mai vui vẻ hát ca, lựa chọn quần áo, rồi còn son phấn nước hoa các kiểu. Anh Bách nhìn thì chỉ nghĩ là vợ anh đã lên chức, nên phải chưng diện chút cho đáng mặt thôi.

.....

Chị Mai đi rồi, anh Bách lúc này mới lẩn xe lại chỗ phòng mẹ anh. Anh cứ lưỡng lự trước đó, ko dám vào. Nhưng anh thương mẹ anh lắm, từ hôm mẹ anh bệnh anh đã vào thăm đầu. Mà anh cũng biết nguyên nhân mẹ anh bệnh là do anh mà ra cả. Thôi kệ đi, nếu ko vào thăm sẽ càng làm anh lo lắm. Anh đẩy cửa phòng đi vào, mẹ anh nằm đó, ốm yếu gầy trơ xương. Phòng thì hôi hám mùi nước tiểu, mùi ối mữa. Anh thật ko hiểu cái Linh và vợ anh chăm bẵm mẹ anh kiểu gì nữa. Anh lẩn xe lại bên cạnh giường, nắm lấy đôi bàn tay gầy guộc, bao nhiêu gân xanh nổi lên hết cả. Mẹ anh thấy có người nắm tay mình nên mở mắt ra nhìn anh, giọng bà vẫn ú ớ ko rõ.

- Bách... là Bách hả con...

- Vâng con đây mẹ ạ.

- Ôi con trai của tôi, sao lại ra nông nỗi này há. Ông trời ơi, tôi có làm điều gì nên tội mà ông trả lên con thế.

Anh Bách thấy mẹ khóc, nước mắt anh cũng tuôn rơi. Đàn ông ko phải lúc nào cũng mạnh mẽ, cũng có lúc họ thật yếu đuối.

Mẹ anh khóc, nước mắt, nước mũi, cả nước dãi nữa, đều thi nhau chảy ra. Bết lên gối bà nằm, bết lên cả tóc nữa. Anh lấy khăn lau lau nước mắt cho mẹ.

- Mẹ ơi mẹ đừng khóc nữa, con ko sao đâu. Con vẫn còn sống và khỏe mạnh đây mẹ. Chỉ là... là con mất đi đôi chân thôi.

- Ông trời ơi, sao ông đành đoạn vậy hà ông..

- Mẹ, đừng khóc nữa, hại sức khỏe mà mẹ. Mẹ ráng tịnh dưỡng cho nhanh khỏi bệnh. Thăng ku con nhớ bà nội lắm đấy.

Mẹ anh vẫn nắm chặt tay anh, vẫn khóc, vẫn nấc lên những tiếng nấc nghẹn ngào.

.....

Chị Mai chạy xe ra con đường ngoài quốc lộ, rẽ vào sâu trong 1 con hẻm. Điểm hẹn của chị với nhân tình là tại nhà nghỉ Thiên Đường này đây. Chạy xe vào sân nhà trọ, chị đã thấy xe nhân tình mình ở đó. Chị đi vào phòng mà chị đã biết trước.

Cánh cửa nhanh chóng đóng lại. Vừa thấy chị người đàn ông bụng béo đã sà vào ôm ngay, hôn hít rồi bế chị lên giường.

- Này, quý à, để người ta còn thở chứ.

- Thì từ từ mà thôi. Tôi là tôi thèm chị lắm rồi đấy.

Gã nhân tình của chị Mai, tay nhanh nhẩu luồn vào dưới váy chị kéo quần lót ren của chị ra, rồi đưa lên mũi hít hà.

- Này dùng mùi gì mà thơm thế, đưa đây kiểm tra xem nào.

Ko kịp cho chị Mai trả lời hắn đã chui tọt đầu vào váy chị, kích thích. Chị Mai cũng thích thú lắm, đáp trả gã nhiệt tình.

Xong trận mây mưa một nhòai, chị nằm trong tay gã hưởng thụ cảm giác hạnh phúc. Tay còn ve ve đầu tí của gã, chị thờ dãi than phiền.

- Anh à, coi sao mình nhanh chóng bỏ đi cùng nhau thôi anh ạ. Thăng chồng em nay bị cụt cả chân, què quặt. Còn bà già thì bị tai biến nằm chỗ, ko khéo còn sống chung thì cả đời này em là con osin ko góc đầu lên nổi.

- Ủ, thì đi, nhưng mình phải kiếm ít tiền đã, ko tay trắng đi thế nào được.

Chị Mai véo 1 cái mạnh vào ti lão nhân tình.

- Nhẹ thôi, sức mất bây giờ.

- Cho đáng đời. Sao anh ko về lấy tiền con cạp cái nhà anh đi, rồi bỏ nó theo em.

- Nó là cạp cái mà, đâu phải dễ lấy thế.

Chị Mai bực mình đẩy gã nhân tình ra, gã nhanh chóng kéo chị lại.

- Vậy thôi, anh về với con cạp cái nhà anh. Em lại về với thằng chồng què của em.

- Ấy, sao nhanh đổi thế, anh đền cho này.

Gã nhân tình lấy ra 1 cái vòng vàng đẹp để đưa đưa trước mặt chị.

- Ôi, đẹp thế, đeo cho em nào.

- Đưa tay đây cho anh.

Gã ngồi dậy đeo cái vòng vào tay chị Mai. Chị Mai xem đi xem lại, cười tít mắt.

- Đẹp ko?

- Đẹp, cảm ơn anh nhá.

- Cảm ơn thì phải thể hiện bằng hành động đi chứ.

- Hành động gì?

Gã cười mặt dê dê, rồi lại đề chị Mai ra làm thêm 1 trận nữa.

.....

Trời khá tối rồi mà chị Mai vẫn chưa về, anh Bách cứ đứng ngay cửa ngóng trông. Ra ra vào vào ko yên. Tội dọn cơm lên, gọi anh Bách vào ăn cùng.

- Anh Bách ơi, chị Mai chưa về ạ?

- Chưa em.

- Thôi kệ, chắc chị ấy về trễ, anh vào ăn cơm đi kéo đói.

- Em đói ăn trước đi, anh chờ Mai về. Em cho mẹ ăn cơm chưa.

- Thôi anh ạ, có bao giờ mẹ để em dứt con cho đâu. Toàn bảo để chị Mai dứt mẹ mới chịu ăn. Thậm chí mấy việc vệ sinh, tắm rửa này nọ. Hay anh vào dứt xem nào.

- Ủ, để anh. Ắm thằng ku con họ anh.

- Vâng, đưa đây em.

Tôi đưa tay bế lấy thằng ku con, nó thấy tôi liền nhoèn miệng cười giòn, tôi cũng yêu nó lắm.

Anh Bách mang com vào đút cho mẹ ăn, ko thấy chị Mai là mẹ chồng tôi liền hỏi ngay.

- Mai đâu con.

- Cô ấy đi họp bên chỗ làm mẹ ạ, mẹ ăn đi, con đút cho mẹ.

- Ừ.

Anh Bách đút com cho mẹ ăn, phần vì ko quen, phần vì khó ngồi nên com rơi vãi đầy trên chỗ nằm, đầy trên sàn nữa.

Mẹ anh ăn xong, anh dọn dẹp rồi cũng vừa lúc chị Mai chạy xe về.

- Em về rồi à, sao về trễ vậy.

- Thì họp lúc nào xong thì về chứ sao phải hỏi.

- Em vào tắm rửa ăn com lun.

- Em ăn rồi, em đang mệt. Anh ăn đi, em mệt, em ngủ lát đây.

Anh Bách nhìn chị Mai rồi lắc đầu, tội chị quá, bao nhiêu công việc chắc là vất vả lắm. Anh thương chị quá mà ko làm gì giúp được chị.

Anh Bách pha ly sữa mang vào cho chị Mai, anh sợ chị đói. Anh thấy chị đang xăm xe xem cái vòng vàng. Thấy anh Bách vào chị vội cất đi.

- Em uống ly sữa đi kẻo đói. Vòng tay ở đâu mà đẹp thế.

- Em làm tốt, công ty thưởng thôi.

- Anh cho con uống sữa chưa, tắm con chưa.

- Xong rồi em

Anh Bách lê sát xe lăn vào thành giường, anh nhích người lên giường, ôm lấy chị Mai. Chị Mai khó chịu đẩy anh ra.

- Chỗ nào, đồ sữa bây giờ.

- Anh cảm ơn em nhé, đã yêu thương cha con anh. Ko bỏ cha con anh đi, vất vả cho em rồi.

Chị Mai vẫn uống lo uống sữa, ko phản ứng gì đến lời nói của anh Bách

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Vùng núi phía Bắc xa xôi, anh Khoa cùng những người cộng sự miệt mài công việc của mình. Mấy cô thôn nữ trong bản làng hay ra mang nước, mang thức ăn cho đội của anh Khoa. Trong đó có 1 cô gái bản, trắng trẻo, xinh xắn đã rất rất thích anh Khoa. Cô ấy chăm lo cho anh đủ thứ, nhưng anh nào dám nhận, vì anh đã có vợ ở nhà rồi.

Bao nhiêu lần cô tỏ tình với anh, nhưng anh đều từ chối. Khoảng tuần nữa thôi anh lại được về nhà rồi. Cô gái bản buồn lắm, vẫn cố níu chân anh.

- Anh Khoa ơi, anh đừng về nữa có được ko? Ở lại với em, làm người trai của núi rừng.

- H" Miên à, ko được đâu, anh phải về, anh đã nói rồi, anh còn vợ ở nhà đang chờ.

- Vợ thì sao chứ, bỏ vợ đi, yêu em này. Nhà em giàu có nhất bản, nhiều trâu bò nhất bản, nhiều rẫy ngô nhất bản.

- H" Miên ko được đâu, em đẹp, em kiêu ai phù hợp với em ấy.

- Nhưng em thích anh.

Nói rồi H" Miên quay lưng bỏ đi, mấy người cộng sự cười to lắm, chọc anh Khoa.

- Chú Khoa ngó thế mà ngon trai phét, đi đâu cũng có gái theo.

- Thôi anh ạ, cứ chọc em

1 người khác cũng hòa lấy.

- Anh Khoa ơi, coi chừng người ta bỏ bùa là ko thấy đường về nhà đấy.

Rồi cả bọn cứ đùa nhau cười ha hả.

.....

H" Miên đã nhắm anh Khoa rồi, đã thích anh Khoa rồi thì làm sao buông anh được chứ. Vài hôm nữa anh về rồi, H" Miên phải làm sao đây. H" Miên cứ nhìn miên man ra rẫy ngô nhà

mình suy nghĩ. Mắt cô trợn lên, sáng rực, đúng rồi, cô biết phải nhờ đến ai rồi.

Cô chạy nhanh xuống sân, lấy theo 1 cặp gà to nhất, 1 hũ rượu ngon nhất rồi cầm theo con dao to đi vào rừng sâu. Tìm đến nhà phù thủy nuôi con thuốc độc, phù thủy H" K Drak.

Vượt qua bao nhiêu ngọn đồi, vượt qua mấy con suối, sâu út tấp ấy H" Miên cũng đến được nhà của mẹ H" K Drak. Từ ngoài ngõ đi vào nhà mẹ, 2 bên trồng nhiều loại cây, cây gì lạ lắm H" Miên chưa từng biết đến. Nó còn có hoa nở đỏ rực, đỏ như màu máu con người, H" Miên cúi người xuống định đưa tay sờ vào hoa đỏ. Tiếng nói ở đâu từ đằng sau vọng tới khiến H" Miên giật nảy người. Một người phụ nữ già nua, xấu xí, tóc bạc phơ. Áo quần dơ bẩn, tay cầm theo 1 cái cây lạ khác. Mẹ ấy đi vào nhà, H" Miên đi theo. Căn nhà tối tăm, hôi thối như mùi xác chết lâu ngày, cô đã cố kiềm nén nếu cô đã ởi từ lâu. Mẹ ấy đặt cây lên bàn, lấy dao cắt trên tay mình rồi nhò vào từng cây cỏ trên bàn, sau đó mẹ bẻ cổ con gà, cho vào 1 cái hũ. Rồi mẹ mới bắt đầu nói chuyện với H" Miên.

- Mày đến đây tìm tao có việc gì?

- Con đến tìm mẹ xin nhờ 1 việc ạ.

- Tao ko có giúp ai cả.

H" Miên nhanh chóng đưa cặp gà và hũ rượu ra làm quà.

- Con có chút quà cho mẹ, mẹ giúp con, sau con còn báo đáp mẹ.

Mẹ ấy khui hũ rượu ra húp 1 hơi thật đã, rượu còn chảy xuống cổ, xuống chiếc áo nhếch nhác, cũ sòn của mẹ nữa.

- Nói đi, việc gì?

- Con thích 1 anh dưới miền xuôi, nhưng anh ấy có vợ rồi, con muốn anh ấy bỏ vợ theo con.

- Chuyện đấy thì dễ, nhưng sao ko chọn trai bản mà thích.

- Thôi mẹ ạ, trai bản chán lắm, trai bản ko bánh, nói chuyện ko dễ thương.

- Đồ mê trai.

- Mẹ ơi, con năn nỉ mẹ giúp con đi mà.

- Được rồi. Mai mang cho tao 7 sợi tóc, 1 cái đồ gì của thằng đó, và máu kinh ngày đầu của mày.

- Ôi chết, cả tuần nữa con mới có kinh.

Mẹ bỏ hũ rượu xuống, đi vào 1 góc tủ, mở tủ ra rồi gói trong miếng giấy 1 ít bột giấy.

- Tối nay 12h khuya, mày pha nó với 1 ly rượu nhỏ, uống hết. Sáng hôm sau 5h sáng mày lấy cái lọ nhỏ hứng máu kinh đầu tiên ấy.

- Dạ, con cảm ơn mẹ. Nhưng làm sao mà lấy tóc được hả mẹ, khó lắm.

Mẹ ấy nhai nghiền cái đầu con cóc phơi khô, lần này H" Miên chịu ko nổi nữa mà chạy ra ngoài ới, ới thốc ới tháo.

- Mẹ ới... con xin lỗi.. con chịu ko nổi... ợe.. ợe

Mẹ nhìn H" Miên nhèn miệng cười khinh.

- Mày ko lấy được tóc, thì mày máu của nó, máu khô hay tươi gì cũng được.

- Vâng.. con xin chào mẹ, con về.

H" Miên đi nhanh ra ngoài, nói là đi chứ thực ra là chạy nhanh khỏi cái nơi đáng sợ, hồi hám ấy.

.....

Đúng như dự định H" Miên đã lấy được máu kinh đầu tiên của mình, còn máu của anh Khoa thì tính sao đây?

Cô mới nghĩ ra 1 ý kiến, cô xuống nhà xách đi cặp gà mái mơ và thêm 1 hũ rượu ngon nữa. Mẹ cô ở trên nhà dòm xuống, thấy con gái lại lấy gà đi, bà nói vọng xuống.

- Mày lại mang đồ đi đâu đấy?

- Con qua chỗ anh Khoa.

- Khi nào mày cưới nó về?

- Sắp rồi mẹ ạ.

H" Miên vui vẻ nhảy chân sáo ra ngoài.

Nơi đơn vị Khoa công tác, mọi người đang cùng nhau chuẩn bị nấu ăn, có người thì nhặt rau, có người lại vo gạo.

- Anh Khoa ơi, anh Khoa, em lại đến đây.

H" Miên đưa gà lên cao khoe khoe. Ai nấy trong đơn vị đều nhìn ra.

- Nhờ chú Khoa mà anh em tôi lại sắp có lộc ăn rồi đây.

- Thôi, mấy anh cứ chọn em

H" Miên đưa hủ rượu cho 1 anh cùng đơn vị, rồi đem gà lại chỗ anh Khoa.

- Anh.. anh làm gà ăn đi, ngon lắm đấy.

- Thôi, ngại lắm. Em hay mang đồ ăn lên mãi thế này.

- Ngại gì. Em mang lên cho anh ăn mà.

1 anh cùng đơn vị chọc anh Khoa.

- Phải đấy, chú ko ăn, em nó buồn.

Anh Khoa nhìn mấy anh đang cười đùa mà mặt anh ỉu xiu. Rồi Khoa đành lấy dao cắt cổ gà, đợi đến lúc thích hợp, H" Miên ngã nhào vào người Khoa.

- Ôi, rần, rần kia...

Anh Khoa nhìn sang chỗ H" Miên chỉ, rồi cười nhẹ.

- Gái bán mà cũng sợ rần à, chỉ là cành cây thối. Vấn đề là em ngã vào làm anh đứt tay rồi này.

H" Miên mặt hoảng hốt, lấy caia khăn tay trong túi cầm máu cho Khoa.

- Ôi chết, em bắt cần quá, em xin lỗi.

- Thôi được rồi, chờ 1 lát anh vào kia băng vết thương đã.

- Vâng anh ạ.

Anh Khoa đi vào trong, H" Miên đưa chiếc khăn cắt cần thận vào túi. Rồi dùng dao, chặt phập bay đầu con gà còn lại, máu văng tung tóe ra nền đất.

.....

Chị Mai mang com vào dứt cho mẹ chồng ăn, có 1 ít rau luộc và thịt rang cháy cạnh. Mẹ chồng tôi nhìn nhìn rồi nói với chị bằng giọng ú ớ.

- Mai ơi, mua gà cho mẹ ăn đi con, ăn mãi rau luộc với thịt rán thế này, mẹ ngán quá.

- Mẹ ăn đồ đi, nhà mình đang lúc khó khăn, làm gì còn tiền mà ăn gà. Tiền thuốc cho mẹ với anh Bách là đã hết rồi. Lương của con còn ko đủ đây này.

Mẹ chồng tôi im lặng nào dám nói gì, chị Mai dứt đến đâu, mẹ chồng tôi ăn đến đó. Rồi những câu "Mai ơi", làm chị Mai thật sự khó chịu.

- Mai ơi, con lấy khăn lau người cho mẹ với, mẹ rít khó chịu quá.

- Mai ơi, con gọi cho mẹ cái đầu, cả tuần rồi con chưa gọi cho mẹ.

- Mai ơi..

- Mẹ thôi đi, suốt ngày Mai ơi, Mai ơi. Mẹ ko để con được yên mà. Sao mẹ ko gọi cái Linh nó làm cho, suốt ngày Mai ơi, Mai ơi.

- Mẹ xin lỗi, thôi con đừng giận nữa, để mẹ gọi thằng Bách làm vậy.

- Sao mẹ ko gọi cái Linh đi.

- Mẹ ko thích con bé đó.

- Thích hay ko quan trọng gì, mẹ phải gọi nó phụ bót. Trăm dâu đổ đầu tằm, sao con chịu nổi.

Chị Mai bực bội, ngung nguỷ đi ra ngoài. Mẹ chồng tôi thoáng lên chút buồn. Mẹ chồng tôi thương chị Mai quá, bao nhiêu việc thế kia, ko trách khỏi con bé bực tức mà.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Anh Khoa đau đầu như thế cũng phải 10p sau tự dừng nó hết, hết đau mà ko để lại dấu vết đau mà giống chưa từng bị đau vậy.

Anh bỏ tay ra khỏi đầu, lại bình thường như cũ. Anh nhìn thấy mặt tôi lo lắng, anh điềm tĩnh nói.

- Anh ko sao rồi, em đừng lo nhé.

Tôi ôm chầm vào anh, khốc thút thít.

- Anh ơi, anh làm em lo quá đi mất.

Anh ôm tôi chặt hơn, tựa cằm lên bờ vai nhỏ của tôi, hôn lên tóc tôi, xoa xoa lưng tôi, an ủi.

- Anh ko sao, tự dưng đau thế thôi.
- Hay mai mình đi khám xem sao hả anh.
- Thôi, đau có tí mà khám gì.
- Vâng.

Nhưng con đau vẫn ko dừng lại ở đó, ngày thứ 3, ngày thứ 4 vẫn diễn ra như thế, cứ đúng 12h đêm là anh lại ôm đầu nhau nhức. Đến lúc ko chịu được này anh mới chịu cùng tôi đi khám.

Ở bệnh viện huyện, tôi ngồi chờ anh ngoài phòng khám. 2 tay đan vào nhau, bầu chặt, hồi hộp.

Anh cảm tò kết quả đi ra, tôi rời khỏi ghế đợi mà tiến lại anh.

- Sao rồi anh, bác sĩ nói sao?
- Bác sĩ bảo ko sao, cho anh thuốc bổ não uống thôi.
- Ko sao mà đau như búa bổ thế kia à, lạ thật ấy.
- Ủ, nhưng người ta là bác sĩ, mình cái người ta sao được.
- Vâng ạ.

Anh nhìn tôi cười vui vẻ.

- Đi ăn chè ko, mấy khi được ra ngoài.

Tất nhiên là mắt tôi sáng rực rồi.

- Đi ạ.

Thế là anh đèo tôi đi ăn chè, đi chợ, đi mua đồ linh tinh nữa.

.....

Đêm nay là đêm thứ 6 kể từ lúc anh Khoa đau đầu, tôi nhìn anh mà thương lắm, ko biết làm gì cho anh được đây.

- Có ai đó... có ai đó đang gọi anh.

Tôi lại nhìn anh mà mếu máo.

- Anh ơi, anh sao vậy, có ai gọi anh đâu mà.
- Có, có ai đó đang gọi anh... aaaa...

Anh ôm đầu kêu la ghê gớm, rồi con đau bỗng dưng biến mất. Anh lại ôm tôi ngủ ngon lành.

Sáng ra, tôi thấy anh gói gém ít đồ vào balo, tôi tò mò hỏi.

- Anh đi đâu đấy
- Anh đi làm.
- Đi làm? Vẫn chưa hết kỳ phép mà anh.
- Ủ, có việc nên anh đi làm sớm hơn.

Anh đưa cho tôi 1 ít tiền, hôn vội lên trán tôi rồi đi, anh cũng ko kịp chào ai trong nhà cả. Sao tự dưng tôi có cảm giác, anh đi chuyến này ko lành.

.....

Anh Khoa ngồi trên xe, đáng lẽ anh phải đi hướng đến chỗ làm thì anh lại bắt xe đi hướng ngược lại, anh cũng ko biết tại sao anh lại làm như vậy.

Xe đến nơi và dừng ngay nơi mà H" Miên ở, anh cứ thế đi thẳng đến nhà H" Miên, như 1 con rối bị ai đó điều khiển.

H" Miên thấy anh đến ngay cửa thì cũng chạy xuống. Vui vẻ chào đón.

- Anh về rồi à?
- Ủ, anh đã về đây.

Khi nhìn thấy H" miên, ko hiểu sao anh thấy yêu cô ấy đến lạ, cô như nguồn sống của anh vậy. H" Miên kéo anh vào nhà, vào phòng cô và chiếm đoạt anh.

.....

Chị Mai mấy hôm nay ko thấy anh Khoa nên mới hỏi tôi.

- Chú Khoa đâu Linh?

- Anh ấy đi làm rồi chị ạ
- Sao sớm thế, còn chưa hết phép mà.
- Anh ấy nói có việc nên đi làm sớm rồi ấy

Chị Mai còn đang suy tính, nghĩ ngợi "chú ấy đi rồi càng khôe, tìm người bán nhanh cái nhà, khôì chia". Có lẽ tiếng của tôi đã làm chị giật mình.

- Chị ơi, em đi làm nhá.
- À, ừ... đi đi, tí chị đi chợ mua đồ ăn chiều luôn.
- Vâng ạ.

Tôi dắt xe đi ra ngoài, chị Mai hôm nay lạ quá, đã lâu rồi chị có đi chợ đâu.

.....

Sau mấy ngày ở bên H" Miên, anh Khoa mê muội ko nhớ ai đang chờ anh ở nhà, ko nhớ ai là vợ của anh nữa.

H" Miên gấp cho anh miếng đùi gà to béo, rót thêm cho anh 1 ly rượu nữa.

- Anh ăn cái này đi, ngon lắm.
- Ừ.

H" Miên đã yêu anh quá nhiều rồi, sau khi kéo được anh lên giường của cô, cô càng thích thú anh hơn. Thích dáng vẻ săn chắc, thích cái kiểu lên giường mạnh bạo của anh. Cô biết, cô chọn ko sai mà.

- Anh Khoa, em cưới anh nhé, em sẽ cho anh thật nhiều trâu bò. Anh sẽ làm chủ nhiều rẫy ngô của nhà em nữa.
- Ừ.

Anh Khoa nhìn H" Miên vừa ăn vừa vui vẻ đáp.

- Mai ra lạy già làng, lạy già (ông trời) rồi em cưới anh nhé.
- Ừ.

Thấy anh Khoa ngoan ngoãn, H" miên thích lắm. H" Miên bồi bổ cho anh nhiều món ngon, để anh có sức phục vụ cô trên giường.

.....

Ngày đám cưới của anh, anh vui vẻ bên vợ mới, làm chú rể ở 1 nơi mới. Chỉ thương người vợ cũ ko hay biết gì, anh chỉ biết bên người vợ mới anh ko còn đau đầu mỗi đêm, ko còn cảm giác nóng ran người như lửa đốt.

Đám cưới của anh và H" miên diễn ra rất lớn, nhà H" Miên đã giết gà, giết trâu bò, đãi làng ăn uống nhậu nhẹt 3 đêm 3 ngày.

- Anh Khoa, anh có yêu H" Miên ko?
- Yêu, yêu nhiều lắm. Mà sao tay em bị thương thế kia.
- À, chờ em 1 lát.

H" Miên mê mết bên anh Khoa mà xem quên cho cây ngải ăn. Cô chạy xuống dưới nhà, đi ra gian phía sau nhà để đồ linh tính, có dụng cụ đi làm rẫy. Trong đó có cây hoa đỏ của cô, cô lấy dao rạch trên tay mình và nhỏ máu vào cây hoa đỏ. Được cho ăn nên cây rung rinh đón nhận.

.....

Tút... tut...tút...

Những tiếng tút dài càng khiến tôi lo lắng, chưa bao giờ tôi lại gọi cho anh ko được thế này. Nhiều lắm thì tầm 1 ngày là anh đã gọi lại cho tôi, nhưng nay đã tầm hơn 1/2 tháng mà vẫn ko liên lạc gì. Chắc tôi xin nghỉ vài hôm lên chỗ anh xem sao, chứ thế này mãi nóng hết ruột gan.

Tôi chuẩn bị mang đồ đi làm thì tôi thấy anh từ ngõ đi vào. Tôi định chạy ra mừng anh, nhưng hình ảnh trước mắt làm tôi sững lại. Anh...anh... đang nắm tay 1 cô gái đi vào sao, cô gái tay ôm chậu hoa đỏ, cô gái ấy là ai vậy. Tôi tự nhủ "ko phải đâu, chắc là em họ hay em bà con gì thôi".

Anh vào đến nhà, đứng đối diện với tôi nhưng ko nói gì với tôi, như người xa lạ ấy. Cô gái đi cùng anh thì lại lên mặt hỏi tôi.

- Chị là ai đây?
 - Tôi... tôi là vợ anh Khoa.
 - Vợ anh Khoa, chị là quá khứ rồi, hiện tại tôi mới là vợ anh Khoa.
- Tôi nghe như búa bổ vào đầu, chóng mặt, nghiêng ngã, phải tựa mình vào cánh cửa mới trụ vững được.
- Cô... cô nói gì mà lạ vậy, tôi là vợ chính thức của anh ấy, có cưới hỏi hần hoi.
 - Tôi cũng là vợ chính thức, cưới hỏi đàn hoàng, chúng tôi còn có giấy hôn thú, chị có ko?

- Tôi.. tôi..

Rồi tôi nhìn sang lay lay anh Khoa.

- Anh ơi, có chuyện gì vậy, em ko hiểu gì hết?

- Có gì phải hiểu, cô ấy là vợ chính thức của tôi, cô giờ ko phải.

- Anh ơi... đây chỉ là đùa phải ko anh? Đùa vậy ko vui đâu anh.

Anh Khoa hất tay tôi ra, rồi quay sang nói chuyện với cô gái kia.

- Mình vào nhà thôi em, vào chào mẹ với anh chị của anh.

Cô gái đó vui vẻ, tựa đầu vào vai anh Khoa, cả 2 cùng đi vào nhà. Còn tôi chỉ biết đứng đó, nước mắt lưng tròng.

Nghe tiếng ồn ào nên cả chị Mai và anh Bách cùng ra phòng ngoài.

Anh Bách cũng thật sự ko hiểu chuyện gì đã xảy ra.

- Khoa, đây là ai?

- Đây là H" Miên, vợ của em. Em quen cô ấy trên chỗ em làm trên miền núi, chúng em đã làm đám cưới với nhau.

- Chú bị cái gì vậy Khoa, em đã có vợ rồi, em ấy là Linh, em ấy đang khóc ngoài cửa kia.

Anh Khoa quay ra ngoài nhìn tôi, ánh mắt vô hồn, tôi thấy trong ánh mắt ấy ko có hình bóng của tôi nữa.

- Cô ấy ko phải vợ em, em ko yêu cô ấy.

- Em điên à Khoa.

Lúc này H" Miên mới lên giọng cao ngạo.

- Anh chồng à, anh ko nghe anh Khoa nói đó sao. Em mới là vợ của anh ấy, em đã cưới anh ấy với rất nhiều trâu bò.

- Xằng bậy. Sao có thể như thế được chứ, đám cưới phải có cha mẹ hay anh em chứng kiến.

- Nhưng chỗ em đã có giàn (ông trời), và già làng chứng kiến thế là đủ. Em xin phép vào thăm mẹ đây.

Cô quay sang lay lay tay anh Khoa, để anh Khoa dẫn cô đi thăm mẹ. Từng bước chân của anh Khoa đi cùng cô ấy, là từng nhát đâm vào tim tôi, đau đớn. Chỉ có chị Mai từ đầu đến cuối đều im lặng, ko biết chị lại đang suy nghĩ, tính toán gì nữa đây.

.....

Khi H" Miên nhìn thấy mẹ chồng tôi, cô ấy đã sà vào ngay, nắm tay nắm chân mà còn nấn bóp nữa.

- Chào mẹ, con là vợ anh Khoa, con là H" Miên.

Nghe tên là mẹ chồng tôi biết cô ấy người dân tộc rồi, nên ko ưa lắm.

- Hừ, cho dù tôi ko có con dâu thì cũng ko tới lượt cô, cái Linh ít ra nó vẫn là người kinh.

- Mẹ à, mẹ đừng gọi con là người dân tộc, gọi con là người đồng bào. Nhà con giàu có nhất vùng, vừa rồi con cưới anh Khoa, con đã cho anh ấy tận 20 con trâu, còn cho anh ấy làm chủ nhiều rẫy ngô nữa ấy mẹ.

Nghe đến của cải là mẹ chồng tôi ung cái bụng ngay, thái độ lại thay đổi rồi. Tuy giọng vẫn ú ớ, ngong ngiêu.

- Ủ, thế con còn cho nó gì nữa ko?

- Còn nhiều lắm ấy chứ, nhiều vòng bạc và đồng nữa. Trên ấy anh Khoa được xem như ông chủ ấy.

- Ô thế á, thương thế. Thế khi nào con về ở đây.

- Hôm nay luôn mẹ ạ, con mang đồ xuống đây rồi.

Rồi họ cười cười nói nói với nhau rất vui vẻ. Tôi đứng ngoài cửa phòng tê tái hết cõi lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Anh Khoa dẫn cô ấy vào phòng tôi và anh, cô chọn chỗ cao nhất đặt chậu hoa đỏ lên đó, rồi phui tay và ngồi xuống giường của tôi.

- Anh ơi, anh thay cái chiếu này đi, mang chiếu mới vào. Đồ gì thừa thải vứt hết để đồ em vào.

- Ủ, anh biết rồi

Anh đi thay chiếc chiếu mới và quần áo đồ dùng của tôi, anh vút ra sân ko thương tiếc. Tôi chạy ra vừa khóc vừa ôm lấy đồ của mình.

Anh Bách rất bức xúc nên đã quát anh Khoa.

- Khoa, em làm cái gì vậy, sao lại đối xử với Linh như thế hả?

- Vợ em bảo em làm thế?

Rồi anh Khoa đi vào trong nhà, anh Bách lần lần xe lại chỗ tôi, vỗ vai an ủi tôi. Còn tôi tôi ko biết mình nên làm gì tiếp theo ngoài khóc.

Tôi ôm đồ để phòng ngoài, kê cái giường xếp để nằm đó, tôi muốn hỏi xem sao anh lại đối xử với tôi như vậy. Nhưng càng cố hỏi thì thái độ anh càng khác, tôi thật sự ko thể chịu đựng được nữa. Ko lẽ tôi cam tâm cứ nhìn chồng mình quan hệ với người đàn bà khác trong phòng mình. Còn mình thì nằm ngoài mà nghe tiếng rên rỉ sung sướng hạnh phúc của họ.

Cuộc đời tôi đã lắm thẩn trầm, đã lắm cái khổ, thậm chí đứa con nó cũng bỏ tôi đi. Tôi ở lại đây vì ở đây có anh, anh là niềm hi vọng của tôi, là hạnh phúc của tôi. Cả 2 tháng nay tôi gồng trong túi nhục, tôi sống trong nước mắt, tôi sống trong đau khổ cũng vì chờ đợi anh suy nghĩ lại, cho đến khi H" Miên đưa cho tôi xem que thử thai 2 vạch của cô ấy.

- Giờ thì chị nên biết ai mới là người vợ anh Khoa yêu thương nhất chưa?

Tôi cầm cái que mà 2 dòng nước mắt tự nhiên chảy ra, cổ họng đắng ngắt đi.

H" Miên đưa tay xoa xoa bụng cô ấy rồi nhìn tôi khích bác.

- Chị nghĩ xem, người thừa thì sẽ vẫn là người thừa thôi. Mẹ cũng yêu thương tôi, anh Khoa cũng yêu thương tôi, mà sau này đứa con ra đời họ càng thương tôi hơn nữa. Chị thấy chị có nên ở lại đây ko?

H" Miên đưa tay lên che miệng cười vì cô ấy là người chiến thắng, rồi đi vào phòng.

Cô ấy nói đúng, trong nhà này tôi đúng là người thừa rồi mà. Người ta ko yêu thương nữa ở lại chỉ cho thêm chướng mắt. Chỉ là cái tôi ko hiểu được sao anh lại thay đổi nhanh như vậy, biến thành 1 người khác nhanh như vậy, như bị hóa phép ấy.

.....

Tôi xếp vài bộ đồ vào túi, đem theo số tiền mà tôi đi làm dành dụm được, tôi bỏ đi ra khỏi cái nhà ấy. Tôi ko thể chào ai được, mẹ chồng vốn dĩ ko yêu thương tôi, bà luôn xem tôi là cái gai trong mắt, còn chồng thì...

Tôi chạy đi, chạy nhanh lắm, nhanh như 1 tên trộm vậy. Tôi sợ nhìn thấy anh lần nữa, tìm tôi lại yếu mềm, lại khuy lụy và lại van xin anh.

Trong đầu tôi rỗng tuếch, cứ ôm đồ đi như thế, đi mãi đi mãi, rồi tôi quyết định dừng chân ở 1 cầu. Tôi bước lên bệ cầu, thả đồ trên nền đất, rồi dựa người vào thành cầu nhìn xuống sông. Cứ nhìn như thế, liệu nhảy xuống đây có chết ngay được ko nhỉ? Nhưng tại sao tôi phải nhảy xuống chứ? Tôi cứ nghĩ về anh rồi khóc, cuộc đời tôi tưởng đâu gặp anh là chân tình, ngờ đâu lại đụng phải chân tướng, bẽ tắc.

Cho tay vào túi quần lấy ra tấm ảnh của tôi và anh, nhìn 1 lát rồi tôi thả nó xuống sông. Vĩnh biệt anh, người tôi từng yêu thương hơn tất cả, người tôi từng xem là hi vọng, người tôi từng nghĩ là chỗ dựa của cuộc đời.

Tôi bất giác cuối người với tay theo chụp lại tấm ảnh, thì bàn tay của ai đó kéo ngược tôi về, ngã nhào, tôi còn đề lên cả người đó.

- Điện à, nhảy xuống là chết ko kịp ngập luôn đấy.

- Buông tôi ra, mau buông tôi ra.

- Buông ra cho cô nhảy xuống à.

- Buông ra, tôi có định nhảy đâu.

- Ko nhảy thì đứng đó làm gì?

- Tôi... tôi...

Người đàn ông đó đẩy tôi ra rồi đứng lên phui phui người, cả tôi cũng vậy. Giờ thì tôi đã nhận ra người đàn ông ấy, ân nhân của tôi.

- Anh... anh là... anh đã giúp tôi trong quán ăn đó, anh nhớ ko?

Anh ta lúc này mới nhìn kỹ tôi.

- À, ra là cô. Sao lại ra nhảy cầu vậy.

- Tôi đã bảo là tôi ko nhảy, tôi chỉ vút 1 vật xuống sông, nhưng tiếc nên tôi...

- Sao phải tiếc, vật đã vút đi thì còn vương vấn gì?

- Tôi... à mà thôi. Sao anh lại ở đây?

Anh ta chỉ tay qua bên kia đường, có chiếc xe đang đậu.

- Tôi đang định về lại thành phố thì đến đây bỗng xe xịt lốp, thằng em đi kiếm người sửa. Ngồi trong xe nhìn sang lại thấy cô, nên tôi qua.

- À, dù sao tôi cũng cảm ơn anh. Anh tên gì vậy, tôi tên Linh.

- Tôi tên Long. Thăng em tôi tới rồi tôi đi đây

- Vâng, chào anh.

Anh ta lên xe đi con đường của anh, còn tôi vẫn ngồi đó chưa biết sẽ đi con đường nào.

.....

Cả ngày hôm ấy ko thấy tôi, mâm cơm dọn ra rồi cũng ko thấy tôi.

- Mai, em có thấy Linh ko?

Chị Mai gấp đồ ăn cho vào miệng, giọng bình thản.

- Chắc là đi rồi, quần áo có thấy nữa đâu.

- Sao lại đi chứ, sao em ko cản cô ấy.

- Em có biết đâu, em về thì thấy ko còn quần áo nữa. Mà chồng cô ấy ko cản, sao em phải cản chứ.

Anh Bách cứ kiểu xót ruột nhưng ko làm gì được, cũng ko thể đi tìm tôi được. Anh lúc đầu thương cho tôi, anh nghĩ thôi tôi ra đi được cũng tốt.

Còn chị Mai cứ cho miếng cơm vào miệng ăn như phản xạ. Vì trong đầu chị còn đầy suy nghĩ và tính toán.

.....

Sáng ra chị Mai đã thấy H" Miên bắt ghế ngồi ngoài hiên sơn sửa móng tay. Chị thấy cũng thật là bực mình.

- Này, có ai đi lấy chồng mà như cô ko hả?

- Cơm ko nấu, nhà ki quét, chén ko rửa. Thậm chí ko dứt mẹ chồng ăn được bữa nào. Cô đi làm dâu hay bà nội dâu vậy?

H" Miên liếc lên nhìn chị Mai.

- Sao em phải làm mấy việc đó. Ở chỗ em mà lấy chồng rồi chỉ ở nhà ăn chơi uống rượu thôi, còn lại chồng làm hết.

- Ở đó là dân tộc, khác ở đây, ở đây là thành phố, là người văn minh hiểu biết.

H" Miên đứng lên, nên cái bụng 4 tháng của mình đứng dậy, ko hề tỏ ra bực bội hay tức giận.

- Chị văn minh, chị hiểu biết à, chị người thành phố à, vậy chị làm đi.

- Cô...

H" Miên đi vào phòng, chị Mai tức tối ko làm gì được, nếu có cái Linh thì hay biết mấy, chị ko phải làm mấy việc ko tên này. Khi thấy anh Khoa thay đổi, lại lấy về 1 con dân tộc thì chị đã biết được anh Khoa đã bị bỏ bùa ngải. Chỉ có tôi ngu ngốc ko biết gì, nhưng chị Mai cũng ko nói cho tôi biết, bởi công cuộc bán nhà ấy loại được bớt người thì càng bớt chia phần. Nhưng tôi đi rồi, lại gặp con dân tộc quá ghê gớm, chị lại phải tính kế lâu dài đuổi nó đi thôi.

.....

Sau nhiều lần hỏi han thăm dò, chị quyết định đi vào miền trong, tuốt dưới xóm dừa. Mà chị có đi 1 mình đâu, có gã nhân tình kè kè theo bên.

Để gã nhân tình nằm lại khách sạn, chị 1 mình kêu xe ôm đến nhà thầy bói được cho là cao tay ấn nhất.

Chị kể lễ tình hình anh Khoa cho ông thầy bói nghe, ông bấm đốt ngón tay rồi phán

- Người nam này bị bỏ bùa nặng lắm đấy, có giải được cũng tung tung từng từng ko tinh táo đâu. Thà để bùa điều khiển mà may ra còn tươi tỉnh.

Chị Mai lo lắng, ko phải chị lo cho anh Khoa, chị lo anh Khoa ko tinh táo thì làm sao mà bán nhà đây. Vì giấy tờ nhà đứng tên 2 anh em, thiếu 1 chữ ký chị cũng ko bán được.

- Thưa thầy, vậy phải làm sao ạ?

- Nếu muốn giải phải tìm đúng thầy thì họa may, còn tôi chịu, bùa quá mạnh, bùa được nuôi bằng máu người, hay gọi là ngải đấy.

- Thưa thầy, con ko hiểu ạ.

- Chị tìm xem bên cạnh người đó có cây gì ko, cắt cây đó đi, cây ko được ăn máu người nuôi thì sẽ quật lại người nuôi chết tươi.

- Vâng, vâng con cảm ơn thầy.

Ông thầy bùa lấy ra 1 tờ giấy màu vàng rồi viết gì lên đấy đưa cho chị Mai.

- Chị cắt cái này tránh bị họa lấy từ ngải. Nhớ phải giữ lá bùa "sạch" đấy.

- Vâng, con cảm ơn thầy ạ, con đội ơn thầy nhiều ạ.

Chị Mai lấy tờ 500 ngàn rút dưới quyển vở của thầy coi như tạ ơn.

Về lại khách sạn, chị vã cả mồ hôi ra, thời tiết gì mà nóng khiếp thế ko biết.

Gã nhân tình thấy chị về liền rót nước cho chị uống, còn quạt cho chị mát nữa.

- Sao rồi em

- Được rồi chứ sao. Nếu ko phải vì thằng ku con em cũng ko phải mất công thế này. Này, mà sao ko nghe anh hỏi gì đến con thế, biết nó mấy tháng rồi ko?

Gã mặt hơi nhọt nhọt, giọng quoa loa.

- Ờ thì nhớ chứ, nhưng nhớ thì làm sao được. Em có ẵm được con ra cho anh cưng nựng đâu. Mãi mới có thằng ku, nhà anh có tới 3 con vịt giòi chán lắm.

Rồi gã lại kéo chị Mai tựa vào người gã, vỗ về.

- Cố đi em, rồi nhà mình lại ở với nhau, lại có tiền sống sung sướng biết mấy.

Chị Mai cứ mỗi lần nghe gã nói thế thì thích lắm, cuộc sống dư giả thoải mái, ko phải phục vụ ai mà chị hằng mong ước.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Mấy hôm nay chị xin nghỉ ở nhà, cái vụ bữa ngái này làm chị nhức đầu quá. Trong nhà mà cứ như ăn trộm vậy phải lấp lấp ló ló mãi. Tiếng anh Bách gọi làm chị giật nảy mình.

- Mai, em làm cái gì đấy?

Chị đưa tay lên vuốt ngực mình.

- Anh, làm em hết cả hồn ấy.

- Chứ em cứ lấp ló thế kia, đang nhìn gì à?

- Em đang canh con H" Miên.

- Sao phải canh...

Như sực nhớ ra điều gì, chị Mai lại lái đi hướng khác.

- À, em canh xem nó có đối tốt với mẹ ko ấy mà.

Anh Bách nghe chị Mai nói mà phẩn khởi lắm, anh Bách biết chị là người vợ tuyệt vời, luôn yêu thương cái gia đình này mà.

- Thôi anh đi chợ dùm em, em còn lo cho mẹ ăn uống nữa nha.

- Ủ, để anh đi chợ, hôm nay em muốn ăn gì?

- Gì cũng được anh ạ.

- Ủ.

Thấy anh treo cái túi nhỏ bên xe lăn rồi đi ra ngoài cổng, chị Mai vẫn nấp trong phòng, xem động tĩnh bất thường. mấy hôm nay chú Khoa về nên chị mới thấy H" Miên mang cây hoa đỏ ra ngoài vườn, chị cũng đi theo. H" Miên để cây hoa xuống rồi nhìn trước ngó sau, còn chị Mai nấp sau ụ rom quan sát tình hình. Chị đã lấy tay che miệng lại để khỏi hét lên khi thấy H" Miên cất tay chạy máu rồi nhò vào cây hoa đỏ. Chị biết đây chắc là cây hoa ông thầy bói nói tới.

Hôm nay chị mới quan sát thấy Khoa đưa H" Miên đi đâu đấy. Chị đứng dựa người vào cột nhà hỏi với ra.

- 2 vợ chồng đi đâu đấy, trưa có về ăn cơm ko?

Anh Khoa thật thà lắm, khai báo rõ ràng.

- Em đưa H" Miên đi khám thai, chắc tầm hơn 1h là về chị ạ.

- Ủ, vậy cô chú đi cẩn thận.

H" Miên cứ cảm thấy lạ, bình thường chị Mai hay chua ngoa với cô sao bỗng dưng ngọt ngào thế.

Khi anh Khoa và H" Miên đi ra ngoài chị Mai ngay lập tức gọi thợ làm khóa đến phá khóa, mở cửa phòng của họ và lấy đi cây hoa đỏ, vì vội vàng và vì tối nên vô tình bị gai đâm chảy máu.

Còn H" Miên như có dự cảm ko lành, nên mới được nửa đường, H" Miên đã đòi quay lại.

Về đến nhà, mặt cô vẫn hiện lên sự lo lắng. Cô đi thẳng vào phòng, bật đèn lên, cây hoa đỏ cô coi hơn sinh mệnh đã biến mất. Cô như bị mất năng lượng vậy, sắp ngã xuống may có anh Khoa đỡ từ phía sau.

- H" Miên em sao vậy?

H" Miên giọng ấp úng chỉ về vị trí cây hoa.

- Cây.. cây hoa của em... nó mất rồi.

Anh Khoa nhìn theo hướng tay H" Miên chỉ, đúng là cây hoa ko còn ở đó nữa.

- Mất rồi thì anh sẽ mua cho em cây khác.

Nước mắt H" Miên rơi, cô quát lớn.

- Ko mua được, có bán cả gia tài cũng ko mua được, có đổi bằng cả sinh mệnh cũng ko lấy lại được.

- H" Miên ko sao mà, có anh đây, đừng khóc.

Những lời an ủi của anh Khoa đâu có lọt được vào tai H" Miên nữa. Tâm trạng H" Miên bây giờ là tuyệt vọng rồi.

.....

Thấy H" Miên đang có bầu mà cứ mệt mỏi, chán nản, lại ko muốn ăn. Suốt ngày nằm khóc, anh Khoa lo lắng nên ai chỉ thuốc đâu là anh Khoa chạy đi mua ngay.

Chị Mai thấy anh Khoa đi rồi nên mới dám mò vào nói khứa H" Miên. Chị Mai đứng ngay ngoài cửa chỗ miệng vào.

- Sao đấy, ốm à?

H" Miên cũng ko thích chị Mai nên cũng ko trả lời.

- Mất cái gì à?

H" Miên ngồi ngay dậy, ngoài anh Khoa ra mới biết H" Miên mất gì, làm sao người ngoài như chị Mai lại biết được cô mất đồ chứ. H" Miên nê bụng bầu đi về phía chị, nắm lấy áo chị mà lay, giọng run run.

- Chị... là chị phải ko? Là chị lấy phải ko?

Chị Mai kéo tay H" miên ra thật mạnh.

- Đồ, đồ gì. Có giữ ko kỹ, đến lúc mất thì đổ thừa ai.

H" Miên run hết người lên, hạ giọng van xin chị Mai.

- Chị...em xin chị. Em có làm gì sai chị cứ trách, xin chị trả đồ lại cho em. nếu ko... nếu ko.

- Nếu ko ngãi quật cô chết à?

H" Miên mặt tái mét,giọng ú ớ..

- Chị... chị biết rồi sao....

- Ồi, thì cũng mới biết...

- Chị... em xin chị mà, chị muốn gì em cũng làm..

Chị Mai đưa tay lên xem xem mấy ngón tay của chị, rồi nhẹ nhàng nói với H" Miên.

- Cô nói với chú Khoa kí vào giấy bán nhà, để anh Bách có tiền mua chân giò. Số tiền còn lại chúng ta sẽ mua nhà nhỏ hơn để sống.

- Vâng.. chuyện đó đơn giản mà. Chị đưa đơn để em nói anh ấy ký.

- Được, chờ tôi 1 lát. Khi nào bán được nhà, tôi sẽ trả cho cô.

- Ủy chết, chị trả sớm cho em... nếu ko... nếu ko..

- Được, mốt tôi trả cho cô.

.....

Sau khi cầm trên tay giấy bán nhà, chị Mai mang thêm tờ giấy chứng nhận thừa kế, mang vào cho mẹ chồng điểm chỉ với vẻ vui mừng.

- Mẹ ơi, mừng quá mẹ à. Người ta mua nhà, đất với vườn với ruộng vườn của mình tận hơn 1.2 tỷ lận đấy.

Mẹ chồng chị Mai cũng vui vẻ lắm, bà tự hào về người con dâu này lắm.

- Ôi, tốt thế hả con.

- Vâng, giờ mẹ đưa giấy tờ nhà bán gốc để con đưa cho người ta.

- Con lấy cái chìa khóa mẹ để dưới gầm tủ, có cái hộp nhỏ ấy. Mở tủ dưới kia lấy giấy tờ đi con.

- Vâng, mẹ ạ.

Chị Mai lui cui mở tủ, lấy giấy tờ và thấy 1 số tiền, chị Mai kẹp tiền vào giấy tờ và mang theo luôn.

- Vâng, con lấy được rồi, con mang đi đưa họ nha mẹ.

- Ừ, con vất vả rồi.

Chị Mai cười hiền.

- Ko sao mẹ à.

Chị Mai ôm tất cả giấy tờ về phòng, cho vào balo nhỏ, bỏ thêm ít đồ cho con vào balo rồi gọi cho gã nhân tình

- Qua đón em. Nhanh nhá.

- Ừ, anh biết rồi.

Chưa đầy 30p sau gã nhân tình đã chờ ngay ngoài cổng, đội mũ, đeo khẩu trang kín mít. Chị Mai ẵm con ra ngoài, ngay lúc ấy anh Bách cũng vừa về.

- Mai, em ẵm con đi đâu đấy.

Chị Mai cứng đơ lại, chưa biết nói sao. Nhưng chị cố gắng bình tĩnh, qua đốt này thôi, chị lại sung sướng hạnh phúc rồi.

- Em.. em.. cho con đi chích ngừa.

- Sao đi giờ này, nắng thế.

- Thì trên trạm báo nên em đưa con đi, em còn gọi cả xe ôm đây này.

- Ừ, vậy đi nhanh về nhanh kéo nắng.

- Vâng.

Anh Bách nhìn biển số xe quen quen, anh thấy ở đâu rồi nhưng ko nhớ.

Chị Mai ôm con tốt lên xe đi mất. Chị cũng ko thèm quay đầu nhìn lại cái nhà cũ ấy 1 lần, hay nhìn lại anh Bách lấy 1 lần.

.....

Căn nhà ấy đã được chị rao bán từ lâu, nên đã có nhiều người hỏi mua. Nhà và vườn rộng nên họ mua để làm nhà xưởng chứa gỗ.

Chị Mai ôm con cùng gã nhân tình đang ở ngân hàng, chờ người mua đến để hoàn tất thủ tục mua bán.

Gã nhân tình quay sang hỏi chị Mai.

- Mai, cây hoa em đưa anh, anh để trong phòng làm việc ở cơ quan ấy, giờ tính sao.

- Tính gì, kệ đi, cây ko được cho ăn thì nó héo thôi.

- ko trả cho con kia nữa à.

Chị Mai hứ lên giọng đầy khinh bỉ.

- Hừ... kệ nó, cái loại phá hoại hạnh phúc người khác cho nó chết cũng đáng.

Gã nhân tình cũng ko biết nói gì thêm. Người mua cũng vừa đến, họ làm thủ tục xong, tiền được chuyển vào tên của chị Mai. Có tiền rồi, họ ôm theo đứa trẻ mua vé tàu đi ra thành phố Hà Nội.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Anh Bách ko biết chị Mai cho con đi tiêm thuốc kiêu gì mà gần tối rồi vẫn chưa về nhà. Anh lo lắng quá, ko biết 2 mẹ con chị Mai có chuyện gì ko. Điện thoại gọi đi ko biết bao nhiêu cuộc vẫn ko nghe máy. Anh cứ lần xe ra ra vào vào, H" Miên cũng xót hết cả ruột, ko phải vì cô lo cho chị Mai là cô lo cho cây hoa đỏ của mình.

- Chị Mai chưa về hả anh Bách?

- Chưa em ạ.

Anh Khoa mới đành xuống bếp nấu ăn cho cả nhà.

- Nào, mọi người vào ăn cơm đi, tí chị ấy về ngay giờ mà.

- Thôi 2 vợ chồng ăn trước đi, anh đợi chị Mai.

H" Miên cũng ngóng cô ra cửa đợi, cô làm gì còn tâm trạng mà ăn uống chứ.

- Em chưa muốn ăn.

Anh Khoa cũng lắc đầu, thôi anh vào cho mẹ ăn vậy. Thấy anh Khoa mang bát cơm vào, mẹ chồng tôi hỏi ngay.

- Mai chưa về hả con?
- Chưa mẹ ạ, mẹ ăn cơm đi này.
- Cái con bé thật tình, đi đâu thế ko biết.
- Con chịu mẹ ạ.

Rồi anh cho mẹ chồng tôi ăn cơm, xong anh ra đỡ cho H" Miên ăn cơm, vì cô ấy còn có đứa con trong bụng nữa.

Kim đồng hồ đã chỉ gần 9h, anh Bách ko thể ngồi chờ được nữa. Ruột gan anh như thiêu như đốt, vợ con anh còn ở ngoài đường chưa biết tung tích thì sao anh chịu được. Anh mới qua phòng gọi anh Khoa.

- Khoa ơi, em chờ anh đi đến trạm y tế xem nào. Như này anh sốt ruột chết mất.
- Vâng, anh đợi em tí.

Anh Khoa mang áo vào rồi lấy xe máy chờ anh Bách đi tìm mẹ con chị Mai.

Chạy tới trạm y tế, chỉ thấy có đèn nhỏ bên trong mà ko có ai hết. Cửa ngoài cũng khóa. Thế là anh Khoa đành chờ anh Bách lên bệnh viện huyện.

Đến nơi, anh Khoa bế anh Bách xuống bên đường.

- Anh chờ đây 1 lát, em vào trong kia hỏi.
- Ủ, em vào hỏi kỹ dùm a.
- Vâng.

Anh Khoa chạy quanh bệnh viện, chạy vào gần mấy khu cấp cứu hỏi cũng ko thấy đâu, ko có tung tích gì hết. Đành thất vọng đi ra.

- Sao rồi hả, có tung tích gì ko?
- Ko anh ạ.
- Thôi chết, biết đi đâu tìm bây giờ.
- Anh gọi về bên nhà chị ấy chưa?
- Anh gọi nhiều lần rồi nhưng bên ấy bảo ko về.
- Thôi anh về nghĩ đi, mai em đưa anh đi bệnh viện thành phố xem. Biết đâu giờ này chị Mai đang ở nhà rồi cũng nên ấy.
- Ủ, cũng có thể lắm, em chờ anh về.
- Vâng.

Họ lại cùng về nhà. Nhưng vào trong nhà, họ vẫn ko thấy chị Mai đâu cả.

.....

Ngày hôm sau, 2 anh em Bách Khoa cùng đi bệnh viện thành phố sớm lắm. Nhưng thành phố này có biết bao nhiêu cái bệnh viện, làm sao mà tìm được đây.

Bỗng dưng điện thoại reo, là điện thoại của H" Miên.

- Anh nghe đây em.
- Anh ơi anh về đi, họ đến đòi nhà này.
- Đòi nhà, là sao anh ko hiểu?
- Họ bảo chị Mai bán nhà cho họ rồi, họ nói với chị Mai hôm nay họ lấy nhà ấy. Anh về đi anh ơi..

Anh Khoa cúp máy mặt tái mét, thấy thái độ của anh Khoa nên anh Bách cũng lo lắng.

- Có chuyện gì vậy Khoa?
- Chị Mai... chị Mai..
- Chị Mai sao hả?
- H" Miên nói chị Mai bán nhà cho người ta rồi, giờ người ta đang đòi nhà ấy.
- Làm gì có chuyện ấy được chứ, anh ko tin.
- Giờ tin hay ko thì cứ về nhà là biết anh ạ.

Từ bệnh viện về nhà anh cũng đâu phải gần, cả gần 30 cây số chứ ít gì. Trên đường đi anh cứ cầu nguyện là H" Miên và Mai bày trò ghẹo anh thôi. Anh cứ cầu nguyện là về đến nhà sẽ thấy vợ con anh ở đây.

.....

Ngay trước cửa nhà anh có 1 xe bán tải nhỏ và vài người đàn ông đứng đó. Xe anh Khoa chạy ngang qua họ vào thẳng nhà. H" Miên ôm bụng bầu ra khóc lóc.

- Anh ơi, em sợ quá anh ơi, tự nhiên nhà đang ở người ta đi đòi.

- Anh đây, anh đây đừng sợ mà.

Còn anh Bách nói chuyện với 1 người đàn ông trong số đó.

- Tại sao mấy anh lại đến lấy nhà tôi, có muốn tôi thừa công ơn ko?

- Anh thừa đi, đây là giấy tờ bán nhà, tôi có hết đây, đâu có thiếu gì.

Người đàn ông đó đưa cho anh Bách xem giấy giờ đủ thứ, và giấy bán nhà nữa. Nhưng anh nhớ anh đã ký đóng gì đâu chứ. Kiểm tra 1 lúc anh mới thấy giấy ủy quyền và đủ thứ giấy tờ khác có chữ ký của anh. Mọi giấy tờ đều hợp lệ. Chuyện này là sao, ko lẽ vợ anh... cô ấy...

Người đàn ông ấy gọi mấy lần anh mới định thần lại được.

- Sao anh đã rõ chưa, nếu ko quen biết anh Dũng, giám đốc bưu điện thì tôi ko mua với giá này đâu.

- Anh nói giám đốc bưu điện?

- Um

- Anh chờ tôi 1 lát.

Anh Bách lặn xe vào trong nhà lục tủ kiếm tấm ảnh mà hồi đó công ty vợ anh có chụp chung, có hình của ông giám đốc nữa. Lục lục 1 hồi anh thấy 1 mảnh giấy gấp làm 4, bên ngoài có 2 chữ Gởi Anh. Anh cầm tờ giấy mở ra xem mà tay run run, thờ cũng ko dám thờ mạnh.

- Chào Anh, chồng cũ của tôi!

Khi anh đọc được tờ giấy này thì tôi đã cao chạy xa bay với nhân tình của mình. Chắc anh cũng chưa biết đâu nhỉ? Với một người phụ nữ son trẻ như tôi, mà cứ phải chờ chồng đi làm xa, làm sao tôi chịu nổi. Thà anh đi 1 hay 2 tuần, đằng này anh đi cả mấy tháng mới về. Tôi suốt đêm cứ gối chần 1 mình, rồi những lúc buồn vui cũng ko có ai tâm sự. Đi đâu cũng phải đi 1 mình. Tôi cần người quan tâm tôi hơn, tôi cần người an ủi tôi hơn và nhất là những đêm ko phải đơn chiếc trên chiếc giường của mình. Và anh biết sao nữa ko? Tôi đã chán cuộc sống nghèo khổ, tôi chán cái cảnh phải phục vụ mẹ anh, và đặc biệt tôi chán anh, đồ đàn ông què quặt, anh làm tôi xấu hổ. Căn nhà ấy tôi bán đi coi như là sự bù đắp tôi đáng được có, còn đứa con sau này, nó ko phải con anh. Vĩnh biệt anh.

Tờ giấy mặc nhiên rơi xuống đất, nước mắt anh chảy ra. Đàn ông họ phải đau đớn thế nào thì mới khóc được ấy.

Anh lặn xe qua phòng mẹ anh, thông báo cho bà tin dữ.

- Mẹ ơi... Mai.. Mai.. cô ấy...

Mẹ chồng tôi nhìn anh cũng lo lắng, giọng ú ớ đáp trả.

- Mai làm sao hả?

- Mai bán nhà ôm tiền theo nhân tình đi rồi, còn đứa con sau này cô ấy bảo ko phải con của con....

Mẹ chồng tôi nghe vậy, giọng ú ớ, mắt trợn ngược, máu từ miệng chảy ra...

- Mẹ.. mẹ ơi... mẹ sao vậy.

Rất nhanh bà đã nằm im ko còn cựa quậy nữa, ko nhúc nhích nữa. Chết rồi mà mắt cũng ko thể nhắm lại được nữa.

- Mẹ... mẹ ơi... mẹ tỉnh lại đi mẹ, xin mẹ đừng bỏ con mà mẹ...

Anh Bách khóc ôm lấy thi thể của mẹ chồng tôi. Người đàn bà ngay từ lúc gặp tôi chưa bao giờ vui vẻ, người đàn bà mà lúc tôi đau buồn chưa bao giờ cảm thông, người đàn bà luôn mắng nhiếc tôi trong mọi hoàn cảnh. Để rồi đến khi mất cũng ko thể làm đám tang trong chính ngôi nhà của mình.

Bên ngoài H" Miên nghe chị tin Mai bỏ đi nên cũng ngất trên tay anh Khoa.

- H" Miên... H" Miên tỉnh lại đi em, đừng làm anh lo mà em..

.....

Họ phải dọn đồ đi trong ngày hôm đó, chủ mới ngôi nhà ko muốn có đám tang ở đây vì đó sẽ là điều xui xẻo trong việc làm ăn của họ.

Dọn đi gấp quá nên họ thuê 1 ngôi nhà khác để ở, nhưng lại có đám tang nên ko ai chịu cho thuê cả. Cả đồng đồ đạc ko biết dọn đi đâu, còn phải lo đám tang nữa. May mà nhà ông chú ruột cho họ để hòm mẹ chồng tôi bên miếng đất chưa dùng đến. Đám tang sơ sài, ko khiêng trống, ko mấy người đến chia buồn. Mong ước của mẹ chồng tôi đến lúc mất sẽ được thẳng cháu nội bụng nổi hương cho, nhưng lại ko có. Chỉ có anh Bách và anh Khoa khóc thương cho bà.

Sau 3 ngày rồi cũng được chôn, có mấy anh hàng xóm qua phụ khiêng hòm 3 đi chôn. Nấm mồ cũng sơ sài, chỉ có thể đắp lên nền cát chứ cũng ko xây vững, bia mộ cũng là tấm bia dựng lên chứ cũng ko được gấn vững chãi.

Anh Khoa thì khóc nhiều lắm, riêng anh Bách thì ko khóc nữa. Có lẽ anh đã hết nước mắt, hay anh dẫu nước mắt vào trong? Con người ấy giờ nằm dưới 3 tấc đất, có mang theo được gì ko, hay chỉ để lại cho miệng đời mấy chữ "bà ấy lúc sống kinh lắm, gay go mà khó tính lắm". Bấy giờ liệu có suy nghĩ lại những chuyện đã qua, hay những việc mình đã làm hay ko?

.....

Sau đám tang, anh Khoa cùng H" Miên về trên bản làng của H" Miên sống. Nhưng H" Miên lại ko vui về gì, vì nghĩ rằng mình sắp chết. Cô ấy cứ khóc suốt thôi, cô còn quá trẻ, thanh xuân còn dài. Chỉ vì 1 phút nông nổi mà lại xảy ra chuyện hôm nay. Ko có cây hoa đồ thì làm sao mà cô mang đi giải phép được.

Anh Khoa nấu xong mang lên cho H" Miên 1 con gà nướng thơm lừng. Thấy vợ khóc, anh liền an ủi.

- H" Miên sao em lại khóc nữa thế. Bầu bí phải vui về lên chứ

H" Miên ôm lấy anh Khoa, giọng bần bã, nước mắt vẫn rơi là chả.

- Nếu.. nếu sau này em chết, anh nhớ nuôi con nghe anh, nhà này anh cứ ở, mọi thứ đều thuộc quyền của anh.

- H" Miên em nói cái gì vậy, đừng nói linh tinh, anh lo lắm đấy. Ăn đi này, ko khóc, ko nói linh tinh nữa nhé.

H" Miên nghe anh Khoa nói mà cô thấy ảm lòng quá. Tuy anh yêu cô chỉ vì bị bỏ bùa, nhưng anh thật ảm áp và yên bình biết bao nhiêu. Người phụ nữ nào được làm vợ anh thật may mắn quá. Thôi kệ, có người chồng yêu thương thế, có chết rồi cũng mãn nguyện. Chỉ tiếc ko thể cùng anh hưởng thụ nhiều hơn cuộc sống thanh xuân tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tôi cứ đi lang thang rồi quyết định từ bỏ làng quê này, từ bỏ nỗi đau này, nên tôi bắt xe khách lên thành phố lớn. Ngồi trên xe, tôi cứ hướng mắt ra ngoài cửa xe, ánh mắt vô hồn, tâm trí vô hồn. Sau bao mệt mỏi tôi nghỉ thiếp đi, cho đến khi anh lơ xe gọi tôi dậy.

Khi tôi bước xuống xe, có bao nhiêu anh, bao nhiêu chú chạy xe ôm áp vào.

- Đi ko em ơi, đi anh cuốc đi em ơi.

- Đi dùm anh đi em ơi, đi anh đi em.

Tôi ôm túi đồ của tôi thật chặt, chạy né đi, nhưng mấy người đó vẫn rà rà theo tôi.

- Em ơi, đừng đến rồi, đi đâu anh chờ em ơi.

Và những câu như thế tiếp tục vang lên, tôi sợ quá, ôm đồ chạy nhanh ra khỏi cổng bến xe, chạy xa 1 đoạn cho tới khi ko thấy ai chạy theo nữa thì tôi đi chậm lại.

Thành phố về đêm đẹp quá, đèn đường lung linh huyền ảo. Tôi ngồi bên vệ đường nhìn mọi người đi qua đi lại. Có những cặp tình nhân vừa đi vừa nói chuyện. Có những gia đình cho con cái đi chơi, tôi nghĩ nếu con tôi còn sống tôi cũng được như vậy, nếu anh Khoa ko có người đàn bà khác thì... Thôi bỏ đi,hoài niệm rồi được gì. Nước mắt tự chảy, tự lau, chứ quãng đời sau này ko có anh lau hộ nữa rồi.

Bụng réo ột ột, tôi mới nhớ cả ngày chưa ăn gì. Tôi ôm đồ đứng lên đi thêm 1 đoạn, có xe bánh mì thơm phức, tôi lại gần.

- Chị ơi, bao nhiêu tiền 1 ổ vậy ạ?

- 20 ngàn em

20 ngàn cho 1 ổ ư? Ổ que chồng cũ của tôi ổ mì chỉ có 10 ngàn mà bao nhiêu là thịt là chả, tô bún ngon ngắt ngay chỉ có 12 ngàn là no căng bụng. Ở thành phố, đồ ăn mắc quá.

- Này, có mua ko em ơi. Ko mua đi chỗ khác cho người ta còn bán.

- Ô, có chị, chị bán cho em 1 ổ với cả chai nước nữa nha.

- Ủ.

Nghèo thì cũng nghèo rồi, khổ thì cũng khổ rồi, thôi kệ ăn ngon 1 bữa có sao đâu. Cũng đâu cần phải lo cho ai đâu mà tiết kiệm.

Ăn uống no nê, tôi đi vòng vòng dưới mấy chỗ gầm cầu xem có chỗ nào ngủ được ko. Gầm cầu tối mờ, còn hơi thối nữa, có những người vô gia cư nằm trải những bìa catong nằm ngủ. Rồi có những người uể oải đưa tay rà quanh cổ, dựa vào thành cầu. Rồi những tên say sìn nằm vất vơ. Những hình ảnh ấy làm tôi rùng mình, sợ hãi, tôi lại ôm túi đồ đi nhanh. Cứ lang thang như này mãi sao được, thôi đành dừng chân tạm đêm nay tại nhà nghỉ bình dân này vậy.

.....

Sáng hôm sau, khi thanh toán 200 ngàn cho 1 phòng trọ bình dân, tôi lại ôm túi đồ đi tìm việc. Phần ko biết chữ, nên có mấy tờ giấy dán ngoài quán cũng ko đọc được. Sợ vào xin rồi người ta chê ko biết chữ người ta ko nhận.

Nhiều hôm như thế, tiền thì còn vài trăm, ko có việc làm chắc chết quá. Tôi dừng chân lại một chỗ ngồi trong 1 vỉa hè mát mẻ, nhiều tán cây to bụi chĩa ra.

Tôi mua đỡ nắm xôi ăn cho qua con đói. Ở đây có nhiều chị nhiều cô bán hàng gánh, hay tôi cũng làm gánh vậy đi bán nhĩ? Nhưng cái trước mắt là chỗ ở chưa giải quyết được.

Tôi thấy có 1 cô mang đồ lam áp xe dựng bên vệ đường rồi vào ngay cạnh chị bán trái cây ngồi gần tôi. Như thấy khách quen chị don đá lăm.

- Chị Phúc mua cam đi chị, nay cam nhà em ngon lắm

Cô ấy vẫn bịt khẩu trang kín mít, còn đeo cả kính nữa.

- Ngon thật ko, lựa cho chị 3 kg nào. Lấy thêm 1 kg ôi nữa.

- Vâng chị.
- Này, quê em có ai ko, tìm cho chị người giúp việc, giờ tìm người thật thà khổ quá.
- Làm việc gì vậy chị.
- Thì việc nhà thôi ấy.
- Vâng để em về hỏi xem, có em dẫn qua chị nhé.
- Ủ.

Tôi nghe thế liền tiến tới, giọng e dè nói với cô kia.

- Cô ơi, cô cần người làm việc nhà ạ, cô nhận con đi cô.
- Cô ấy nhìn tôi dò xét 1 lượt.
- Con ở đâu sao lại ngồi đây.
 - Con từ dưới quê lên, nhà nghèo quá nên con lên đây kiếm việc làm ạ. Con có chứng minh đây cô.

Tôi móc trong túi đưa chứng minh thư cho cô ấy xem.

- Gần 20 tuổi hả.
- Vâng ạ.
- Có ở lại ko?
- Dạ có... dạ có cô ạ.
- Vậy đợi cô 1 lát, rồi theo cô. Mà có hành lý gì ko?
- Dạ con có bao nhiêu đây thôi với ít tiền ạ.

Cô ấy trả tiền xong rồi chờ tôi về nhà cô ấy. Lúc này tôi liều quá, ko sợ rằng cô ấy sẽ đưa mình đi đâu. Cũng ko phải liều mà vì tôi còn chưa nghĩ tới.

.....

Căn nhà cô ấy nằm trong hẻm, nhưng hẻm cũng khá to. Ngôi nhà khang trang 3 tầng khá kiên cố sau cánh cổng sắt vững chắc.

Lần đầu tôi bước chân vào cái nhà to thế này, trước mặt tôi là bộ bàn ghế gỗ và cái ti vi to đùng.

- Ngồi đây, chờ cô 1 lát.
- Vâng.

Tôi đưa tay sờ vào ghế gỗ mát lạnh, tôi ngồi bệt xuống đất, sợ ngồi trên ghế sẽ dơ ghế mát. Cô cất đồ xong đi ra.

- O, sao ko ngồi lên ghế.
- Dạ, con ko dám.
- Gì mà ko dám. Ngồi đây tôi nói chuyện.
- Vâng ạ.

Tôi đứng dậy, đặt nhẹ mông mình lên ghế.

- Nhà tôi chỉ có 2 vợ chồng, con cái 3 đứa du học với sống bên ấy hết. Nhưng tôi già rồi, tuổi cô ăn chừng cỡ tuổi con tôi thôi. Công việc hằng ngày của cô là tất cả việc nhà, tôi đi chợ rồi, cứ rửa đồ ăn sẵn, chồng tôi nấu. Lương 5 triệu, cô làm được ko?

Mắt tôi tròn to ngỡ ngàng.

- 5.. 5 triệu ạ?
- Ủ, ít quá sao?

Tôi đưa tay hươ hươ.

- Ko... ko phải ạ. Nhiều lắm ạ, con làm, con làm mà.
- Cô tên gì.
- .Con tên Linh ạ.
- Tôi tên Tú.

.....

Thoắt cái mà tôi làm ở đây hơn 2 tháng rồi. Công việc nhà nó quá quen với tôi, ko có gì khó khăn hết. Bà chủ tôi suốt ngày đi chùa, tụng kinh, gõ mõ. Còn ông thì suốt ngày chơi chim chơi hoa, rảnh rồi ông còn đi đánh cờ với mấy chú hàng xóm nữa.

Tôi mang hoa lên cho bà chủ thay hoa trên bàn thờ phật vô tình nghe được câu chuyện của bà đang gọi cho ai đó.

- Đủ hàng chưa, tháng này được bao nhiêu, còn thiếu 2 à. Ủ' tôi biết rồi, chuyển ngân ấy đi trước đi.

Cốc.. cốc..

Tôi gõ cửa đề vào phòng, bà chủ thấy tôi nên cắt vội điện thoại đi.

- Cô ơi, con mang hoa này lên theo lời cô dặn này. Đồ ăn con cũng rửa rồi mà chú đi đâu chưa về nấu cô à.

Mắt bà đỏ hoe lên, trông rất đáng sợ.

- Lão già chết tiệt, lại đi mè nheo với con nào rồi, chết với bà.

Bà chủ tôi lấy điện thoại gọi cho ai đó.

- Tìm ông Bắc cho tao, xem ông ấy ở động nào.

Rồi bà tức tốc đi xuống nhà. Tôi lắc đầu thờ dài. Bà chủ tôi ko đẹp, cũng ko đến nỗi xấu, nhưng ông chủ tuy gần 50 tuổi nhưng rất phong độ. Hôm nào cũng ăn mặt lảng mướt thơm tho ấy, được cái ông còn bay bướm lắm.

.....

Nay sao tôi thấy ông chủ về sớm lắm, bình thường cũng phải chiều muộn mới về. Tôi ra mở cổng cho ông.

- Cô đâu?

- Cô bảo cô đi chùa chú ạ?

- Ủ'.

Ông vào trước tôi theo vào sau, ông ngã người lên ghế nghỉ ngơi.

- Cho chú cốc nước.

- Vâng ạ.

Tôi mang nước lên cho ông chủ, vì lúc chiều giờ cúp điện nên mồ hôi tôi vã ra thấm áo, khiến chiếc áo tôi đang mặc bó sát người, có phần hở hững. Ông chủ uống nước mà cứ nhì chăm chăm vào ngực tôi, tôi nhìn xuống, xấu hổ lấy tay che lại, rồi cầm ly đi xuống nhà dưới.

Thời gian tôi ở đây được ăn ngon, ngủ ngon, ko phải gian nan, ko phải ra đồng nên tôi trắng hồng ra, mướt mát ra. Tôi đẹp, nét đẹp của 1 đứa con lai, ngày xưa bà ngoại tôi vì có bầu với tên lính pháp, nên mới sinh ra mẹ tôi.

Mấy lần ông chủ có thái độ ngọt nhẹ với tôi nên tôi cũng đề phòng rồi.

Đang loay hoay trong bếp ông chủ lại gọi tôi.

- Linh ơi mang com lên phòng cho chú ăn, nay chú mệt lắm, cô về trễ.

- Vâng ạ.

- Làm chú cốc nước cam nha.

- Vâng chú ạ.

Tôi làm mâm com nhỏ và cốc nước mang lên phòng cho ông chủ. Ông ấy mang mỗi cái quần cộc, còn ko cả mang quần trong nên nó cứ phơi bày ra thế kia, tôi ngại, đặt mâm com xuống rồi đi xuống nhà.

Được đâu 1 lát, ông chủ lại gọi tôi.

- Linh ơi lên chú bảo.

- Vâng ạ.

Mỗi lần ông chủ gọi lại tôi nổi hết cả da gà lên.

- Chú gọi con ạ.

- Nay, cam sao mà chua thế, con uống xem nào.

- Vậy ạ, nãy con thấy cũng ngọt mà.

Tôi vô tư điện miệng uống đi 1 ngụm.

- Ngọt mà chú.

- Ngọt ko.

- Ngọt ạ.

Bất giác tôi thấy mình chóng mặt quá, cái ly cầm trên tay cũng ko vững nữa. Ông chủ đưa tay ra đỡ lấy tôi, điệu cười hèn hếch, giọng nói thềm thường.

- Con sao thế, mệt à, chú đỡ con vào giường nha.

Ông chủ 1 tay đỡ, tay kia bóp lấy ngực, lấy mông tôi. Tôi hoảng loạn, dùng hết sức có thể đẩy ra, nó làm tôi ngã xuống đất.

- Con sao đấy, chú thương nào, chiều chú.

- Chú ơi, con xin chú con lạy chú, bà chủ giết con chết.

- Ko sao đâu, có chú lo cho, ai làm gì được con.

Rồi ông ấy đề tôi xuống, hôn hít lên cổ tôi, đưa tay vén áo tôi lên mà xoa mà bóp ngực của tôi, tôi thấy thật ghê tởm. Tôi vừa khóc lóc vừa van xin, chống cự.

- Đừng chú ơi, con xin chú mà chú ơi..

- Ngoan, chiều chú, chứ thế này làm sao chú chịu nổi.

Ông chủ lấy tay tôi chà lên vật đang cương cứng của ông ấy, bỗng cánh cửa bật ra.

- Á à, ko có bà ở nhà chúng mà làm loạn à. Lão kia cái tát ko bỏ.

Bà chủ lôi ông ấy ra khỏi tôi, tôi mừng quá vì bà về kịp lúc.

- Em.. em bình tĩnh, anh có làm gì đâu... do con này nó dụ anh đấy.

Tôi ngồi dậy, tay sửa lại quần áo, đầu tóc bù xù.

- Con ko có bà chủ ơi, ông chủ.. cho con uống gì ấy, con xem ngất.

Chát..

Cái tán tai trời gắn in hằn mấy nốt tay lên mặt tôi, cái tát của con giận bà gián xuống cho tôi, rồi chỉ tay vào mặt tôi.

- Mày im đi con đi già mồm, nếu mày ko dụ dỗ thì ông ấy có thể ko? Mấy cái loại như mày còn kêu oan uống.

- Con ko có thật mà... con ko...

Bà chủ ko để tôi nói hết câu, lôi tôi dậy mà đánh mà tát, mà động đầu tôi vào tường, cho đến khi tôi ngất đi, còn ông cũng ko 1 câu xin cho tôi, ko 1 câu ngăn cản bà. Tôi chỉ còn nghe được 1 câu trước khi ko biết gì nữa.

- Mày ngu tao cho mày chết.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Tôi dần tỉnh dậy, cuộn mi vẫn còn nặng trĩu lắm. Cái đau từ đầu, cái rát từ má cùng nhau kéo tới. Tôi thấy mình ở trong 1 căn phòng xa lạ, cũ kỹ, nhìn xung quanh còn có mấy cô gái nữa đang bị cột tay bịt miệng giống như tôi. Tại sao họ lại bị như vậy và tại sao tôi lại ở đây. Có 2 3 người đàn ông bặm trợn đang đứng trong phòng này, và cái tôi ko muốn tin vào mắt mình là người đàn bà ấy, người đàn bà mặc áo lam, sao bà ấy cũng ở đây.

Thấy tôi đã tỉnh bà ấy nhìn về phía tôi, giết trên tay 1 gã bặm trợn điều thuốc, bà ấy rít 1 hơi và phả ra làn khói trắng. Rồi bà ấy tiến về phía tôi, nâng cằm tôi lên và phả vào tôi 1 hơi thuốc.

- Mày tỉnh rồi hả? Tao đã có ý tha cho mày rồi, mà mày dám đi dụ dỗ chồng tao, mày liều quá mà. Mày ngu tao bán mày đi động làm gái.

Tôi nhìn người phụ nữ ấy, lắc đầu, tôi muốn mình oan cho mình nhưng miệng tôi bị bịt ko thể nói gì được.

Rồi họ bàn tính với nhau gì đó, nào là giao hàng, nhận hàng, rồi qua địa điểm nợ kia gì nữa. Giờ này tôi đã biết tôi sắp bị đi đâu và tôi đã vô tình lọt vào tay kẻ xấu.

Bọn tôi được chuyển đi bằng nhiều xe ô tô khác nhau, mỗi xe chỉ chở 1 người, xuất phát cách nhau 15p để tránh bị công an nghi ngờ. Còn nếu bị bắt thì vẫn còn "hàng" để giao cho người ta.

.....

Trên đường đi, bọn họ bịt mắt tôi lại, ko cho tôi quan sát đường. Bỗng dừng xe dừng lại, tôi lại nghe tiếng họ nói chuyện với nhau.

- Chị Tú, có công an chốt đường.

Tôi nghe thấy chữ công an mà mừng rỡ, kiểu gì tôi cũng được giải thoát.

- Mày ra xem thẳng nào, đút cho nó chút tiền kha khá.

- Dạ chị Tú.

Tiếng mở cửa xe, tiếng đóng cửa xe. Tầm 10p sau lại có tiếng mở cửa xe và tiếng đóng cửa xe.

- Xong rồi chị.

- Ời thôi.

- Dạ.

Thôi xong, có công an cũng như ko, họ quá lỏng lẻo trong việc giám sát nên mới có rất nhiều cô gái như tôi phải chịu khổ.

Chiếc xe tiếp tục di chuyển, tôi thấy xe rung lắc, chắc vào con đường đầy đá rồi.

Sau nhiều giờ đi đường thì lần này chiếc xe thật sự dừng lại. Tôi được mở khăn che mắt rồi có nhìn xung quanh. Đây là 1 vùng hoang vu hẻo lánh, có nhiều người canh gác lắm, họ còn cả súng trường nữa. Tôi được đưa vào trong nhà, những cô gái ở cùng tôi cũng đã ở đây.

Bà Tú lắc lắc cổ rồi uốn éo người, kiểu ngồi xe lâu dẫn đến mệt mỏi.

Bà Tú nói với 1 tên trong đó.

- Mày lấy gì cho tui nó ăn đi, kéo tui nó chết là mất khối tiền đấy. Xong đưa tui nó ra cho bà Tám kiểm tra nghe ko? Tao đi nghỉ chút.

- Dạ, chị tú.

Tên đó lấy cho chúng tôi mỗi người 1 ổ mì và nước uống nữa.

- Bây giờ tao tháo bịt miệng, tháo tay, tui mày lo ăn uống đi, con nào kêu, con đó chết với tao. Rõ chưa.

Cả đám gật đầu. Vừa tháo bịt miệng, tháo tay xong có 1 cô gái đẩy ngã tên đó rồi tháo chạy ra ngoài. Tôi cũng nhóm người lên định chạy theo. Nhưng vừa bước ra khỏi cửa đã bị tên khác ngoài cửa nắm tóc lôi vào, và bị đẩy ngã xuống đất. Tên lúc này đứng lên phui phui áo quần, vừa dậm vừa đá vào bụng cô gái.

- *** mẹ mày, mày định trốn hả. Tao cho mày trốn này, trốn này con chó.

Tên khác ngăn cản tên này lại.

- Thôi đi, mày đánh nó thế, có vấn đề gì mày đền tiền nổi ko.

Hắn nhô vào người cô gái ấy bãi nước dãi nhớp nháp.

- Nghĩ ăn nghe mày, ngu tự chịu. *** mẹ tui bay đũa nào cho nó ăn uống là chết với tao.

Hắn vứt bao bánh mì và nước xuống nền, bọn tôi bò ra lấy phần của mình. Vì bị đe dọa như vậy, tôi cũng ko dám giúp cô ấy, chỉ dám nhìn cô ấy ôm lấy bụng mà khóc.

Ăn xong chúng tôi được đưa ra gian phòng phía sau, căn phòng ấy chỉ có 1 bà cụ tầm 60 tuổi, còn khá là minh mẫn.

Chúng tôi bị đẩy mạnh vào phòng.

- Bà Tám, kiểm tra hàng nhá.

Bà cụ ko nói gì, đợi bọn kia đi ra rồi bà ra lệnh cho từng người bọn tôi.

- Cởi đồ ra.

1 cô gái trong bọn tôi e dè lên tiếng.

- Cởi... cởi ở đây ạ.

- Thế ko cởi ở đây thì cởi ở đâu, sau này mày cô làm đi thì cũng cần đeo mang đồ đâu.

Rồi từng người ngồi lên ghế, dặng chân ra, bà lấy tay ngoay ngoáy bên trong hoa huy*t. Rồi bà ra nói chính xác cho tên kia biết, ai còn trình hay ko. Tôi ko hiểu sao bà giỏi vậy, ko lẽ người xưa có kỹ thuật này sao.

.....

Trời gần sáng rồi nhưng cả đêm tôi ko chợp mắt được chyt nào, cứ nhìn chăm chăm vào khoảng ko vô định. Cuộc đời tôi thế là hết rồi, ko biết kiếp trước tôi đã làm gì sai hay cha mẹ tôi làm gì sai mà kiếp này tôi lại khổ thế này. Mới thoát khỏi địa ngục hôn nhân thì giờ lại dính vào cái địa ngục này. Hay là tôi cần lười chết quách cho rồi, thoát khỏi cái kiếp mà ai cũng gầy vô tôi được, chết rồi để tôi có thể đầu thai 1 kiếp khác tốt đẹp hơn. Nhưng liệu cần lười rồi có chết được ko, hay dờ dờ ương ương thì cuộc đời còn khổn nạn hơn nữa.

Lúc này đây tôi nhớ nội tôi da diết, nhớ điên đảo. Nhớ vòng tay của nội, nhớ những lời an ủi của nội, nhớ lắm. Tôi tự nhủ, nội ơi, sẽ nhanh thôi con sẽ đến với nội. Nước mắt cứ rơi và tôi thiếp đi vì mệt mỏi.

.....

Ánh mặt trời đã lên cao, chiếu vào ngay cạnh giường cô đang ngủ. Cô lấy tay che đi những ánh nắng nghịch ngợm ấy, uể oải ngồi dậy. Cô nhìn người đàn ông bên cạnh, người đàn ông ấy lớn hơn cô nhiều tuổi lắm, người đã giang tay che chở cô trong vùng bùn lầy này. Cô định bước xuống giường thì cánh tay lực lưỡng vòng qua eo cô kéo lại.

- Dậy sớm vậy em.

- Trễ rồi mà sáng gì nữa anh.

Người đàn ông hôn lên chỗ đáy thắt lưng ong của cô, tay thì mân mê khuôn ngực tròn trĩnh của cô. Chưa bao giờ cô từ chối người đàn ông này, người đàn ông mà cô phục vụ giường chiếu năm cô 22 tuổi.

- Thôi em tắm rửa đi, rồi đem tiền đi nhận "hàng" cho anh.

Cô nhìn người đàn ông đó nở nụ cười hiền rồi đi vào phòng tắm khi cơ thể đang lửa lò.

Tiếng điện thoại reo lên làm người đàn ông bức bối nhấc máy, vì hôm nay ông ấy muốn được nghỉ ngơi.

- Có chuyện gì, nói?

- Thưa anh Đại, anh Long về rồi anh.

- Um, biết rồi, báo cậu ấy tới qua phòng gặp tao. Giờ tao đi xa rồi.

- Dạ, thưa anh.

.....

Chiếc xe 4 bánh màu đen đỗ kít vào trước ngôi nhà mà tôi đang ở trong đó. Tên lái xe bước ra mở cửa để cô gái trên xe đi xuống. Ai thấy cô cũng cúi đầu chào, cũng nể cô 1 phép.

Cô xách vali tiền đi vào trong căn nhà, cô thấy 6 cô gái ngồi ở đó, trong đó có cả tôi. Bà Tú đơn đã hỏi thăm cô.

- Ôi, Hiền, em đến rồi đấy à, chị chờ mãi.

Cô gái ấy rất xinh đẹp, nét đẹp gầy dạn sương gió, nét đẹp từng trải hiện lên hết trên gương mặt thanh tú. Lốp trang điểm rất nhẹ nhưng tinh xảo, thêm mùi nước hoa nhẹ nhàng càng làm cô quyến rũ hơn. Từ lúc cô ấy bước vào, tôi cứ nhìn suốt, cô ấy là ai mà bà Tú lại xuống nước như vậy.

- Chị mang hàng đến rồi à? Bao nhiêu đũa còn trình?

- Đây, 2 con này còn trình, còn lại 4 con này bị bóc hàng cả rồi. Gồm, mấy con ranh mẽ, mới tí tuổi đã đưa đồ cho trai.

Cô ấy tiến lại xem mặt từng người, ai cũng khóc lóc van xin, riêng tôi thì ko, mặt tôi chai lỳ. Với lũ buôn người này có khóc lóc van xin cũng vô ích.

Cô gái ấy lấy điện thoại gọi cho ai đó.

- Anh ơi, 2 đũa còn trình thôi anh.

- Ok, đưa mụ ta giá cũ.

- Vâng anh ạ. Mà anh ơi...

- Anh cho em 1 đũa nha, nó mất trình rồi, em sẽ đào tạo nó sau có việc anh có mà dùng.

- Ok, tùy em.

Cô ấy gác máy rồi quay sang đưa tiền cho bà Tú, rồi quay lại chỉ vài mặt tôi.

- Con kia theo tao. Còn lại bà theo thằng kia.

Tôi đứng lên lẻo đẻo đi theo cô gái ấy ra xe, ko hiểu sao cô ấy lại tách tôi riêng ra thế này.

Xe chạy 1 đoạn cô ấy lại hỏi tôi.

- Mày tên gì?

- Em tên Linh.

- Tên tao mày biết rồi chứ gì. Ký vào đây.

- Giấy gì vậy ạ, em ko biết chữ.

- Giấy bán thân, muốn sống thì ký vào đây.

- Em ko muốn sống.

- Thế mày muốn sống cũng ko bằng chết à.

Tôi sợ run người.

- Em... em ko biết chữ.

- Vậy tao ký hộ, giờ mày trả hết nợ trong này mới mong được thoát thân.

Nợ? Sao cô ấy lại nhắc đến chữ nợ? Tôi có mượn nợ gì cô ấy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tôi đến nơi chị Hiền ở, đó là 1 khu chung cư cao chót vót, chỉ cần nhìn lên thôi cũng rớt cả mũ đội đầu. Người lái xe đi về, tôi theo chị vào thang máy lên tầng 10. Khu chung cư khá rộng, có hẳn 2 phòng ngủ, còn bếp hay nhà vệ sinh đều đầy đủ cả. Chị thả chìa khóa thẻ lên bàn rồi ngã người ra sofa, tôi đoán cứ phải chạy tới chạy lui chắc chị cũng mệt lắm. Tôi cứ

đứng lơ ngơ đó, ko dám ngồi. Chị nhìn tôi mà ko thèm mở mắt.

- Máy đi tắm đi, tao đưa quần áo vào cho, hồi như chuột chết ấy.

- Vâng chị.

Tôi lùi thui đi vào nhà tắm, lột bỏ đi lớp đồ cáu bẩn, tôi tự nhìn mình trong gương, lem luốc thê thảm đến tội. Tôi nhìn tới nhìn lui ko biết mở nước như thế nào, tôi dịch người qua 1 chút ngay dưới vòi hoa sen, nước chảy ào. Tầm 5p sau chị đẩy cửa đi vào, theo phản xạ tôi lấy tay che đi những bộ phận cần che.

- Che, che cái đó. Làm đi thì tập quen lần đi.

- Chị ơi, em ko muốn làm đi, chị có thể tha cho em ko chị, chị thả em đi đi.

Tôi khóc lóc van xin chị Hiền, nhưng chị ấy cười héch lên 1 cái thôi.

- Tao thả mày đi, mày cũng dẻo sống được, tụi nó bắt lại được mày tụi nó bán qua động trung quốc, ngày dạng háng hơn 20 chục lần. Mà mày đi thì tụi nó giết tao. Mày thích đi, cứ đi đi.

Nói rồi chị đi ra ngoài. Tôi vẫn đứng đó khóc, khóc thương cho số phận mình. Tự nhiên tôi cảm thấy mọi chuyện, nếu ko gặp anh tôi đâu ra cơ sự này, nếu ko vì anh tôi đâu có bỏ đi.

Tôi mang cái váy mà chị đưa, khá là hở hang luôn, cả quần trong nó cũng kỳ lạ, bé xiu.

Tôi vào trong đứng ngay trước mắt chị, chị đang si sụp món mì tôm, loại mà vừa nhanh vừa gọn, đôi có thể ăn ngay được.

- Ăn đi.

Tôi ngồi vào bàn ăn, mùi mì gói tỏa ra thơm nức mũi. Thôi ăn cho no cái bụng đã, khóc lóc tính sao.

.....

Tôi ngủ 1 hơi dài, sau bao mệt mỏi, lần này tôi ngủ ngon kinh khủng, qua bữa cũng ko thấy đói. Tôi đi tìm khắp nhà nhưng ko thấy chị Hiền đâu, tôi mở cửa ra ngoài lan can hóng gió. Từ trên cao nhìn xuống thành phố thật đẹp, trên này thật yên tĩnh lắm, gió lại mát nữa.

Tiếng nói chị Hiền làm tôi giật nảy mình.

- Nhảy à, mày nhảy đi, nhảy xuống đó chết rồi tụi bảo kê cũng mang xác mày đi vứt thôi.

- Ko, em ko có ý định đó.

Chị Hiền lại chỗ tôi vứt cho tôi 1 hộp đựng đồ ăn, rồi lấy trong túi xách ra điều thuốc, bật lửa phà đi 1 hơi dài.

- Sao mày lại rơi vào tay con mụ Tú thế?

- Em từ quê lên kiếm việc làm, ko may lại xin làm giúp việc nhà ấy?

- Mày bị thằng chồng nhà đấy thả dè lần nào ko?

Mặt tôi cúi xuống buồn buồn.

- Một lần này là bà Tú đưa em sang đây luôn chị ạ.

- *** mẹ, mấy thằng chó khôn nạn.

Chị lại rít 1 hơi rồi thả đi khói thuốc trắng. Tôi nhìn chị, hình như chị cũng mang nỗi buồn sâu lắng lắm. Rồi chị lại hỏi tôi.

- Mà sao ko ở quê cho yên thân, mò ra đây làm để gi dễ rơi vào động quỷ này.

Tôi cười, cười cái cuộc đời khôn nạn, cười cái sự tin tưởng ngu xuẩn, cười cái sự chịu đựng đại khờ.

- Do em ngu chị ạ, vì yêu, vì tin, rồi họ coi em ko bằng con ờ, thậm chí chồng em còn dẫn người con gái khác về, đá em đi, khôn nạn lắm chị à.

- Tao tưởng mình tao khôn nạn, ai ngờ mày cũng không khác gì tao. Tao và thằng người yêu quen nhau 3 năm, *** mẹ 3 năm lận đấy. Trong suốt 3 năm ấy nó dẻo sò vào tao 1 lần nào, tao nghĩ trên đời này nó đúng là đáng nam nhân, có thể gói gắm tương lai được. Rồi nó lừa tao, bán tao đi. Lúc đó lão Đại đã "cứu vớt" đời tao, may mà chỉ phục vụ mình lão.

- Sao lúc ấy chị ko chạy đi.

- Chạy, chạy thì mày có thoát khỏi tay bọn gian hồ máu chó ấy ko? Hay cuộc đời mày tụi nó vui cho nát.

Tôi im lặng nhìn chị trải lòng, chị vứt điều thuốc đi thờ hơi dài.

- Mày ko tự tử thì mày cũng an phận đi, dẻo mơ trốn được đâu. Đi có nhiều loại, đi rẻ tiền và đi cao cấp.

Tôi vẫn nhìn chị mặt ngu ngơ ko hiểu.

- Đĩ rề tiền là tiền là loại đứng gốc cây, đầu cầu, đi vài cuộc cho xe ôm, taxi xế hay mấy cha già rừng mớ, bán thân trong mấy nhà nghỉ nhếch nhác, có lúc lại bụi cây. Đĩ cao cấp thì phục vụ cho đại gia, phòng ốc sạch sẽ, thơm tho, còn được bao tiền lớn. Nhiều khi mày dạng háng 1 đêm bằng người ta làm cả tháng ấy.

- Chị... chị có bao giờ về nhà hay gọi điện ko?

- *** mẹ, mày nhắc tới làm gì.

Chị lúc này ngồi bệt xuống, tựa lưng vào lan can, tôi cũng thế

- Gọi làm gì, dính vào nghề này họ coi như mình đã chết. Có lúc gọi tiền về họ còn đéo nhận ấy. Nhưng có sao đâu, tao vẫn có chỗ ở cao cấp, có tiền tiêu, thậm chí có xe đi lại. Mà tao cũng nói mày nghe này, đã rót xuống vùng sinh này thì chọn lựa cách mà sống cho sung sướng.

- Chị, mà sao lúc đó chị cứu em.

- Tại tự dung tao thấy mày giống tao thôi. Ăn đi, tao đi tắm. Mai bắt đầu học.

Tôi gọi với theo.

- Học gì hả chị?

- Mai biết.

Tôi vơ lấy hộp đồ ăn chị đưa, bên trong là cơm vàng và cái đùi gà quay thơm phức. Từ lúc lấy chồng đến giờ, chưa bao giờ tôi được ai quan tâm như này, được ăn ngon như này, trừ anh Khoa.

.....

Ngày hôm sau chị Hiền chở tôi đi mua quần áo, son phấn giày dép các kiểu, thậm chí là điện thoại xịn nữa, đến tận gần trưa ấy mới về. Trên xe chị hỏi tôi.

- Đi ăn luôn hay mày muốn về ăn mì gói?

- Thôi đừng ăn ngoài nữa, mua đồ về nấu cơm ăn chị ạ.

- Rắc rối, nấu cái mẹ gì cho mất công, hỏi hám nhà cửa.

Thấy chị quát, tôi cũng im re.

- Mày muốn mua gì, tao chở đi chợ.

- Vâng chị.

Bữa cơm tối đó chỉ có nước luộc rau, rau muống luộc, trứng vịt luộc và 1 ít thịt rang cháy cạnh nữa.

- Chị ăn đi, mấy món tui của em.

- Nấu đơn giản như này chồng bỏ là phải rồi.

Tôi cúi mặt xuống, im lặng.

- Thôi ăn đi, đói chết.

- Vâng ạ.

Tôi thấy bữa cơm đó chị Hiền đã ăn rất ngon. Có lẽ lâu rồi chị ko ăn cơm gia đình.

.....

Cái mà tôi học đầu tiên là học chữ. Chị Hiền mua vở và bút tôi học. Cũng may chị ko làm cô giáo, nếu ko lũ học trò của chị sợ chết khiếp ấy.

Cái thứ 2 tôi học là học "làm tình", học cách chiều chuộng đàn ông.

Chị để trên bàn 1 cái dương v*t già được gắn trên cái giá nhỏ.

- Mày biết vì sao đàn ông hay ra ngoài tìm gái ko?

- Vì ở ngoài nhiều gái đẹp.

- Một phần thôi. Nhiều thằng đàn ông nó đi ngoại tình, mà con bỏ nó xấu thua chó lác.

Tôi ngu ngơ.

- Chứ sao vậy chị.

- Vì kỹ thuật trên giường ấy. Loại gái như mình nó chiều đàn ông tận hột, chứ ko phải như mấy mụ vợ ở nhà chỉ thích nằm ko hưởng thụ. Rồi mình còn đổi nhiều kiểu sexy tạo phong cách mới lạ nữa. Còn biết uốn éo làm nũng nữa ấy. Đàn ông mà, thằng nào ko thích làm "siêu anh hùng" gian tay che chở cho mỹ nhân.

- Gì ghê vậy chị.

- Ghê con mẹ gì, thay vì chiều chồng thì chiều đàn ông thôi. Như tao sau khi dâng trình tiết cho lão Đại thì cũng tự học hỏi thôi. Nói chung muốn giữ đàn ông thì cứ phải mềm nắn rắn

buông mấy ạ.

Tôi gật gật đầu kiểu như là đã hiểu.

- Nhìn mặt mày, chắc cũng chưa hiểu mẹ gì đâu. Nếu bây giờ muốn chết thì nhảy mẹ ra ngoài cửa sổ kia. Còn muốn sống thì chịu khó học mà làm đi cao cấp.

Tôi ập úng, giọng lí nhí.

- Em... em học.

Tôi hết đường lui rồi, nếu cuộc đời đã cho ta sự sống, thì cứ sống đã. Chứ nếu bây giờ mà chết thì cũng mất xác nơi đất khách quê người.

Tôi nhìn chị liếm mút cái dương v*t già mà mặt đỏ hết lên, tôi lấy tay che đi. Chị quát tôi, chị đúng là cô giáo khó tính mà.

- Lo nhìn mà học này, tao làm mẫu 1 lần thôi đấy.

- Vâng chị.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

H" Miên cũng đã sinh con, đứa con gái giống anh Khoa, anh Khoa vui lắm, ngày ngày chăm sóc mẹ con H" Miên. Còn H" Miên cũng cảm thấy lạ, sau ngần ấy thời gian mà H" Miên vẫn ko sao, ko lẽ cây ngải của mẹ phù thủy đưa là dỏm. Tính đến bây giờ thì cây đã héo, sao H" Miên vẫn còn sống nhân thể này.

H" Miên quyết định đi tìm mẹ phù thủy hỏi cho ra chuyện.

Vẫn là con đường cũ, xa xôi, gập ghềnh rồi mới đến nhà mẹ. H" Miên kể toàn bộ sự việc cho mẹ ấy nghe.

- Tính đến nay cây đã héo mà sao con vẫn ko sao?

- Tao cũng ko biết, thường thì như thế mày bị ngải quật rồi mới phải. Hay do cây ngải đã dính máu của người khác?

- Con cũng ko biết ấy,mà sao hả mẹ?

- Nếu cây ngải dính máu người khác, mà người đó ko biết nuôi cây thì cây sẽ quật ngược lại người đó.

H" Miên mặt vui sướng, roi cả nước mắt, đến nỗi giọng run run.

- Thật... thật ko ạ?

- Thế tao nói xạo mày làm gì.

- Vậy.. vậy cây ngải ko quật con nữa à.

- Ko.

- Vậy... vậy con muốn nhờ mẹ 1 việc ạ.

- Việc gì?

- Con muốn giải bùa con đã gieo cho chồng con.

Mẹ nhìn H" Miên rồi lại bần ngồi húp đi 1 ngụm nước màu đỏ, đặc quánh. H" Miên ngồi gần cũng nghe mùi tanh nồng bốc lên, H" Miên che miệng xém ỏi mấy lần.

- Sao lúc cất công đi thả bùa rồi lại đòi gỡ bùa. Có phải là nhiều chuyện lắm ko.

- Mẹ à, cái đó là lúc trước. Bây giờ con đã có con với anh ấy rồi, con muốn anh ấy yêu thương con bằng tình yêu chân thật, ko phải sự điều khiển của bùa ngải nữa.

Mẹ lại nhấp 1 ngụm nước đỏ, rồi nhìn H" Miên.

- Phí cao đấy.

- Được ạ, nhà con giàu có nhiều nhất bản ấy. Mẹ muốn bao nhiêu con cũng chịu?

- Ko cần nhiều. Chỉ cần cung cấp gà cho ta trong vòng 3 năm, gà trống sống.

- Cái gì chứ cái đó thì dễ.

- Mỗi ngày 3 con.

- Vâng, được được ạ.Nhưng mà gỡ bùa thì chồng con phải tình báo bình thường ấy, chứ lơ lơ là con ko chịu đâu.

- Vậy 3 ngày sau bùa sẽ hết.

- Vâng, vâng ạ. Con cảm ơn mẹ, con có mang lên cho mẹ 4 con gà đấy ạ. Chào mẹ con về.

.....

Đúng thật, 3 ngày sau anh Khoa tỉnh hẳn, H" Miên cứ nhìn anh mà chờ đợi.

- H" Miên sao... sao... anh cảm thấy có gì đó ko đúng.

- Có gì ko đúng hả anh?

- Anh nhớ.. là...

Anh Khoa đưa tay lên xoa xoa đầu.

- Thôi anh đừng nghĩ nhiều lại đau đầu ấy.

Bỗng dưng anh Khoa đẩy H" Miên ra.

- Ko đúng... ko đúng... anh có vợ rồi, vợ anh... vợ anh.. anh phải đi tìm cô ấy đây.

- Anh ko được đi, anh đi rồi còn em và con thì sao.

- Anh... anh.. anh xin lỗi.

- Anh Khoa... anh Khoa...

Anh Khoa chạy đi khỏi nhà, tìm đường về nhà mình, tìm về với anh Bách.

Anh đi ngang qua căn nhà cũ, căn nhà ngày xưa ko còn nữa, giờ nhìn nó lạ lắm quá. Anh đi qua nhà chú ruột tìm anh Bách.

Anh Bách cũng ko còn ở đó nữa, người chú ruột bảo anh ấy đã bỏ đi đâu rồi. Thôi vậy là hết, nhà ko còn, mẹ ko còn, vợ ko còn, ngay cả người anh trai cũng ko tìm thấy được nữa. Anh phải làm sao đây " Linh ơi, anh xin lỗi, anh sẽ đi tìm em".

.....

Còn chị Mai, sau khi bỏ đi với gã nhân tình, sống cuộc sống sung túc. Họ thuê 1 căn chung cư, họ mua 1 chiếc xe con, còn bao nhiêu tiền họ ăn chơi trác tán.

Sau khi cho con ăn xong chị Mai bàn với gã nhân tình.

- Anh, mình tìm gì kinh doanh đi, cứ thế này sẽ nhanh hết tiền lắm ấy.

- Ủ, anh đang kiếm việc đầu tư đây. Nay chỉ thêm cho anh 100 triệu đi, chứng khoán dạo này xuống dốc quá.

Chị Mai nhăn mặt cau kinh, bán cái nhà ấy được bao nhiêu lắm mà chị cho gã nhân tình biết bao nhiêu lần.

- Lại chi, vừa rồi mới chi 200 triệu, còn chưa lấy lại đồng nào.

- Thì chứng khoán mà, lúc lên lúc xuống ấy. Mình phải đầu tư chứ.

- Thấy mới lãi được có 20 triệu, lại phải chi rồi. Anh xem làm sao thì làm.

Gã nhân tình lại ôm chị Mai vuốt ve cưng nựng.

- Em xem, anh cũng lo làm ăn để tương lai mẹ con em được sung sướng còn gì.

- Hừ, biết nghĩ thế là tốt đấy.

- À, em này. Anh thấy đầu tư bất động sản cũng được ấy, hay mình đầu tư vào đấy, để thời gian bán đi lãi nhiều lắm. Hoặc mình mua rồi bán lướt sóng kiếm vài trăm.

Chị Mai có vẻ lưỡng lự, gã nhân tình lại vuốt ve.

- Anh thấy trên sàn ấy, bất động sản ổn định hơn giá chứng khoán nhiều.

- Vậy... vậy liệu đầu tư vào đó đi anh.

- Phải vậy chứ, ko lại thua người ta đấy.

.....

Làm đi đâu phải sướng, đâu phải cứ dạng háng là có tiền đâu. Cũng cực lắm chứ, cứ phải học đủ thứ, học uống ế, học cách làm đàn ông thỏa mãn. Mối cả eo, mối cả hông, còn mối cả miệng ấy. Còn phải học cách nói chuyện, sao cho kiểu quý phái chứ ko phải ẻo ọt suôn sã. Còn phải tập thể dục để được săn chắc hơn, những phần cần to thì to, phần nào cần nhỏ thì nhỏ. Thậm chí chị Hiền còn dẫn tôi đi làm hồng nhũ hoa và cải tạo " cô bé". Chị ko cho tôi bom ngực, tại chị nói ngực to cứng cũng ko thực. Họ nói dĩ khác kiểu nữ là thật ấy. Vì còn đang phải học nên tôi chưa phải tiếp khách.

Tôi giờ đây ko giống như xưa nữa, đẹp hơn, đàn hơn. Sau kỳ huấn luyện ấy chị Hiền khá hài lòng về tôi.

Tôi ái ngại hỏi chị.

- Chị.. lần đầu, lần đầu lên giường với người lạ nó cảm giác như nào chị.

Chị Hiền vừa trang điểm vừa liếc mắt tôi qua gương.

- 1 chữ nhục.

Tôi lại cúi xuống viết chữ nhưng vẫn trả lời chị.

- Vậy à chị.

- Mà thôi mày hỏi làm gì, khi nào đi khách hẳn biết.

Chị Hiền xịt tí nước hoa nữa, ngoài đường chiếc xe 4 bánh tới, bóp còi tin tin.

- Ở nhà lo học hành đi, tự ăn uống đóng cửa ngủ, khi nào tao về tao gọi.

- Vâng chị.

.....

Trong quán bar Zero, quán bar nổi tiếng nhất Hà Nội này, khách đông đúc, nhạc sập sinh. Lão Đại thả xì gà phì phò, tên đàn em ngồi nói chuyện gì đó với lão.

- Anh Đại, anh Long thu tiền bao kê mấy vùng dưới chuẩn lắm ấy. Vừa rồi còn kéo 1 đám qua dẫn mặt bên bar TíTo đấy anh, vì nó dám thay bảo kê.

Lão Đại ko nói gì, rít hơi thuốc rồi cười mồm nguyền.

Rồi tên đàn em kê sát tại lão Đại.

- Anh Đại, chuyển hàng tới mình có nên đưa anh Long đi hàng ko anh. Chuyển tới rất quan trọng đó anh.

- Mày nghĩ sao.

- Em thấy đưa anh Long đi là hợp lý ấy, mà em sợ...

- Sợ gì?

- Sợ anh Long ko chịu, hồi xưa đến giờ anh ấy ko tham gia vào gái, ko tham gia vào... nên...

- Mày để tao.

Từ đằng xa, 1 người đàn ông mặc đồ đen, đội mũ đen đi tới, cánh tay có xăm hình con rồng quấn quanh. Người đàn ông ấy tiến lại gần lão Đại.

- Chào anh Đại.

- Ủ, vất vả cho chú em quá. Nào anh mời.

Lão Đại đích thân rót cho anh Long 1 ly. Anh Long nhận lấy ly rượu và uống cạn.

- Anh gọi em tới có chuyện gì vậy?

- À, có chút chuyện, lần này anh muốn mày đi giao hàng cho anh.

- Hàng gì vậy anh?

- Thì năng tiên ấy.

- Anh, anh biết em ko tham gia vào mấy thứ đó.

- Tao biết, nhưng lần này hàng lớn nên tao muốn mày chuyển giúp tao.

- Anh, anh biết tính em mà, em xin lỗi. Chào anh em về.

Anh Long rời chỗ đi ra khỏi quán bar, lão Đại nhìn theo rồi uống cạn ly rượu mà ko nói gì.

Bước ra khỏi quán, lái xe về, anh Long dừng lại 1 chỗ bên cầu hóng gió. Làn gió mát phả vào gương mặt sưng đỏ của anh. Nếu năm đó ko có lão Đại cứu thì anh đã bỏ mạng ngoài kia rồi. Anh theo lão Đại bao nhiêu năm, bán mạng cho lão nhưng anh có quy tắc của anh. Lời đề nghị đó khiến anh mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Vì số hàng này quá lớn nên lão Đại ko thể khinh suất được. Làm thế nào, làm thế nào đây. Như nghĩ ra ý gì, lão gọi ngay cho chị Hiền.

- Con bé em huấn luyện đến đâu rồi.

- Dạ, cũng ok rồi anh.

- Dẫn nó đi vá màn trình đi, anh có việc cần.

- Vâng anh.

Lão Đại gác máy, nhắm nháp 1 chút rượu. Việc của lão Đại này cần thì thắng nào dám ko nghe.

.....

Chị Hiền nghe lệnh rồi gác máy, hát hăm về phía tôi.

- Gặp vỡ lại đi, thay đồ theo tao.

- Đi đâu hả chị.

- Đi vá màn trình.

- Vá.. vá màn trình là sao chị.

- Là biến mầy thành gái zin, hỏi nhiều quá, đi thay đồ.

Chị Hiền dẫn tôi đến bệnh viện, tôi được đưa vào phòng tiểu phẫu tầm 20p. Họ đưa tôi sang phòng khác nằm nghỉ ngơi, chị Hiền vào thăm tôi.

- Đau ko?

- Giờ thì chưa đau vì còn thuốc tê chị ạ.

- Ồi, vậy nghỉ ngơi đi, mầy sắp phải đi khách rồi đấy?

Tôi mặt buồn hăn, chị nhìn tôi.

- Buồn cái con mẹ gì, vài lần rồi quen.

- Chị, em muốn hỏi cái này.

- Hỏi gì mà hỏi lăm thế, suốt ngày hỏi hỏi. Hỏi đi.

- Lão Đại có gia đình vợ con ko chị?

- Có, nhưng lão cho đi Mỹ rồi. Lão sợ ở đây liên lụy vợ con lão, nhất là 2 đứa trẻ.

- Vậy, vậy lão có yêu vợ con của mình ko chị?

- Mày hỏi thế bố ai trả lời được. Thôi nín mồm vào đi, nghỉ ngơi đi.

.....

Tại 1 nhà hàng sang trọng, phải nói là nó 1 cái galaxy bao gồm nhà hàng và khách sạn cao cấp.

Lão Đại đang ngồi trong phòng vip, trên bàn bày lên chai rượu cao cấp đắt tiền. Có 1 tên đàn em chạy vào thông báo là khách đã tới. Lão Đại đứng dậy để chào đón khách.

1 người đàn ông bước vào, ông ta mặt nhỏ nhắn như mặt chuột, mắt xếch, còn thêm hàm râu khiến người nhìn cảm thấy rất khó chịu. Đó là 1 người tàu, tên Chu, ông ấy cũng là dân có máu mặt của ở thành phố này. Nhiều khi lão Đại còn phải nhờ vào ông ấy, ông ấy có 1 tính mà lão Đại nắm được, đó là máu gái.

- Chào anh Chu, lâu quá ko gặp.

- Ủ, lâu quá mới gặp nì.

- Mời anh ngồi ạ.

Ông Chu ngồi vào bàn, lão Đại búng tay, mấy tên đệ từ lui ra ngoài hết. Có 2 cô gái ăn mặc mát mẻ đi vào ngồi 2 bên của ông Chu. Mắt ông Chu sáng hơn cả đèn pha, tay bắt đầu mò mẫm. Lão Đại cười mỉm.

- Anh Chu cứ từ từ, em có chuẩn bị quà cho anh rồi, ăn xong anh lên phòng mà nghỉ ngơi.

- Được được.

Đồ ăn được mang lên, nào là sơn hào hải vị, bào ngư vi cá, đặc biệt là hàu sống, tăng khả năng lên giường của đàn ông.

- Anh Chu mời dùng, mời dùng. Mấy đứa phục vụ anh Chu ăn uống nha.

- À, được được.

Ông Chu cười tít mắt, khi được mấy em xinh đẹp chăm sóc cho.

Ăn uống xong 2 cô gái đó ra ngoài thì lúc này lão Đại mới bàn việc với ông ấy.

- Anh Chu à hôm nay em muốn nhờ anh một việc.

- Việc gì mà lão Đại phải cần đến Chu này.

- Chẳng là em có 1 số hàng cần đi Macao. Anh biết đó đường đến đó em sợ cướp. Nên muốn nhờ anh chỉ cho em ít viện trợ..

- Thế giúp ngô giúp nị rồi ngô được lợi ích gì.

Lão Đại búng tay, tên đàn em của lão Đại xách vào 1 vali. Lão Đại mở ra đưa ra trước mặt ông Chu, ông Chu vuốt râu gật đầu có vẻ hài lòng.

- Anh Chu à, số nhỏ này xin gởi anh. Khi nào anh mệt anh cứ nói em, em đưa qua hàng sạch phục vụ anh nghỉ ngơi.

- Được được. Khi nào nị đi hàng, địa điểm ở đâu.

- Dạ, gần tới lúc đó em sẽ báo anh.

- Ừ, ngô biết rồi.

- Anh Chu giờ mời anh lên phòng nghỉ ngơi nha, đừng để em út nó chờ lâu quá, nó hờn.

- Ồ, ờ đi liền đi liền.

Khi ông Chu đến trước cửa phòng, tên đàn em của lão Đại đưa cho ông Chu 1 ly nước.

- Ông chủ Chu, anh Đại nói ông Chu có muốn uống 1 chút nước xuân tình ko?

Ông Chu cười hí hí rồi bưng ly nước uống cạn.

Trong phòng tôi đang chờ sẵn,hôm nay tôi buộc phải ăn mặc đẹp, ko quá cầu kỳ, ko quá sexy. Chị Hiền trang điểm cho tôi cực nhẹ vì bảo tôi phải đóng giả gái trinh. Đóng giả đây là lần đầu phải tỏ ra sợ hãi. Nhưng lên giường với người lạ thế này, tôi cũng ko cần đóng giả là sợ hãi nữa, tôi sợ thật sự.

Người đàn ông đó đi lại gần chỗ tôi, án chung ông này phải hơn gấp đôi tuổi của tôi.

Tôi đứng lên, tay cầm chặt túi xách, run run.

- Chào... chào chú.

Ông ấy cười hí hí rồi đưa bàn tay vuốt lên làn da trắng nõn nà của tôi.

- Đừng có gọi ngô là chú, gọi ngô là anh thôi ha... hí.. hí..

- Anh... anh...

Ông ấy đi ra đằng sau tôi đưa tay xoa xoa mông tôi. Người tôi nổi hết da gà lên, tôi bước tới trước.

- Em... em đi tắm

Ông ấy kéo tôi lại.

- Ko cần đâu.

Rồi ông ấy ẵm tôi lên hôn hít, vắt tôi lên giường. Ông ấy nhanh chóng cởi bỏ đồ của mình, cởi hết ko chừa lại gì, trần trụi. Rồi nhảy nhanh lên giường mà giẫy vò tôi, xé đi bộ váy lụa tôi đang mặc. Tôi lúc này thật sự hoảng.

- Xin... xin.. anh nhẹ tay cho.

Nhưng làm sao ông ấy nhẹ tay được khi xuân được đã ngấm vào người. Tôi nằm im trên giường 2 tay bấu chặt vào tấm drap mặt kệ ông ấy lên xuống. Cho đến khi vật cương cứng của ông ấy đi vào hoa huy*t tôi. Tôi khóc, nó đau thế xác là 1 nhưng đau tâm hồn gấp trăm gấp ngàn lần. Tôi rên lên vì đau.

Ông ấy thấy tôi khóc ông ấy càng khoái chí,tôi càng rên ông ấy càng giẫy vò tôi hơn nữa.

.....

Khi tôi mờ mắt dậy, ông ấy ko còn nằm bên cạnh, tôi lấy mền kéo lên che đi phần ngực bị phơi bày. Máu trinh già vuron trên tấm drap, và 1 xấp tiền đô để bên cạnh.Tôi mệt mỏi quá, chân cũng ko nhích nổi nữa, ko biết đêm qua ông ấy đã giẫy vò thân xác tôi bao nhiêu lần, đến gần sáng mới tha.

Tôi cố bước vào phòng tắm xối rửa cho qua cơn mệt mỏi rồi lấy khăn quấn ngang người đi vào. Lấy điện thoại gọi chị Hiền đến đón và ko quên mang cho tôi bộ đồ.

Suốt đoạn đường về, tôi ko nói gì, chỉ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Chị Hiền hỏi gì tôi cũng ko nói.

Về đến nhà chị Hiền kéo tay tôi.

- Máy sao vậy, tao hỏi suốt ko trả lời?

Tôi gất lên.

- Đừng đụng vào em

Tôi đi thẳng vào nhà tắm, đứng dưới vòi cho nước chảy từ trên xuống. Tôi muốn nó trôi đi hết, trôi hết sự nhơ nhớp ấy. Khi trước tôi hỏi chị Hiền cảm giác lên giường với người lạ như thế nào. Chị ấy chỉ bảo là nhục, nhưng đâu phải riêng gì nhục, còn là muốn chết đi ngay lúc ấy.

Tôi ở trong đó suốt 1 tiếng, chị Hiền đẩy cửa đi vào. Đứng vòng tay dựa người vào cửa phòng tắm nhìn tao.

- Tự hành hạ mình thì cũng ko được dẻo gì đâu. Lâu dần sẽ quen, đi vào, tao nấu cơm rồi đấy.

Tôi vẫn ko trả lời, tôi hận, hận người đã đưa tôi vào con đường này.

.....

Chị Mai thấy gã nhân tình đi lâu quá vẫn chưa về, gọi thì ko được, mà đêm đã khuya rồi ấy. Làm chị thêm lo. Bỗng tin nhắn tới, chị nghĩ chắc gã xin đi nhậu về trễ đây mà.

Cái chị thấy là tin nhắn từ số máy lạ, c ko biết ai lại nhắn chị giờ này, hay họ gọi nhầm số. Chị mở lên xem, hình ảnh của gã nhân tình chị và 1 cô gái đang quấn lấy nhau. Tay chị run lên, cả cơ thể run lên, chị phải tựa vào thành ghế nếu ko chị sẽ ko chịu nổi mắt. Chị gọi lại, nhưng bên kia ko nghe máy, chị gọi nhiều lần ko được nên mới nhắn tin.

- Máy là ai, sao lại bên cạnh chồng tao.

- Chồng? Ai là chồng chị, chị với anh ấy có giấy kết hôn ko, hay chị cũng là con giáp thứ 13.

- Máy... máy nói gì vậy, im đi, mau trả anh ấy lại cho tao, đồ hồ ly tinh.

- Hồ ly tinh, vậy chị là gì, bạch cốt tinh à. Tôi chỉ muốn nói cho chị biết, tiền anh ấy lấy của chị tôi đang giữ đây. Gì chứ máy tờ giấy mua nhà ấy chỉ là giả thôi. Tôi và anh ấy quen nhau 3 năm rồi.

- 3 năm? Ko thể nào, tao và anh ấy mới quen nhau 2 năm đây thôi.

- Thì giờ chị biết cũng có muộn đâu, chào chị nhé.

Chị Mai hoảng loạn ném đi mọi thứ chị vợ lấy được, chị hét lên như 1 con điên. Chị ko ngờ gã nhân tình lại phản bội chị. Chị thờ dốc rồi gọi cho bên thám tử để dò ra địa chỉ chiếc xe ô tô chị mua cho gã. Chiếc xe được cài định vị mà lão ko biết.

.....

Hôm sau được tin thám tử báo về, chị bắt xe tới ngay chỗ gã. Gã và con nhân tình vừa bước vào quán.

Vừa thấy chị Mai mặt gã tái mét, nhưng chị Mai ko nói gì lão, ko đánh lão mà chụp đầu cái con đã nhắn tin cho chị đánh đắm túi bụi, chị còn tháo chiếc giày cao gót gõ vào người à bôm bốp.

À chỉ biết kêu la nhưng ko than vãn, gã nhân tình nhảy qua đầu chị Mai ra bảo vệ à.

- Anh con bảo vệ nó à.

Lúc này gã mới lộ bản mặt dối trá của gã.

- Thì sao. Anh yêu cô ấy.

- Anh còn nói thể được à, về.

Chị Mai nắm tay gã kéo về nhưng gã hất tay ra.

- Chúng mày... chúng mày... Có phải anh và nó ngoại tình trước tôi.

- Đúng.

Chị Mai như chết đứng, lòng chị đau lắm nhưng chị ko khóc. Chị sợ lúc này chị yếu đuối thì à kia sẽ cười, chị nhục lắm. Chị nắm lấy chìa khóa xe trên bàn.

- Xe này tôi mua cho anh, nhưng nó vẫn có đứng tên tôi. Nếu ngày đó tôi ko cài định vị thì có lẽ giữa thành phố Hà Nội này tôi ko thể tìm được anh. Đồ dối trá, dê hèn.

Chị Mai quay lưng bỏ đi. Tất cả số tiền chị đều tin mà đưa cho gã, bây giờ chị chỉ còn lại chiếc xe này. Còn đâu mất trắng hết, pháp luật làm việc trên giấy tờ chị chịu thôi.

.....

Chiếc xe ô tô chị bán đi, cũng được 1 số tiền. Chung cư này chị ko thể ở được nữa, sắp tới tháng sẽ phải trả tiền. Còn đứa con chị bỗng đi cho rồi, đứa con của chị và gã, mỗi lần thấy đứa con thì máu tức của chị sôi lên. Chị kéo vali bước ra khỏi cửa, xuống đường bắt taxi, chị về thôi, về xin sự tha thứ của chồng chị, người chồng yêu thương và hy sinh cho chị tất cả.

Đang đứng đợi xe, bỗng dung bên kia đường có 2 chiếc SH đỗ lại chỗ chị. Đứa ngồi sau xe leo xuống tát chị bôm bốp.

- Máy há máy, máy dám đánh tao à. Máy nghĩ máy là ai.

3 đứa con gái tấp vào đánh chị, dùng dao lam rạch mặt chị và cơ thể chị nhiều nhát. Chị kêu la đau đớn, đến khi chị ngất thì tụi nó mới bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Chị Mai tỉnh lại thấy mình nằm trong bệnh viện, chắc ai đó đã đưa chị vào đâu. Chị thấy mặt chị đau rất lắm còn quần băng kín nữa, tay chân và cả người nữa. Khi dao cắt đứt tay đã thấy đau, còn chị thấy đau cả vạ lần.

Ở đây ngoài bác sĩ và y tá ra, chị ko thể nhờ được hết, người thân cũng ko có nữa.

Chị nằm được hơn tuần thì bác sĩ tháo băng mặt cho chị. Bác sĩ y tá ko ai nói gì với chị. Chị Mai tự mình mò vào nhà tắm xem gương mặt mình như nào. Chị hét lên to lắm, chị khóc, khi thấy gương mặt mình bị rách nát, chỉ chút những vết khâu chằng nhau. Với người phụ nữ chỉ có gương mặt, mà lại như thế thì ai chịu nổi. Chị ngồi bệt xuống sàn trong phòng tắm, y tá phải vào đưa chị ra ngoài.

2 3 hôm nay chị cứ sốt, sốt lên là chị lại vã mồ hôi trộm.

Bác sĩ cho chị làm xét nghiệm máu tổng hợp. 3h sau, họ thông báo với chị là chị đã bị nhiễm HIV. Chị lắc đầu, rồi vừa khóc vừa cười như con điên. Vì chị ko tin vào kết quả ấy. Những bệnh nhân nằm cùng phòng chị đều được đưa sang phòng khác, phòng này chỉ còn mình chị.

Tại sao chị lại bị căn bệnh quái ác này chứ, chị có làm gì đâu. Phải rồi, do gã nhân tình đã gieo cho chị. Tâm trạng chị bây giờ rối bời lắm, chị cứ nhìn ra ngoài cửa sổ bệnh viện, mắt vô hồn. Có phải chăng cây ngải đã quật chị, hay do sự tệ hại của chị, do những gì chị gây ra cho người khác.

Chị ngồi như thế lâu lắm, phải mấy tiếng đồng hồ. Chị với tay rút ví lấy điện thoại gọi anh Bách, nhưng điện thoại ko liên lạc được. Chị chỉ muốn xin lỗi anh, chị ko dám mong anh tha thứ. Rồi chị gọi cho mẹ chị.

- Alo mẹ à, mẹ khỏe ko?

- Mẹ khỏe, con khỏe ko, về chưa thằng ku con nhớ con lắm đấy.

Chị khóc, chị nấc lên. Chị lấy tay che miệng đi.

- Mẹ, mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe, mẹ chăm dùm thằng ku cho con, con xin lỗi mẹ. Con xin nợ mẹ 1 kiếp này, nói với ku con lag tha thứ cho mẹ nó.

- Mai, con nói gì mà lại vậy... mai.. mai...

Chị gác máy, điện thoại lại reo nhưng chị ko muốn nghe lần nào. Chị sợ, sợ chết vì lở loét, sợ đi ra đường người ta sẽ cười chị, sẽ chỉ trỏ chị. Với gương mặt này và căn bệnh này, nó thật tàn nhẫn đối với chị.

Chị bước xuống giường đi lại cửa sổ, chị nhìn ra đó 1 lần rồi leo lên thành cửa sổ, gieo mình xuống từ tầng 8. Cái chết của chị thật thê thảm, mắt cũng ko nhắm được. Nó thê thảm giống như những việc chị đã gieo cho người khác vậy.

Dưới sân bệnh viện trở nên thật nhón nháo. Đến lúc chết cũng ko có người thân bên cạnh, đến lúc chết cũng ko nhận được lời tha thứ từ chồng.

.....

Đã rất lâu rồi từ đêm hôm đó, đêm nhớ nhóp nhắt cuộc đời tôi. Lão Đại ko bắt tôi phải đi khách lần nào nữa, chuyện qua rồi nên tôi cũng ko muốn nhớ nữa. Còn cái màn trình này ko biết có bị vá thêm lần nào nữa ko?

Tôi đi lòng vòng trên đường về chung cư, thấy 1 thanh niên đang chạy tới nhanh lắm, va vào tôi nữa. Hình như đang bị thương, rồi anh ấy chạy qua tôi, đằng sau tôi có 1 đám nữa bị mặt đi theo. Tôi nghĩ thật ghê quá, ban ngày ban mặt mà thanh toán nhau, thôi tốt nhất tôi nên ở trong nhà.

Tôi đi đến cầu thang máy, bấm nút để đi lên, thì có người bước vô cùng tôi. Tôi sợ quá, gã này hình như đang bị lũ giang hồ đuổi thì phải. Tự nhiên anh ta ngã nghiêng sang người tôi, tôi đỡ lấy liếc mắt nhìn... đây... đây chẳng phải là ân nhân của mình sao.

- Anh Long..

Anh ấy có vẻ mơ hồ nhìn tôi.

- Cô là...

- Em là Linh đây, anh từng cứu em 2 lần ấy.

- Sao em ở đây.

- Chuyện em dài lắm, sao anh ở đây.

Rồi anh ấy lại ngã, tôi đỡ anh ấy vào nhà.

Tôi lấy đồ băng bó vết thương cho anh ấy, vết thương có vẻ nặng mà tôi lại dốt khoản này. Chỉ biết ngóng chị Hiền về thôi.

Tầm hơn 30p sau chị mới về, nghe tiếng mở cửa tôi chạy ra ngay.

- Linh ơi ra nấu ăn này. Ko biết ngày gì mà tụi giang hồ nó đi lòng vòng dưới kia.

- Chị chị vào đây.

- Cái gì mà kéo ghê vậy con này.

Chị Hiền đi vào phòng tôi thấy 1 người đàn ông nằm đó. Chị quát lớn.

- Cái con này, sao mày lại dắt trai về đây thế hả.

Người đàn ông cất giọng.

- Đây là Hiền đệ dàng của lão Đại đây sao.

Chị Hiền tiến lại gần nhìn vào người đàn ông.

- Anh Long, sao anh ở đây.

- Tôi bị truy sát.

- Ai dám động vào anh vậy, anh Đại mà biết sẽ xử đứm đó.

- Chuyện dài lắm.

Rồi vết thương có vẻ đau nên anh ấy để tay lên vết thương, mặc nhăn nhó. Chị Hiền lại bên tháo băng do tối băng, rồi làm lại 1 cách chuyên nghiệp.

- Vết thương có vẻ sâu đấy, mà anh làm gì để họ truy sát vậy.

Tiếng điện thoại reo, chị Hiền bỏ dở việc khâu vết thương. Anh Long nói với theo.

- Đừng nói lão Đại tôi đang ở đây.

Chị Hiền cũng ko hiểu, sao lại ko cho lão Đại biết việc anh Long bị truy sát. Nghe điện thoại xong chị lại khâu vết thương anh Long.

- Có vẻ chuyên nghiệp vậy.

- Hồi xưa em học y được mà. Nếu ko... à thôi. Vết thương được rồi, tránh cử động mạnh vài hôm cho miệng vết thương khép lại. Nghỉ ngơi đi.

Chị Hiền đi ra ngoài, tôi mới lại hỏi han anh ấy.

- Anh thấy đỡ đau chưa.

- Um, cũng đỡ. Mà sao em ở đây, anh nhớ Hiền đâu có ba con bạn bè gì.

- Em bị người ta lừa bán vào động này làm đi anh ạ.

Anh thấy tôi nói rất thân thiện nên cũng hiểu tôi đã phải trải qua những gì, anh ko hỏi nữa.

- Anh nghỉ ngơi đi, em ra ngoài.

- Linh, cảm ơn em

- Ko có gì anh.

Tôi đi ra, anh Long mới ngã người xuống giường nhớ lại sự việc vừa xảy ra. Nếu ko có người báo thì anh đã chết chắc, nếu ko có đàn em thế mạng thì giờ này chắc anh ko còn ngồi ở đây.

Lúc đó TẠI NHÀ HÀNG SANG TRỌNG.

Lão Đại đang ngồi hút xì gà, chờ anh Long đến. Tên đàn em được gọi vào.

- Anh Đại gọi em ạ.

- Mời gọi thêm mấy thằng nữa, tí thằng Long ra mà tao búng tay thì kêu thêm vài thằng xù nó. Đi xa chút, đừng làm dơ đất của tao.

- Sao xù vậy anh, anh Long làm với mình lâu rồi mà.

- Lâu thì lâu, nhưng ai cãi tao thì phải chết. Mày biết tao ko năn nỉ đàn em bao giờ mà, biết nguyên tắc của tao rồi chứ.

- Dạ anh.

Tên đàn em lui ra, nhưng lão Đại đầu ngờ hần lại thân thiết với anh Long nên đã báo anh Long biết. Nhưng có lẽ hơi trễ vì anh Long đã đến rồi.

- Anh Đại em đến rồi.

- Chú ngồi đi.

- Anh gọi em đến có chuyện gì ạ?

- Chuyện cũ, chú có chịu đi hàng cho anh ko?

- Anh biết tính em rồi mà.

- Ok chú. Vậy được rồi. Coi như là chú ko nể anh. Chú về đi.

Anh Long đứng lên chào lão Đại đi về. Anh Long vừa bước ra khỏi cổng, lão Đại liền búng tay.

Tên đàn em ấy là người dẫn đầu, theo sau là 4 5 tên nữa chạy xe máy phân khối lớn. Khi xe áp sát, liền bị 1 trong những tên kia áp vào đánh. Lúc đầu tưởng đâu anh Long thoát nên tên đàn em kia vẫn chưa ra tay. Cho đến khi anh Long bị dao đâm và bị áp sát, tên đàn em ra cản lại để anh Long chạy, kết quả tên đàn em bị giết.

.....

Anh Long rời khỏi nhà chị Hiền, tôi cứ đi ra đi vào như bị mất hồn ấy. Chị Hiền thấy lạ.

- Linh, mày làm gì mà đi đi vào vào thế. Ko lẽ gặp lần đầu mà đề ý rồi hà.

- ko phải chị ạ, anh Long cứu em 2 lần rồi.

- Cứu mày, sao lại cứu mày.

- Nói chung chuyện dài lắm, ko biết anh ấy ra sao rồi nhi.

- Mày đừng lo, anh ấy trâu lắm, ko chết được đâu.

.....

Lão Đại đang ngồi trong quán bar chờ tin vui, nhưng ko ngờ tên đàn em báo tin làm lão giật tím mắt.

- Anh Đại, thằng Long thoát rồi. Camera trong nhà chị Hiền cho thấy chị ấy đã giúp hắn.

- Đem con đi đó qua đây cho tao, mẹ nó.

- Anh bình tĩnh, nó đã ở đó thì kiểu gì cũng quay lại. Từ từ mình tóm lun cả ô.

Lão Đại nghe tên đàn em nói cũng phải nên đã dịu con tức lại.

Mấy tháng nay/Anh Long cứ trốn chui, trốn nhủi, nhà có mẹ già cũng ko dám về. Anh ko nghĩ lão Đại lại chơi anh như vậy. Dù biết rằng anh đã rất nhiệt tình với lão Đại. Anh bắt nhân dùng trách em bất nghĩa.

Anh tìm đến 1 căn biệt thự khá kiên cố, bên ngoài có mấy tên đàn em bảo vệ. Bên trong hồ bơi thì giống như đang mở tiệc, những cô gái eo thả dáng thon, mặc bikini đang òng ẹo với 1 tên chủ.

- Thưa anh có 1 tên đến tìm, tự xưng là Long.

- Long nào?

- Long bên phía anh Đại ạ.

- Sao hắn lại đến đây, cho hắn vào.

Anh Long được đưa vào, anh cúi chào rất cung kính.

- Chào anh Chu.

- Sao chú mày lại đến tìm ngộ có chuyện gì.

- Em xin anh ra tay giúp em, xin anh nhận em về phía anh.

- Tại sao.

- Vì em bị lão Đại truy sát, em ko còn chốn dung thân.

- Chú bị thằng Đại truy sát thì sao ngộ dám giữ nì.

- Xin anh, anh giúp em. Em xin dâng anh 1 bí mật để anh nắm được băng lão Đại, nắm được băng đó anh là vua 1 vùng.

Ông Chu khá hứng thú với việc này, vì từ xưa đến giờ ông cũng thèm khát mở rộng địa bàn

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Anh Long theo ông Chu vào phòng làm việc của ông ấy. Ông ngồi chễm chệ trên ghế sofa, anh Long ngồi đối diện.

- Rồi nì nói đi.

- Trước tiên anh phải hứa với em 2 điều.

- Được rồi, trong tầm tay ngộ thì ngộ bảo đảm cho nì tuyệt đối.

- Trước tiên xin anh cử người đến chung cư K, bảo vệ 2 người phụ nữ trong đó. Vì họ có on cứu mạng em.

- Lại vì đàn bà? Được rồi ngộ hứa với nì. Còn điều thứ 2.

- Điều thứ 2 là khi anh lên làm vua anh cho em rút khỏi gian hồ.

- Sao uống vậy, ngộ còn đang muốn thu nhận nì.

- Em mệt rồi anh. Xin anh hứa với em

- Được rồi, lời nói của ngộ vững tựa thái sơn. Giờ nì nói đi, làm sao dành được địa bàn.

- Lúc trước em có thằng em luôn sát bên lão Đại, nghe được tin tức anh Đại sẽ nhờ vào viện trợ của trùm Macao, xử lý 2 băng đảng lớn là anh và Sơn Đại Bàng. Vì lão Đại muốn mở rộng địa bàn, làm vua 1 cõi, bên phía Sơn Đại Bàng thì dễ, chỉ ngại mỗi anh. Vừa rồi lão Đại đi chuyển hàng lớn đó là bán cho bên trùm Macao kiểu vừa bán vừa cho. Sắp tới đây lão sẽ chuyển 1 số nữa là vũ khí. Lần này đầu tư vào vũ khí là chi rất lớn, 1 ăn cả ko thì mất trắng. Nếu anh lấy được số hàng đó tặng trùm Macao thì anh thắng chắc.

- Nhưng làm sao biết được được địa điểm và đó là ai.

- Anh yên tâm chuyến này lão Đại sẽ đi cùng vì chuyến hàng quá lớn. Tới đó anh cứ phục kích trước là được. Với anh muốn chắc chắn hơn thì đây.

Anh Long để xuống bàn 1 tấm ảnh.

- Đây là ai?

- Vợ con lão Đại. Hiện đang ở Mỹ. Nhưng xin anh đừng hại họ, phụ nữ và trẻ con vô tội.

- Được, tạm thời nì ở lại đây đi.

.....

Chị Hiền chờ tôi đi mua đồ, chúng tôi vô tư lắm, ko hề biết là có người luôn theo dõi. Tôi và chị Hiền hăng say nói chuyện. Tiếng xe phanh kít... hình như chị Hiền vừa quẹt vào ai đó ngã, tôi lại lại xem

- Anh ơi anh có sao ko... anh..

Người đàn ông đó nhìn tôi, tôi hoảng quá bỏ chạy..

- Linh... linh là anh đây linh..

Người đàn ông chạy theo tôi. Chị Hiền thối mác.

- Ai vậy.

- Người em yêu nhất và là người em hận nhất.

Chị Hiền cứ nhìn ra gương chiếu hậu, người đàn ông đó vẫn đuổi theo.

- Đúng là trái đất tròn thật, mày xuống giải quyết 1 lần cho xong.

Chị nói đúng, đây đưa mãi được gì. Chị Hiền quay xe lại, tôi bước xuống xe. Anh Khoa liền kéo tay tôi.

- Linh.. Linh... quay lại rồi sao.

- Anh gọi tôi làm gì..

Anh Khoa kéo tôi lại ôm vào người.

- Linh ơi, anh tìm được em rồi, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi.

Tôi đẩy anh Khoa ra.

- Tìm tôi, chẳng phải lúc đó anh đuổi tôi đi rồi sao, anh đang hạnh phúc lắm mà.

- Anh xin lỗi, lúc đó ko phải là anh, anh bị H" Miên bỏ bùa chứ anh ko muốn thế. Anh lên thành phố này đã lâu làm đủ để mong sao có thể gặp được em. Ông trời đã thương anh, đã cho anh gặp em

Tôi khóc, tôi đã khóc rất nhiều, hóa ra ko phải vì anh Khoa bỏ tôi mà theo người đàn bà khác.

- Em xin lỗi, xin lỗi đã hiểu lầm anh.

Bọn tôi ôm nhau 1 lúc lâu, anh hỏi tôi.

- Em lên đây làm gì, em ở đâu.

Tôi muốn thử lòng anh, xem anh sẽ thế nào.

- Em... em bị bán vào động làm gái, đêm nào họ cũng bắt em đi khách. Họ bắt em ký giấy nợ 50 triệu, khi nào trả đủ thì mới thả em đi. Anh... anh vay tiền ở đâu chuộc em ra đi anh.

Anh buông tay tôi, anh đi lui lại..

- Gái... em làm gái sao, hằng đêm chung đụng với nhiều loại đàn ông sao?

Tôi lại níu tay anh, van lơn anh.

- Phải đó anh, anh nói anh yêu em mà, anh tìm em mà, anh mau đưa em khỏi đây, ra khỏi vùng lầy này đi, mình lại sống hạnh phúc như xưa.

- Anh... anh xin lỗi.. anh..

Tôi cười đau đớn bàng hoàng khi thấy thái độ của anh, thái độ ko thể nào chấp nhận tôi được nữa.

- Đúng là trong hoàn nạn mới biết ai chân tình, anh ko chấp nhận được 1 người vợ vì anh mà phải sa chân vào vùng lầy này sao? Thôi đối với tôi vậy là quá đủ, chúng ta cứ xem nhau như chưa từng quen, tôi cũng ko để anh phải xấu mặt đâu.

Tôi bước qua anh, bước đi mạnh mẽ, kiêu hãnh. Anh ko níu kéo tôi thêm lần nào, anh đứng chết trân ở đó. Đàn ông thật sự yêu bạn sẽ luôn giang tay che chở bạn cho dù bạn như thế nào, còn lại thì nên bỏ đi. Chị Hiền nói đúng " đừng ngu mà tin vào đàn ông, chỉ có đàn ông trên tờ tiền mới làm mày hạnh phúc thôi".

Tôi bước vào xe ngồi xuống, hít 1 hơi dài rồi thở ra. Chị Hiền hỏi tôi.

- Sao rồi

- Xong rồi kết thúc rồi. Ko cần buồn, ko cần đau khổ vì người đàn ông xứng đáng. Về thôi chị.

- Ở với tao rồi mày cũng khôn ra rồi ấy.

Chiếc xe đi, anh Khoa vẫn đứng đó, suy nghĩ về mọi chuyện, suy nghĩ về người phụ nữ trong cuộc đời anh. Anh rất thương tôi nhưng anh ko chấp nhận người phụ nữ của anh chung đụng với người khác, chỉ cần nghĩ là tôi đã qua tay bao nhiêu người đàn ông là anh đã đủ hăng tiết. Thôi anh về, về bên H" Miên, dù sao anh cũng đã có con chung với cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ tha thứ cho anh.

.....

Anh Khoa về lại trên buôn làng, về lại nhà H" Miên. Vừa thấy anh H" Miên đã bỏ đi, anh chạy lên nhà nín kẻo.

- Anh về đây làm gì, anh đi đi.

- Anh xin lỗi H" Miên, xin em tha thứ cho anh.

- Ko, tôi ko tha cho anh được, lúc đó tôi đã van xin anh thế nào, nài nỉ anh thế nào, anh vẫn đi đó thôi.

- Anh biết anh có lỗi, tha cho anh, hãy nghĩ đến đứa con mà tha cho anh.

- Ko bao giờ, ko....

Anh Khoa kéo tay H" Miên vào buồng, đè lên cô ấy, lột đồ cô ấy ra, bắt đầu hôn hít và làm cô ấy thỏa mãn. Đúng thật, H" Miên luôn thích làm tình với anh Khoa, người đàn ông mạnh mẽ và thô bạo trên giường. Sau chuyện này H" Miên tha thứ cho anh Khoa thật. Họ lại vui vẻ như xưa.

Tối đó H" Miên đi ra ngoài, anh Khoa thấy tối rồi vợ còn ra ngoài nên hỏi.

- Em đi đâu đấy.

- Em qua nhà bà K" Ra mua trâu, tối em về.

- Anh đưa em đi nhé.

- Thôi ko cần đâu, anh đi ai trông con.

- Ủ, đi cẩn thận nhé em.

H" Miên đi về phía cuối buôn, ko phải nhà bà K"Ra mà là nhà của tên K" Duu. Tên ấy sức khỏe bằng 3 lần trâu, anh Khoa đâu biết thời gian anh bỏ đi, H" Miên đã qua lại với tên đó. H" Miên vốn sinh lý mạnh, làm sao chịu nổi mỗi đêm vắng chồng.

Nhìn trước ngõ sau rồi H" Miên mới đi vào nhà của K" Duu. Hắn đang chờ sẵn.

- Tối rồi à, sao trễ thế.

- Chồng tao về, tao ko đi sớm được.

- Sao mày bảo nó đi rồi.

- Giờ nó lại về rồi, mày đuổi nó đi đi tao ko thích.

- Tao biết rồi.

Rồi K" Duu dứt lời liền vật H" Miên xuống sàn. Trai tân mà đã dính hơi đàn bà thì khó mà từ bỏ.

Rồi tháng qua tháng, sau những lời cảnh báo của K" Duu nhưng H" Miên vẫn ko đuổi Khoa đi. Sau khi thỏa mãn con dục vọng, trong lúc H" Miên còn nhắm mắt hưởng thụ thì nhát dao đâm xuyên bụng khiến H" Miên trợn mắt.

- Mày... mày...

- Tất cả là do mày, người đàn bà của tao, ko ai được đụng. Của tao tao ko dùng được thì tao bỏ.

H" Miên trợn mắt, giọng ú ớ nhìn thấy những nhát dao đâm liên tiếp vào ngực mình, cho đến khi ko còn biết gì nữa. Xong việc hắn móc lấy 2 mắt của H" Miên, để H" Miên xuống dưới đó ko thể nhớ hắn mà quay về trả thù. Hắn lấy cái quần lót đội lên đầu H" Miên, cho H" Miên khỏi quay về báo oán cho người thân. Đêm đó hắn mang xác H" Miên cho vào bao tải vứt ra sau núi. Người trong buôn bảo rằng K" Duu bị điên, do ko tin nên H" Miên mới bị vậy.

2 ngày liên tiếp trời qua nhưng ko thấy H" Miên về, Khoa và nhà H" Miên cuốn cuộn đi tìm. Chỉ có mẹ thấy phù thủy sau 2 ngày ko thấy H" Miên lên là đủ hiểu việc gì xảy ra. Cây ngải của mẹ nuôi ko về lại được tay mẹ thì làm sao mà giải, nhưng ko lẽ lúc dọa mẹ lại nói với H" Miên là cô ấy sắp bị ngải quật chết.

.....

Chị Hiền và tôi sau khi đi từ quán bar ra, về được 1 đoạn bỗng dưng có 5 xe máy chạy đến áp sát vào xe tôi. Thấy có biến, chị Hiền khóa cửa xe, định phóng xe đi, nhưng chưa kịp đã bị tụi nó dùng dùi cui sắt đập xe, đập vỡ kính lái chúng tôi ra ngoài.

Hình như chị Hiền đã nhận ra được người quen.

- Mày dám đụng vào tao, ko sợ lão Đại à.

- Lão Đại sai tao đến đây đưa mày đi nơi khác.

- Buông ra, buông ra.

Chúng tôi chống cự nhưng vô ích, họ cố lôi chúng tôi lên xe máy. Thì đằng xa có 10 chiếc xe máy khác chạy đến, đều bật kín mặt, tay cầm vũ khí.

Tên bắt tôi hát hăm về phía bên kia.

- Biển đi, đưa nào dám động đến việc của lão Đại.

- Lão Đại mà to à. Lên.

Bọn chúng cầm vũ khí chạy về phía này, bọn bắt tôi cũng cố chống trả 1 lúc, nhưng sức yếu nên có vài tên bị gục, còn lại chạy mất.

- Theo chúng tôi, có người cần gấp 2 cô.

Tôi ngỡ ngàng lắm, tôi có quen ai đâu mà đòi gấp. Nêu có quen chắc chỉ mỗi chị Hiền là quen thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 31

Chúng tôi được đưa đến 1 căn biệt thự cách biệt với khu dân cư, bên ngoài rất nhiều tên bảo vệ. Vào trong phòng có anh Long và người đàn ông mà tôi đã lên giường, ông ấy nhận ra tôi.

- Tường ai, thì ra là cô gái này, cô gái mà lão Đại dâng cho ngộ.

Anh Long lại an ủi bọn tôi và nói cho bọn tôi biết sự thật về lão Đại.

Chị Hiền vừa sợ lại vừa giận nữa.

- Tên khốn đó, sao hần biết lúc đó anh Long có trong nhà tôi mà sao cũng ko nghe hần nói gì.

Anh Long lên tiếng.

- Nhà em có đặt camera đó, vừa rồi anh đã thấy nên anh biết kiểu gì cũng xử em.

Chị Hiền đứng ko vững, tôi phải đỡ chị ấy.

- Dễ sợ, tôi đã ở đó bao nhiêu năm, chưa bao giờ lừa dối hần 1 lần. Vậy mà...

Rồi chị Hiền nhanh chóng lấy lại tinh thần, tiến lại gần ông Chu.

- Thưa ông Chu, em muốn nói với ông 1 chuyện. Lão Đại vừa rồi dâng cho ông ko phải gái trinh, hần đã lừa dối ông.

Ông Chu tức giận ném ly rượu trên tay xuống nền vỡ toan. Đòi ông Chu này chưa bao giờ chơi gái mất trinh. Gái nào qua tay ông chỉ 1 lần duy nhất mà thôi, thế mà tên Đại đó cả gan lừa dối Chu này.

Anh Long cố xoa dịu con tức giận của ông Chu.

- Anh Chu, anh bình tĩnh, chúng ta còn kế hoạch lớn.

- Được, ngộ sẽ chờ.

.....

Ở đây tôi và chị Hiền được sắp xếp vào 1 phòng riêng, chờ kế hoạch gì đó của anh Long và ông Chu thành công, chúng tôi lại được ra ngoài.

Chúng tôi vừa ăn cơm xong thì về phòng, anh Long đi cùng chúng tôi 1 đoạn, chị Hiền thắc mắc.

- Này, sao anh lại đầu quân về bên ông Chu thế?

- Do lão Đại ép anh đi hàng ma túy cho lão, nhưng từ xưa đến nay anh ko đụng vào ma túy hay là buôn người. Lão nói anh ko được, sợ anh làm lộ thông tin nên lão muốn xử anh. Biết em vừa rồi cứu anh, nên lão muốn xử luôn em.

- Tên chó chết.

Chị Hiền đi vào phòng trước, tôi còn đứng ngoài cửa nói chuyện với anh Long 1 lát.

- Anh... anh... vết thương của anh đỡ chưa.

- Um, đỡ rồi cảm ơn em. Sau vụ này mà thành công em tính đi đâu?

- Em ko biết, em mò côi từ nhỏ sống với nội, nhưng nội mất. Em lấy chồng rồi, anh thấy đấy... cuối cùng em cũng mò côi chồng luôn. Chắc chị Hiền đi đâu, em đi đó.

- Hay 2 chị em về nhà anh ở, nhà anh thì rộng lắm, có mình mẹ anh thôi, qua đó ở cho vui.

- Anh đã mời thì em ko ngại đâu nhé.

- Um

- Anh Long này, sao anh lại làm công việc này.

Anh Long thở dài rồi lấy điều thuốc ra hút phì phò, có phải khói thuốc sẽ mang đi tâm tư muộn phiền của đàn ông.

- Nhà anh lúc xưa cũng thuộc loại khá giả, ba mẹ anh lại hay cãi nhau suốt. Mẹ anh bỏ đi theo người đàn ông khác, ba anh chán nản rồi lại mang về người đàn bà khác. Lúc đầu anh ghét đi ấy lắm, anh nghĩ vì đi ấy mà ba mẹ anh ko quay lại được. Nhưng anh đã sai, đi ấy ko sinh được con, đi ấy rất yêu thương anh. Anh chán ghét anh đi theo gian hồ, ba anh biết được, nên đã đánh đập anh ghê lắm.

Anh Long lại hít 1 hơi thuốc rồi lại tiếp.

- Cuối cùng ông ấy cũng bỏ đi, để cái nhà 3 tầng lại cho đi ấy và anh ở. Lúc đó anh mới biết đi ấy đã hi sinh ko theo hạnh phúc khác nữa mà âm thầm ở bên anh, anh coi đi ấy như mẹ vậy.

Tôi cũng hít 1 hơi dài, đúng là ai cũng có hoàn cảnh chứ nếu có gia đình đầy đủ sung túc thì đã sống cuộc sống êm ấm biết bao.

- Buồn thật anh ạ.

- Chuyện qua lâu rồi, thôi em vào đi.

- Vâng, anh ngủ ngon nha.

Tôi bước đi, bỗng dưng giày cao gót của tôi trở chứng lật sang bên, kiểu này mà té bịch xuống trước mặt anh thì xấu hổ chết. May anh nhanh tay đỡ tôi lại, tự dưng tôi thấy tim mình đập lờ lờ 1 nhịp, mặt đỏ bừng đi.

- Em ko sao chứ.

- Vâng, em ko sao, cảm ơn anh.

- Chân có bị thương ko, đi được ko?

- Vâng, em đi được mà.

- Um, em ngủ ngon.

Tôi đi vào phòng, đóng cửa lại, tự nhiên tim tôi nhảy loạn xạ cả lên. Lúc này tôi và anh sát nhau quá, mùi hương của anh nó làm tim tôi loạn.

- Máy làm gì như con mất hồn thế.

Giọng chị Hiền kéo tôi lại thực tại.

- Em... em ko sao.

Chị Hiền lại chỗ tôi.

- Máy ốm hay sao mà mặt đỏ như gấc thế.

Tôi đỏ mặt lên má của mình, tôi cảm thấy nóng.

- Yêu rồi chứ gì?

- Ko, em làm gì có yêu anh Long.

- Tao có nói mày yêu anh Long đâu.

- Chị... chộc em...

Tôi ôm 2 má đỏ chạy vào phòng tắm, chị Hiền cười tủm tỉm.

.....
Sau đó vài ngày họ bắt đầu hành động, họ lặn theo bao nhiêu vũ khí súng ống, đạn dược các kiểu. Áo chống đạn cấp cao của Mỹ nữa.

Hàng của lão Đại vừa tới Macao, đã bị ngay nhóm của ông Chu áp sát bắn giết. Nhưng nhóm của lão Đại đâu có vừa, vì là chuyên hàng lớn nên lão Đại cũng mang theo vũ khí rất là nhiều.

2 bên dọ súng ko ngừng, tiếng súng vang lên chát chúa. Nhưng có vẻ bên lão Đại đã thua, vì ông Chu có người bên Macao điều xuống thì đã đông gấp 3 lần bên lão Đại. Thấy thua nên lão Đại tháo chạy, quang cảnh hỗn loạn, kẻ chết người bị thương.

Lão Đại chạy chạy thoát ra vòng ngoài nhưng vẫn bị bắt và đưa đến trước mặt ông Chu.

- Anh Chu, em có làm gì đắc tội với anh đâu mà anh lại phá em

- Làm gì đắc tội, nị dăng cho ngộ 1 con điểm mắt trình mà nị nói ko đắc tội gì. Nị có biết người tàu làm ăn buôn bán như nị kị điều đóa nhất ko?

- Anh... sao anh biết.

- Sao ngộ biết ko quan trọng. Còn cái này nè, nị định nhờ trùm Macaco chơi ngộ hả? Muốn làm vua hả?

Lão Đại mặt tức giận.

- Thăng Long, thăng khốn nạn, dám phản tao.

Anh Long nghe nói thế liền đi ra.

- Tôi ko phản anh, chính anh muốn khừ tôi trước.

Lão Đại như muốn nhảy ra cầu xé ăn tươi nuốt sống anh Long.

- Mày... mày là đồ phản chủ, biết trước ngày đó tao ko cứu mày.

- Anh cứu tôi, tôi đã hết lòng vì anh, mạng sống của tôi, tôi cũng vì anh mà ko cần. Nhưng ko ngờ anh lại đối xử với tôi như vậy anh ko đáng mặt làm vua.

Ông Chu chen vào.

- Đủ rồi, bây giờ 1 là nị tự tử hay để ngô tiễn nị đi 1 đoạn. Vì chỗ anh em lâu, ngô cũng ko muốn xuống tay với nị.

- Ko cần, tôi sẽ tự xử.

Ông Chu vút về phía lão Đại 1 khẩu súng chỉ có 1 viên đạn. Lão từ từ đưa lên thái dương, nhưng bất ngờ bắn về phía ông Chu, may có anh Long đỡ đạn kịp.

Ông Chu thật sự tức giận, rút từ trong túi ra 1 tấm hình vút về phía lão Đại.

- Ngô đã quá nhẹ nhàng với nị rồi đó, giờ nị muốn cả nhà đoàn tụ dưới suối vàng ko?

Lão Đại nhật lên, tay run run, đó là hình của vợ con lão. Lão quỳ mọp xuống xin ông Chu nương tay với vợ con lão.

- Xin anh, xin anh tha cho vợ con em. Họ vô tội.

- Ngô hứa, lời hứa của ngô vững như thái sơn.

Lão Đại lại đưa súng lên thái dương. Có dòng nước mắt vội chạy ra, vì lão sợ chết, hay vì điều gì khác.

Đoàng... kết thúc 1 mạng người.

.....

Sau vụ đó anh Long được đưa đi cấp cứu, còn ông Chu thì đã có sự trợ giúp của trùm Macao nên nhanh chóng lấy được địa bàn. Những tên đàn em của lão Đại đa số đều theo ông Chu, 1 phần khác từ bỏ giang hồ giống anh Long.

Ngày chia tay ấy, ông Chu đã cho anh Long 1 số tiền khá lớn, coi như phần thưởng đã cứu mạng ông ấy.

- Ko anh Chu, em ko lấy, cảm ơn anh.

- Nị cảm đi, ngô ko muốn mắc nợ ai hết.

Anh Long thì cứ từ chối, chị Hiền thấy thế mà bức mình, tiền mà chê là đại nên chị Hiền đành lấy.

- Anh ấy ko lấy thì em lấy, tiền ko được từ chối.

- Được, ngô thích nị rồi nha. Tính rất giống ngô. Ko chê tiền bao giờ.

Rồi bọn tôi chào ông Chu về nhà anh Long ở, chính thức bước chân khỏi gian hồ. Làm lại cuộc đời mới.

.....

Căn nhà của anh nhìn từ ngoài vào cũng khá khang trang, anh đẩy cửa bước vào. Nhìn ngó xung quanh ko thấy ai, anh Long liền gọi lớn.

- Mẹ... mẹ ơi...

Có người phụ nữ trong bếp đi ra, thấy anh Long liền rung rung nước mắt.

- Long... là con thật sao, con về rồi sao.

Họ ôm nhau đầm thắm

- Con về rồi, về luôn rồi, ko đi nữa mẹ ơi.

- Về là tốt, về là tốt rồi.

Rồi anh Long giới thiệu chúng tôi cho mẹ anh ấy.

- Đây là Hiền và Linh, bạn con, họ ko có chỗ ở nên sẽ ở nhà mình mẹ à.

- Được đây, nhà bác rộng lắm ở hết đây cho vui. Thế trong 2 đứa, đứa nào là con dâu bác

Chị Hiền nhanh nhẩu.

- Con này nè bác.

Tôi e then, véo nhẹ tay chị Hiền.

- Chị kỳ quá à.

- Đau, đây bác thấy chưa, thấy mặt 2 người họ là bác tự hiểu đi nha.

Mẹ anh Long cười mừng rỡ, tôi then đỏ mặt, nhìn lên anh thấy mặt cũng then giống tôi.

Tôi và chị Hiền ở chung 1 phòng, điều đầu tiên bước vào phòng là chị Hiền mở vali tiền ông Chu đưa. Chị Hiền hét lên.

- Aaaaaa...

- Có chuyện gì vậy chị.

- Tiền, rất nhiều tiền, nhiều lắm ấy... hahahahh...

Rồi chị tung tiền lên đầy giường, rồi chị nhảy lên đó lăn qua lăn lại. Tôi thấy thế cũng vui theo.

- Linh ơi số tiền này tao với mày ăn chơi cũng cả chục năm ấy.

Tôi leo lên nằm gần chị.

- Hay mình mở shop thời trang đi chị, em thích lắm ấy.

- Mày thích tao mở cho mày 10 shop luôn.

- Cảm ơn chị.

Rồi chúng tôi ôm nhau cười khì. Ông trời đúng thật có mắt, luôn chiêu đãi người tốt lúc cần thiết.

Sống chung 1 nhà, đi ra đi vào lại chạm mặt nhau, lửa gần rom lâu ngày cũng bén. Tôi và anh tình trong như đã, mặt ngoài còn e.

Chúng tôi ở đây được mẹ anh Long yêu thương lắm. Bà cứ hỏi chúng tôi cười nhau, nhưng chưa ai ngỏ lời yêu thì sao mà cười đây chứ.

Chị Hiền thấy mẹ anh Long thờ dài liền hiểu chuyện. Chị Hiền lại ôm lấy mẹ anh Long.

- Bác thích có cháu nội rồi phải ko?

- Thích chứ, thằng Long cũng lớn rồi, lại đang ổn định nữa.

- Thế bác có chê đứa từng làm đi ko, thân xác qua tay bao nhiêu thằng ấy.

- Ấy chết, thương còn ko hết ấy, cùng là phụ nữ nên bác thương lắm.

- Ok, vậy con nghĩ cách giúp bác.

- Cái Hiền hiểu chuyện quá cơ.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Mẹ anh Long và chị Hiền đang loay hoay gì trong bếp ấy.

- Làm thế này được ko?

- Bác yên tâm, chắc chắn dính luôn. Nghề của bọn cháu mà ỉ.

- Vậy cho thêm nhiều 1 tí.

- Ấy ă, như này thôi là đủ tới sáng mới ngưng ă. Tối lúc đó chúng ta xông vào bắt quả tang, đẹp mỹ mãn luôn bác ă.

- Được, vậy cháu lo phía Linh, thằng Long thì để bác. Vụ này thành công bác đãi cháu ăn lớn.

- Vâng bác.

.....

Tối đó tầm 10h tôi chuẩn bị đi ngủ, chị Hiền lôi đầu ra bộ váy cực sexy đưa tôi.

- Linh, tao mới nhập mẫu này về, mày mặc xem như nào.

- Ô, sao chị ko mang đi.

- Mày mang tao mới xem đẹp ko chứ. Đứng lên đi thử mau.

- Vâng.

Tôi đi vào trong, chị Hiền ngoài này mang chén nước yến chung ra.

- Chị ơi, bộ này hở bạo quá chị ạ.

Chị Hiền nhìn Linh cười đắc ý, nghĩ thầm trong bụng " tao nhìn còn mê huống gì cha Long".

- Ủ, cũng được. Uống miếng yến đi, tao uống rồi.

- Vâng ạ.

Kế hoạch đầu vào đó, chị Hiền đi tới cầm 1 đoạn dây phía sau lưng.

- Linh nhắm mắt lại, đưa 2 tay ra trước, nay tao có quà cho mày.

- Quà ạ, thích thế. Tay e đây.

- Sát tay vào.

- Vâng.

Rất nhanh chóng chị Hiền đã trói 2 tay Linh lại.

- Chị, chị làm gì vậy.

- À, ko có gì, trò chơi thôi mà lên giường nằm, lên giường nằm nào.

- Chơi gì kỳ vậy chị, thả em ra nào.

- Im mồm vào, lên giường ngủ đi, tao vào giờ.

Chị Hiền chạy xuống nhà thấy mẹ anh Long vẫn đứng ngóng con nơi cửa.

- Anh Long chưa về hả bác.

- Bác hỏi rồi, về ngay ấy.

Vừa dứt lời xe anh Long đã đậu ngay trước cửa, hốt hải chạy vào.

- Mẹ... mẹ có sao ko, mẹ đau chỗ nào.

- Ôi mẹ đau bụng quá, mà con ăn gì chưa.

- Con ăn rồi, mẹ lên xe con đưa mẹ đi khám.

- Ủ, con vào tắm rửa sạch sẽ rồi chờ mẹ đi khám.

- Đi viện mà cần gì hả mẹ.

- Nhanh nào, ko cần.

Mẹ anh Long đẩy anh đi vào nhà tắm, tắm 10p sau anh đi ra.

- Nay uống miếng yến cho khỏe nào.

- Mẹ... ko cần đâu...

- uống đi uống đi mà.

Anh Long nghe lời mẹ, bưng chén yến uống cạn. Mẹ anh Long thấy thế mà hài lòng lắm.

- Ngon ko con.

- Ngon lắm ạ, thôi mẹ ra xe con chờ mẹ đi khám.

- À, quên. Con lên phòng cái Hiền lấy hộ mẹ cái đồ nào, nặng lắm mẹ ko bê xuống được.

- Vâng.

Anh Long vừa vào tới trong phòng cách cửa liền đóng lại, chốt khóa cứng ngắt.

- Mẹ... mẹ ơi, sao lại đóng cửa vậy. Cho con ra ngoài.

Bên ngoài chỉ nghe tiếng cười khúc khích rồi xa dần. Trong phòng chỉ có đèn ngủ màu vàng huyền ảo, anh nhìn lên đã thấy tôi nằm trên giường. Người vã mồ hôi.

- Linh, em sao vậy Linh...

- Em ko biết... này.. chị Hiền cho em... uống yến mà... sao... sao giờ e nóng quá...

Anh Long chưa bao giờ bị hạ thuốc cũng chưa bao giờ thấy tình trạng hạ thuốc. Anh leo lên mở trời cho tôi, ánh đèn mờ ảo chiếu lên cơ thể tôi, những giọt mồ hôi được chiếu dưới đèn càng làm tôi hấp dẫn.

- Anh Long... em... em nóng quá.

Rồi tôi đưa tay lên rà cổ, mặt biểu cảm gọi tình. Chắc có lẽ lúc này thuốc anh cũng đã thấm nên anh thấy cơ thể mình rất nóng, dục vọng cuộn cuộn dâng lên. Mồ hôi anh cũng đã vã ra, hành động bắt đầu mất kiểm soát. Bất ngờ anh đẩy 2 tay tôi lên trên, giọng khàn đục.

- Linh... anh.. anh... cũng khó chịu quá, tự dưng anh lại rất muốn em

Giọng nói khơi gợi của tôi lại vang lên. Tôi rút tay lại, kéo váy lên bỏ đi cho mát, vì ko mang dây ngực nên bộ ngực của tôi được trưng ra trước mắt anh.

- Em.. em... khó chịu quá, nóng quá. Em.. em muốn quá... ummm... ah....

Tiếng rên của tôi làm anh ko kìm chế được nữa rồi. Anh nhanh chóng cởi bỏ đồ anh đi, rất nhanh đã chiếm lấy môi tôi, nụ hôn cực ngọt ngào, có thêm phần như chiếm hữu. Rồi anh hôn lên phần ngực mềm mại của tôi, tôi thì lại thấy như kích thích nhất trời.

Hiệu ứng của thuốc quá mạnh nên chúng tôi nhanh chóng bỏ qua phần dạo đầu. Chiếc quần lót nhỏ xíu cũng bị ăn vắt đi mất, cơ thể đẹp đẽ phơi bày khiến kẻ bị hạ thuốc như anh chỉ có chết gục.

- Linh.. anh.. anh muốn em.. rất muốn...

Rồi anh từ từ đưa cự vật to lớn vào hoa huyệt đang ướt sũng của tôi, từ từ ra vào. Khoái cảm lại bắt đầu dâng cao, những tiếng rên, những tiếng va chạm da thịt càng làm ko khí nóng lên bội phần.

- Ahhh... umm... em thích quá... ahh...

- gọi tên... anh.

- Long... long... ummmmm...

Những tiếng rên càng làm anh phấn khích, anh xoay người tôi lại, rồi đưa cự vật vào phía sau. Anh hơi cúi người đưa tay nắn bóp 2 quả đào của tôi, tay kia đánh đen đét vào mông tôi.

- Aaaahh..

Cả đêm hôm đó tôi và anh quần quýt lấy nhau, hòa quyện vào nhau làm 1. Đúng như chị Hiền nói, gần sáng mới ngưng được, tôi và anh quá mệt nên ngủ thiếp đi. Ko biết có phải tôi đã yêu anh hay tác dụng của thuốc mà khi làm tình với anh tôi thấy rất hạnh phúc.

.....

Tiếng mở khóa rồi tiếng bước chân nhẹ nhàng, rồi thêm tiếng cười hi hi, nó làm tôi thức giấc. Toàn thân rã rời, chân cũng ko thể lết xuống giường nổi, tôi thấy mình đang nằm trong vòng tay anh ấy.

- Long... dậy mau.. trời ơi con ơi là con.

Anh Long nghe tiếng mẹ gọi liền mở mắt ra, ánh đèn được bật chói vào mắt, khiến anh phải nheo mắt lại. Tôi và anh cùng ngồi dậy, tôi e ngại ko nói gì, anh nhìn tôi hốt hoảng, nhưng 2 chúng tôi đều nhớ rõ đêm qua đã làm gì. Và tôi cũng nhớ rõ đêm qua đã nhiệt tình đáp trả như thế nào.

- Mẹ... con.. con..

- Trời ơi, con ơi... sao con lại thế hả Long, sao lại đối xử với con gái người ta thế hả. Ôi trời ơi thật là tội con bé mà.

- Mẹ, con.. con sẽ chịu trách nhiệm mà.

Mẹ anh Long ngừng khóc ẵm vạ, miệng lại nở nụ cười tươi ngay.

- Thật ko, ko được xù nhá.

- Thật mà mẹ.

- Vậy tốt rồi, cuối cùng già này cũng có cháu bé rồi, thôi 2 đứa nghỉ ngơi cho khỏe, khi nào khỏe rồi xuống ăn nhé.

Mẹ anh Long đi ra, tôi vẫn kéo chăn che đi nửa khuôn mặt.

- Anh.. anh ko cần phải chịu trách nhiệm đâu, đêm qua có lẽ em bị chị Hiền hạ thuốc rồi.

- Em đừng nói thế, là đàn ông mà, coi được đồ em xuống nhất định sẽ mang lên cho em bộ váy cưới.

- Anh ko cần phải ái ngại. Dù sao... dù sao... em cũng từng là đi, cũng ko xứng với anh đâu.

Anh Long nắm lấy tay tôi.

- Em tin anh ko Linh, thật sự anh ko biết anh đã yêu em từ bao giờ. Anh yêu cái nét hiền hậu của em, yêu cái tính chịu khó và đối nhân xử thế của em, còn lại anh ko quan trọng. Con người ai cũng có nỗi đau, xin để anh hàn gắn nỗi đau của em.

Tôi rút tay lại phủi chăn lên đầu khóc rưng rức.

- Em ko cần anh thương hại, thật sự ko cần. E biết e nhỏ nhóp lấm, ko xứng với anh đâu. Chuyện đêm qua cũng do bị hạ thuốc nên em cũng ko muốn anh phải tự trách bản thân.

Anh Long định kéo chăn lên, liền bị tôi ngăn lại.

- Đùng kéo chân ra.

Anh Long thờ dài.

- Thôi được rồi, e nói vậy anh sẽ ko cần chịu trách nhiệm nữa.

Tôi nghĩ thầm nghĩ "đàn ông thì vẫn là đàn ông mà thôi". Nhưng anh lại cất lên giọng khàn trầm đầy nam tính.

- Vậy anh bắt em phải chịu trách nhiệm với anh, ko lẽ em làm hại đời con trai của anh rồi em phui tay, mặc dù anh cũng đâu còn trai tân nữa. Em chê anh nhơ nhớp đúng ko.

Tôi bật ra khỏi mền, cố giải oan cho mình.

- Ko phải, ko phải vậy...

- Vậy em có chịu trách nhiệm việc em làm ko?

- Em... em chịu...

Tôi sà vào lòng anh Long, cảm giác hạnh phúc dâng trào. Cảm giác mà từ lâu tôi đã mất.

Cuối cùng rồi anh cũng cho tôi 1 đám cưới thật to, đời người con gái chỉ mong có vậy, 1 bến đỗ cho cuộc đời.

.....

Đám cưới trôi qua được 3 tháng, từ việc kinh doanh của 2 shop áo quần ổn định nên cuộc sống của tôi khá sung túc. Nay Hiền chờ tôi đi khám thai, vì hôm nay anh Long có việc bận.

- Chị Hiền, có ông chủ bán vé số bên đường tội quá, ghé qua cho ông ấy ít đi chị.

- Ồi, mày lấy 1 triệu đi.

- Vâng.

Chiếc xe con áp sát vào chỗ ông bán vé số, nắng nóng mà lại ngồi ngoài nắng, lại bị cụt chân nữa, thương quá. Cửa sổ hạ xuống tôi gọi lớn.

- Ông ơi... ông...

Người đàn ông ngược lên nhìn tôi, tôi đã lấy tay che miệng lại, tôi đã xem ko còn nhận ra anh Bách nữa. Anh ốm yếu già nua đến thảm hại. Anh cũng bắt ngờ khi nhìn thấy tôi, tôi mở cửa bước xuống xe.

- Anh Bách... em đây, Linh đây anh ơi...

- Linh... là em sao, thật là em rồi.

Anh em chúng tôi gặp nhau mừng mừng tủi tủi, đã bao lâu rồi còn gì. Rồi chúng tôi vào quán nước bên cạnh, anh bắt đầu kể cho tôi nghe chuyện sau khi tôi bỏ đi, những biến cố, những đau khổ mà anh đã trải qua. Anh lại hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra khi tôi đi.

- Chuyện của em qua rồi, giờ em sống rất hạnh phúc, đầy đủ và sắp đón con chào đời.

Tôi mỉm cười hạnh phúc rồi đưa tay lên xoa bụng mình.

- Nay anh ở đâu.

- Anh ở trong chùa, họ cứu mang những người như anh.

- Anh cho em số điện thoại.

- Um

Chúng tôi chào nhau trong luyến tiếc. Tôi vào xe chị Hiền cũng ko hỏi là ai, vì chị ko thích quan tâm chuyện người khác.

.....

Bữa cơm hôm đó, tôi đã mạnh dạn hỏi ý kiến anh Long và mẹ anh ấy.

- Mẹ à, anh à, con có việc muốn nói.

Mẹ chồng tôi gấp thêm cho tôi miếng thịt gà nữa.

- Ăn đi con, có chuyện gì.

- Lúc sáng con đã gặp lại anh trai của chồng cũ, anh ấy hồi xưa bị tai nạn mất đi đôi chân, rồi còn bị vợ lừa bán đi nhà cửa. Anh ấy rất tốt, hồi ấy anh ấy hay giúp đỡ con. Nên... nên nhà chúng ta có thể cho anh ấy ở ko ạ.

Mẹ chồng tôi nhìn tôi cười hiền.

- Càng đông càng vui chứ sao con. Nhưng ý thằng Long thế nào?

- Mẹ nói sao con nghe vậy thôi.

Tôi ôm chầm lấy mẹ chồng tôi, bà quá tốt, quá thương tôi, ko giống như mẹ chồng trước. Đầy đọa tôi đến là tội nghiệp.

Chị Hiền có vẻ ganh tỵ lắm.

- Linh thì sướng rồi, có chồng,có con, lại có bà mẹ chồng quốc dân. Chả bù cho ai đây.

Cả nhà cùng cười òa, rồi tôi quay sang gấp cho chị con tôm an ủi.

- Ko phải lo nha chị, tình yêu sét đánh là có thật nha, chỉ cần chạm tay là yêu luôn được.

- Thôi, tao xin, ko có đâu.

.....

Anh Bách cuối cùng cũng chịu dọn về đây ở sau bao lần năn nỉ. Vì anh ngại và vì 1 phần sợ ảnh hưởng đến tôi.

Anh Bách được vợ chồng tôi mua cho đôi chân giả robot nên việc đi lại thuận tiện hơn. Tôi đã thấy giọt nước mắt anh lăn trên má vì hạnh phúc, sau bao lâu chưa được đi bằng chính đôi chân của mình.

Chị Hiền chắc cũng đẽ ý anh Bách lắm, vì nghe tôi kể anh ấy rất tốt, lại yêu thương vợ con nữa. Chị thích lắm,thương anh lắm, đàn ông trên đời hiếm thấy. Nhưng chị Hiền cũng giống như tôi, chị tự ti về thân phận của mình. Từ ngày anh về đây ở chị hay quan tâm anh nhưng đều cái kiêu nhờ tôi đưa hộ.

Hôm nay thật quái lạ, cái bóng đèn sao cứ chớp tắt thế kia. Chị Hiền bắc ghế leo lên sửa bóng đèn, vì đèn hơi cao nên chị phải nhón chân. Vừa lúc ấy anh Bách đi làm về, thấy chị Hiền như sắp ngã.

- Cần thận.

- Há.

Vừa nói xong chị ngã thật, ngã đè lên luôn cả người anh, mặt đập vào cả ngực anh.

- Em có sao ko?

Chị Hiền đứng lên phúi phúi người rồi chạy mất. Nhưng ko quên ngoái đầu lại.

- Cảm. cảm ơn anh.

Anh lắc đầu mỉm cười. Rồi những ngày tiếp theo đó thái độ 2 người vẫn lạ lẫm.

Tôi mới huyếch tay hỏi anh Long.

- Anh có thấy 2 người họ lạ lạ ko?

- Ừ lạ thật ấy, kiểu giống mình ngày xưa ấy.

- Mình có cần giúp họ ko anh?

- Giúp bằng cách nào hả em.

- Cách cũ.

Anh nhìn tôi rồi cười kiểu khoái lắm.

Sau khi được vợ chồng tôi "giúp đỡ" thì họ cũng thành 1 cặp đôi hạnh phúc. Cuộc đời rõ rã hợp lại với nhau.

Còn anh Khoa, sau cái chết của H" Miên anh cũng bị nhà vợ đuổi đi. Đứa con chung thì nhà mẹ H" miên giữ lại nuôi. Sau nhiều lần van xin được ở lại ko thành, anh đã đi đái cũng ko ai rõ nữa.

Người tốt thì luôn nhận được kết quả tốt, dù cuộc sống khó khăn trước mắt thế nào thì cũng đừng hại người khác. Ông trời có mắt cả đấy, biết ai tốt xấu để mà cho quả đắng hay ngọt.

- Hết-

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Trong Bùn Lầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.